

தமிழ்

2

1001

ARABIAN NIGHTS

1001 அரேபிய இரவுகள்

1001 அரேபிய இரவுகள்

1001 இரவிற் சொல்லிய அரபுக் கதைகள்

2-ம் பாகம்

அரபு மொழி உலகுக்களித்த அரிய பெரிய

செல்வங்கள் இரண்டு. ஒன்று குர்ஆன் மற்றொன்று ஆயிரத்தோர்

இரவுகள் எனும் கதைக்களஞ்சியம்.

தமிழ் மொழியினைப் போல் நோக்கப் பரப்பு உண்மை உள்ளீடு, திருந்திய தன்மை, எண்ணத்தில் ஆழம் நாகரிகமரபு , கலைப்பாங்கு. திட்ப நுட்பச் செறிவு எதையும் விளக்கும் சொல்லாற்றல் ஆகிய சிறப்புகள் அரபு மொழிக்குரிய பண்புகளாகும்.

அரபு மக்களின் சமய நூலைப் போலவே ஒப்புயர்வற்ற இலக்கியம் ஆயிரத்தோர் இரவுகள்' - வாழ்க்கையின் அனைத்துக்கூறுகளையும், உயர்ந்த கொடுமுடிகளையும் தொட்டுவிட்ட பெருமை இந்நூலுக்குண்டு. உலகத்தின் பட்டறிவுத்தெளிவு உண்மையின் கருத்தாற்று இரண்டும் இந்நூலெங்கும் சந்தனச் சிற்பம் போல் சிந்தனைத் தேனாய் இனித்து மணக்கின்றன.

உலகத்தின் சீன மொழியும் அரபு மொழியும் தான் சமயம் சாராத கதையிலக்கியங்களைப் படைத்த பெருமை கொண்டவை. இரண்டு மொழியுமே மக்கள் இலக்கியத்தின் சீரும் சிறப்பும், பேரும் புகழும் கொண்டவை. மற்ற தொல்பழங்கால மொழிகளில் கிழ -வுக்கு முன்பு அந்தப் பெருமை இருந்தது. கிபி -க்குப் பின் சமயத்தின் சாயம் புகுந்து ஒருருக்கொரு நாட்டுக்கோர் இனத்திற்குரியதாகி விட்டன கதையிலக்கியமும் காவியமும்

ஆனால், தமிழ் உள்ளிட்ட இந்திய மொழிகளில் அறம், பொருள், இன்பம், இசை , கூத்து, மருந்து, வானியல், சிற்பம், கட்டடம், உயிரியல் முதலிய கலைகள் சமயம் சாராது செழித்துக் கொழித்து வளம்

பெற்றதைப்போல், இன்றைக்கு 1700 ஆண்டுகட்கு முன்பே அரபு மொழியில் மேற்கண்ட துறைகள் உலகு உவந்தேற்கத் தன் கொடைப் பொருளாக நின்றன.

பல்வேறு பாங்கில் ஓங்கிநின்ற அராபிய மக்களின் வாழ்வும் கற்பனைத் திறமும் அழியாத வானவில்லைப் போல் ஆயிரத்தோர் இரவுகளில் நிலை கொண்டன.

இந்த “ஆயிரத்தோர் இரவுகள்” எனும் இலக்கியம் பழங்காலத்து கருத்து வெளிப்பாடுகளையும் ஆழ்ந்து தெளிந்த அறிவுணர்வுக் காட்சிகளையும், மனித இனம் கண்டும் காணாத உலகத்தைப் பற்றிய உறவையும், உலக வாழ்க்கைத் தெளிவையும், அன்பின் ஆற்றலையும், காதலின் மேன்மையையும் பதித்து வைத்துள்ளது.

அரபுக் கதைகள் எனப்படும் இந்நூலுக்கிணையான ஓர் இலக்கியத்தை உலகின் எந்த மொழியிலும் காண்பது அரிது.

நம் நாட்டின் இராமாயணம், பாரதம், ஜாதகக் கதைகள், கதாசாகரம், இலியது, ஒடிசி காண்டர் பரிகதைகள் சீனக்கதைகள், ஜப்பானியக் கதைகள் அனைத்தும் சேர்ந்து இணைத்துப் பிணைத்தால் ஒருவேளை இந்த ஆயிரத்தோர் இரவுகள் நூலுக்கு இணையாகலாம்.

இத்தகு சிறப்புக்குரிய தன்மைகள் என்ன? வாழ்வின் உச்சாணிக் கிளையில் இருப்பதாகக் கருதப்படும் மாமன்னர் குடும்பங்களிலிருந்து, விலைக்கு விற்கப்பட்ட வாங்கப்பட்ட அடிமைகள் வரை, வீரர்கள், வணிகர்கள் தொழிலாளர்கள் நூற்றுக்கணக்கான போக்கும் நோக்கும் உடைய பெண்கள் என ஆயிரமாயிரம் கதையுறுப் பினர்கள் ஊடாடுகின்றனர். ஒவ்வொரு கதையிலும் மனிதாபி மானத்தின் இழையறாமல் உலகத்தின் எந்தச் சமூகத்திற்கும் ஏற்றவகையில் இக்கதை மாந்தர்கள் அமைந்துள்ளனர்.

மங்காத மொழி அழகும், கருத்துப் பொலிவும், கற்பனை வடிவமும், கதைப் போக்கும் கொண்ட ஆயிரத்தோர் இரவுகள்' ஒரு குறிப்பிட்ட ஓர் ஆசிரியராலோ ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள்ளோ தோன்றிய ஒரு படைப்பிலக்கியம் அன்று.

அரபு நாடுகளிலிருந்து, இசுலாமிய இளம் அனைத்துலக நாடுகளில் ஆட்சியாலும் சமயத்தாலும் பரவிய காலத்திலேயே கியி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில் அரும்பி ஊர் பேர் அறியாத கதைவாணர்களின் வாய்மொழி

இலக்கியமாக கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் போதாகி, கற்பனைச்

செல்வர்களால் கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் மலர்ந்து முழுமை பெற்று இன்று உலகெங்கும் மணம் வீசும் பெருமையுற்றது. 800 ஆண்டுகால வரலாறு சிந்தனை, வாழ்வின் எழுச்சி, அன்றாட வாழ்வின் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் இறவாத வடிவம் பெற்றன.

பஞ்சதந்திரம் - இதோபதேசக் கதைகள் போல் கிபி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் அரேபியாவில் ஆயிரம் கதைகள் என்று தோன்றி, பழைய வடிவின் அடிச்சுவடுகள் மறைந்து புதிய வடிவின் புதுச் சுவடுகளை உலகெங்கும் பதித்த ஆயிரத்தோர் இரவுகள் முதலில் பிரஞ்சுமொழியில் அந்தனிகாலன் என்ற பேரறிஞரால் அரபு மொழியிலிருந்து 12 புத்தகங்களாக முதன் முதலில் (1707) மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

அரபு மொழியின் அழகும் கற்பனையும் தெளிவும் மணமும் கொண்ட பிரஞ்சு மொழி பெயர்ப்பு மேலையுலக மொழிகளின் தாடெல்லாம் புகுந்து கற்றார்க்கும் கல்லார்க்கும் புது விருந்தாயிற்று.

இந்தியாவில் இந்நூல் இசுலாத்தின் ஆட்சி காலத்தில் அரபுக்கதைகள் என்ற பெயரில் உருதுவிலும், பின்னர் 17-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வங்க, இந்தி மொழிகளில் அராபிய ரஜனீ அராபிய உபன்யாசா என்ற பெயர்களில் வெளிவந்தது. பல கதைகள் வங்கம் போன்ற மொழிகளில் குறுங்காப்பியங்களாகப் பாடப்படும் உள்ளன.

1001 இரவிற் சொல்லிய அரபுக் கதைகள்

உள்ளே ...

[முடிவை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை](#)

[வணிகனும் பூதமும்](#)

[மானும் முதியவனும்](#)

[இரண்டு நாய்களின் கதை](#)

கோவேறு கழுதையின் கதை
நன்றி கெட்ட பூதத்தின் கதை
பூதம் தன் வரலாற்றைக் கூற ஆரம்பித்தது.
யூனான் மன்னரின் கதை
கிளியின் கதை
சிந்துபாத் மந்திரியின் கதை
பேசும் வண்ண மீன்கள்
அரை மனிதனின் கதை
கூலிக்காரனின் கதை
முதல் குருடனின் கதை
இரண்டாம் குருடனின் கதை
மூன்றாம் குருடனின் கதை
வஞ்சகச் சகோதரிகள்
கலிபா செய்த ஏற்பாடு
மூன்று ஆப்பிள் பழக்கதை
மந்திரி குமாரர்களின் கதை
கூனன் இறந்த கதை
வாலிபன் கையிழந்த கதை
கட்டைவிரல்களை இழந்தவன் கதை
வலதுகை துண்டிக்கப்பட்டவன் கதை

முடிவை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை

"தந்தையே! அந்த வணிகர் அடித்த மாதிரி என்னை அடித்தாலும் நான் முடிவை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை. ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள் நான் எப்படியும் மன்னரின் இக்கொடிய செயலுக்கு முடிவு கட்டுவதாக உறுதியெடுத்துக் கொண்டேன்" என்றாள்

ஷகர்ஜாத் பல நூல்களைக் கற்றவள். ஆகவே இனிய சொல்லாற்றலுடன் பல கதைகளைக் கூற வல்லவள் அதோடு அவள் பேரழகியும் கூட

"எல்லாம் வல்ல அல்லாவே! நீயே துணை" என்று சுறி மந்திரி எழுந்து போய்விட்டார், செய்தியை அரண்மனையில் கூற தந்தை அரண்மனை சென்றதும் ஷகாஜாத் தங்கையை அழைத்து "இன்று இரவு அரண்மனையிலிருந்து உன்னை அழைத்துவர ஆள் அனுப்புவேன் நீ அரண்மனை வந்து தக்க சமயம் பார்த்து மன்னர் ஷாரியர் எதிரில் என்னை ஒரு கதை கூறும்படி கேள்" என்றாள். தங்கை துன்யாஜத்தும் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டாள்

அரண்மனையிலிருந்து திருமணத்துக்காக வரிசைப் பொருள்கள் பல குதிரைகளின் மேலும் ஒட்டகங்களின் மேலும் வந்திறங்கின. ஷகர்ஜாத் மணமகளுக்குரிய ஆடையாபரணங்களை அணிந்து கொண்டாள்.

பரிவாரங்கள் சூழ அரண்மனையை அடைந்தாள். முதியவர்கள் ஆசி கூற திரு அல்லாவின் மெய்க்கீர்த்தி ஓதி, பின்னர் வாரியருக்கும் , ஷகாஜாத்துக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது.

மணமகள் ஷகர்ஜாத் பள்ளியறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள், அங்கிருந்த வாரியர் அவளின் பேரழகில் சொக்கிப் போனார்; நெடுநேரம் இன்பம் துயத்தனர். இறுதியில் மன்னர் ஷாரியரிடம் "மாமன்னரே! விடிந்ததும் நானே வெட்டப்பட போகிறேன், இன்னும் விடிய வெகுநேரம் இருக்கிறது. இந்நிலையில் எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. ஆகவே தயவு செய்து என் தங்கை துனியாஜத்தைக் கடைசி முறையாகக் கண்டு விடை பெற்றுக்கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும் என்று ஷகர்ஜாத் கேட்டாள்

மன்னரும் அவள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற உடனே துனியாஜத்தை அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்தார்.

சிறிது நேரத்தில் துனியாஜத் பள்ளியறைக்கு அழைத்து வரப்பட்டாள்.

ஷகர்ஜாத் தங்கையை வரவேற்று இறுதி விடை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இருவர் கண்களிலும் கண்ணீர் அருவியாய்ச் சொரிந்தது.

பின்னர், துனியாஜத் தன் தமக்கை ஷகர்ஜாத்தை நோக்கி அக்கா, விடிய இன்னும் நெடுநேரம் இருக்கிறதே நான் இங்கேயே உன்னுடன் இருக்கிறேன். நீதான் கதைகள் சொல்வதில் வல்லவள் ஆயிற்றே கடைசியாக எனக்கு ஒரு கதை கூறமாட்டாயா?" என்றாள்.

அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த மன்னர் ஷாரியர் கதை என்றதும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். "பாவம், துனியாஜத்தின் ஆசை தீர விடிவதற்குள் ஒரு கதைதான் சொல்லேன்" என்று ஷகாஜாத்திடம் சொன்னார்

இந்தச் சொல்லை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த ஷகர்ஜாத் கதை கூற ஆயத்தமானாள் ...

வணிகனும் பூதமும்

ஷகர்ஜாத் கதை கூறத் தொடங்கினாள்: பேரரசே

கேளுங்கள்!

"எல்லாம் வல்ல திரு அல்லாவின் பேரருளால் முன்னொரு காலத்தில் இப்பூமண்டலத்தில் ஒரு நாட்டில் வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். ஒரு நாள் தன் வியாபார விஷயமாக வெளியூர் சென்றான்

அன்று கடுமையான வெய்யில், வெப்பம் தகித்தது. எனவே அந்த வணிகன் ஒரு மர நிழலில் தங்கி இளைப்பாறினான் இளைப்பாறியவாறே தன் பையிலிருந்த பேரீச்சம்பழங்களைத் தின்று அருகிலேயே கொட்டைகளைத் துப்பிக் கொண்டிருந்தான்

திடீரெனப் பேரண்டங்களே அதிரும் வண்ணம் ஒரு பேரொளி எழுந்தது. புகை மண்டலம் கப்பிற்று. அப்புகையினுடே ஒரு கரிய பூதம் உருவிய வாளுடன் வானத்துக்கும் பூமிக்குமாய் நின்று "அடேய், மனிதப் பதரே! நீ அக்கிரமாய் என் மகனைக் கொன்று விட்டாய் உன்னைக் கொல்லாமல் விடப்போவதில்லை என்று இடி இடித்தாற்போல் முழங்கிற்று.

பயந்து நடுநடுங்கிய வணிகன் "பூதமே! நானெப் போது உன் மகனைக் கொன்றேன்? இல்லவே இல்லை" என்று கதறியழுதான்

"நீ பேரீச்சம்பழத்தைத் தின்று துப்பிய கொட்டை ஒன்று என் மகன் மார்பைத் தாக்கிற்று. அதனால் என் மகன் இறந்து போனான் அஜாக்கிரதையாய்த் துப்பி என் மகனைக்

கொன்றதற்காகவே உன்னை நான் இப்போது வெட்டிச் சாய்க்கப் போகிறேன் என்று கோபத்தால் கர்ஜித்தது.

பூதமே என் மீது கருணை காட்டு. நான் வேண்டுமென்றே உன் மகனைக் கொல்லவில்லை. யதேச்சையாய் நிகழ்ந்து விட்டிருக்கிறது. ஆகவே என்னை மன்னிக்க வேண்டும் என்று கதறியழுது பூதத்தின் காலில் விழுந்தான்

பூதம் மன்னிக்கவே மறுத்தது.

"பூதமே! உன் கையால் நான் மடியவேண்டும் என்பது திரு அல்லாவின் விருப்பம் போலும் எனவே எனக்கொரு உபகாரம் செய், ஒரே ஒரு வரம் கொடு எனக்கு ஒரு வருட அவகாசம் கொடு. நான் ஊர் சென்று மனைவி மக்களுக்குத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு அடுத்த வருடம் இதே நாளில் நான் இதே இடத்திற்கு வந்து உனக்குப் பலியாகிறேன்' என்று கூறித் திரு அல்லாவின் திரு நாமத்தின் மீது சத்தியம் செய்தான்.

பூதமும் மனமிரங்கி அப்படியே ஆகட்டும். அடுத்த வருடம் நீயே வந்து விட வேண்டும். வாக்குத் தவறி ஏமாற்றினால், நீ எங்கிருந்தாலும் நான் அங்குத் தோன்றி தன்னைக் கொல்வதல்லாமல் உன் வம்சத்தையே கொன்று

அழித்து விடுவேன்" என்று உத்தரவிட்டு மறைந்தது.

வணிகன் உடனே ஊர் திரும்பினான். மனைவி மக்களுக்கு சொத்தைப் பகிர்ந்தளித்தான். உற்றார் உறவினர்களிடமெல்லாம் நடந்த விவரங்களைக் கூறினான். நாள் முழுவதும் திருக்குரானை ஓதுவதும், தொழுகையில் ஈடுபடுவதுமாக நாட்களைக் கழித்தான்.

ஒரு வருடம் பூர்த்தியாயிற்று. குறிப்பிட்ட நாள் வந்ததும் எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு, தான் போன வருடம் தங்கியிருந்த அதே மரத்தடியை வந்து சேர்ந்தான். மன வருத்தத்தோடு பூதத்தின் வருகைக்காக காத்திருந்தான்.

அப்போது வயோதிகன் ஒருவன் மான் குட்டி ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்வழியே வந்தான். வந்தவன் மரத்தடியில் விசனமே உருவாய் உட்கார்ந்திருந்த வணிகனை நோக்கி "நீ யார்? ஏன் விசனமுடன் காண்கிறீர்" என்று கேட்டான் வணிகனும் நடந்த விவரங்களைக் கூறி, தான் இன்று சொன்ன சொல்படி பூதத்திற்குப் பலியாக இங்கு வந்திருப்பதாகக் கூறினான்

"சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றும் உன்னை அந்த பூதம் என்னதான்

செய்யப்போகிறது பார்க்கலாம்" என்று கூறியவாறே அம் முதியவனும் வணிகன் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

சற்று நேரத்தில் இரண்டு நாய்களுடன் ஒருவனும் ஒரு கோவேறு கழுதையுடன் ஒருவனுமாக அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். அவர்களும் வணிகனின் வரலாற்றைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு என்னதான் நடக்கப் போகிறது பார்க்கலாம் என்று அவர்களுடனே உட்கார்ந்து கொண்டனர். மீண்டும் கொஞ்ச நேரத்தில் கோவேறு கழுதையுடன் ஒருவன் வந்தான். அவனும் இவர்களுடன் கலந்து கொண்டு அவர்களுடனேயே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

சற்று நேரத்தில் ஒரு புழுதிப்படலம் தோன்றி அவர்களை நெருங்கி வந்தது. இடியோசை போன்ற சத்தத்துடன் பூதம் வாளுடன் புழுதிப் படலத்திலிருந்து தோன்றி அவர்கள் அருகே வந்தது. வணிகன் எழுந்து அழுது கொண்டே பூதத்தை வணங்கினான் சொன்ன சொல்படி நான் வந்துவிட்டேன்.

எல்லாம் வல்ல அல்லாவின் சித்தம் அதுவானால் நீ என்னைக் கொண்டு பழிதீர்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று பணிவுடன் கூறி முழந்தாளிட்டு நின்றான்.

இந்தப் பரிதாபத்தைப் பார்த்த மானுடன் வந்த முதியவர் பூதத்தை நோக்கி, "சர்வ வல்லமை கொண்ட பூதமே நீ என் கதையைக் கேட்டால் இப்படிப் பழிவாங்க நினைக்க மாட்டாய் என்றான்.

அப்படி என்ன உன் கதை என்று பூதம் உறுமிற்று

"பூதமே! உண்மையில் நீ என் கதையைக் கேட்டு ரசித்தால் இந்த வணிகனின் குற்றத்தில் மூன்றிலொரு பாகத்தை மன்னித்து விடுவாயா? என்று மானுடன் இருந்த முதியவர் கேட்டார்.

கதை கேட்கும் ஆவலில் பூதமும் சம்மதித்துக் கதையைக் கூறுமாறு கேட்டது.

மானும் முதியவனும்

இப்பூமண்டலத்தில் உள்ள பூதங்களுக்கெல்லாம் அரசனான பூதராஜனே! கேள்

முன்னொரு காலத்தில் இந்த மான் குட்டி என் மனைவியாயிருந்தது. அவளோடு நான் முப்பது வருட காலம் இல்லறம் நடத்தினேன் எனினும்

எங்களுக்குப் புத்திரப் பேறு ஏற்படவேயில்லை.

எனவே நான் ஓர் அடிமைப் பெண்ணை என் ஆசை நாயகியாக்கிக் கொண்டேன். அவள் மூலம் எனக்கு ஓர் ஆண் மகன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பதினாறு பிராயம் நடக்கும் போது தொழில் காரணமாக நான் வெளியூர் செல்லவேண்டி வந்தது.

நான் அப்படி வெளியூர் சென்றிருந்தபோது என் மனைவி தனக்குத் தெரிந்த பில்லிசூனிய மந்திரவித்தையால் என் ஆசைநாயகியை ஒரு பசுவாக மாற்றிவிட்டாள். என் மகனைக் கன்றாக மாற்றி, இருவரையும் ஓர் இடையனிடம் ஒப்படைத்து விட்டாள்.

நான் திரும்பி வந்ததும் ஆசை நாயகியும், மகனும், காணாத்து பற்றி மனைவியிடம் கேட்டேன். அவளோ ஆசை நாயகி இறந்து விட்டதாகவும் மகன் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கோ வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய் விட்டதாகவும் கூறிவிட்டாள். நான் மிகவும் வருத்தப்பட்டேன். ஓராண்டுகாலம் துக்கம் அனுஷ்டித்தேன்

பலி கொடுக்கும் பண்டிகை நாள் வந்தது. அன்றைய தினம் இறைவனுக்குப் பலி கொடுக்க ஒரு நல்ல பசுவைக் கொண்டு வருமாறு என் ஆட்களுக்கு ஆணையிட்டேன். அவர்களும் என் மாட்டு மந்தையிலிருந்து ஒரு கொழுத்த அழகான பசுவைப் பலிக்காக ஓட்டி வந்து என் எதிரே நிறுத்தினர்.

என்னைக் கண்டதும் அப்பசு கண்ணீர்விட்டு அழுது என்னைச் சுற்றி வந்து என் காலடியில் வீழ்ந்தது. பலியிடக் கத்தியுடன் நின்றிருந்த நான் அப்பசுவை வெட்டாமல் ஆட்களைவிட்டு வெட்டச்சொல்லி, தோலையுரித்துக் கொண்டு வருமாறு சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டேன்.

ஆட்கள் வந்து பசுவை இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள் அதை வெட்டித் தோலை உரித்தனர். உள்ளே இறைச்சியோ எலும்போ எதுவுமே இல்லாதது கண்டு பயந்து ஓடிவந்து என்னிடம் சொல்லினர்.

நானும் மந்தையிலிருந்து ஒரு கன்றைப் பிடித்து வந்து வெட்டுமாறு பணித்தேன். ஒரு கொழுத்த கன்று கொண்டு வரப்பட்டது. அக்கன்றும் என்னைக் கண்டதும் துள்ளி ஓடி வந்து என் காலடியில் வீழ்ந்து கதறியழுத்து.

எனக்கே மிகப் பரிதாபமாக இருக்கவே, இக்கன்றை விட்டுவிட்டு வேறொரு பசுவைக் கொண்டு வந்து வெட்டச் சொன்னேன்.

இப்படி கதையை மன்னர் ஷாரியருக்கும், தங்கை துன்யாஜாத்துக்கும் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே பொழுதும் புலர்ந்தது.

'பேராண்மை வாய்ந்த ஷாரியர் மன்னரோ தான் இத்துடன் கதையை நிறுத்திக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் பொழுது புலரும் நேரம் ஆகிவிட்டது' என்றாள்.

அருகில் இருந்த தங்கை துன்யாஜாத் அக்கா மீதிக் கதையையும் கூறப்படாமல் விட்டால் எப்படி?" என்றாள்

அன்புமிக்க தங்கையோ மாமன்னர் உத்தரவுப்படி இன்னும் சற்று நேரத்தில் வெட்டப்படப் போகிறேன் மன்னர் சம்மதித்து மரண தண்டனையை இன்னும் ஒரு நாள் நிறுத்தி வைத்தால் நாளையிரவு மீதிக்கதை

முழுவதையும் கூறி முடித்துவிடுவேன்" என்றாள்.

கதை கேட்கும் ஆவலால் உந்தப்பட்ட மன்னர் ஷாரியர் மீதிக்கதையை நாளையிரவு கேட்போம் என்று கூறினார்.

பின்னர் தொடர்ந்து ஷகர்ஜாத் ஒவ்வோர் இரவாக 1001 இரவுகள் கதைகள் கூறி வந்தாள் ஒவ்வொரு கதையும் முடியுமுன்பே பொழுது புலர்ந்துவிடும். மீதிக் கதையையும் கேட்க மன்னர் ஷாரியர் அவளை சிரச்சேதம் செய்யாதிருந்தார்.

மாமன்னர் ஷாரியரின் கட்டளைக்கிணங்க ஷகர்ஜாத் மறுநாளிரவு விட்ட கதையைத் தொடர்ந்து கூறினாள்.

'துள்ளிக் குதித்து என் காலருகே மண்டியிட்டுக் கதறிய கன்றை விட்டு விட்டு வேறொரு பசுவை வெட்டச் சென்ற போது என் மனைவி வந்து இந்தக் கொழுத்த கன்றையே வெட்டினால் நிறைய கொழுப்பும், மாமிசமும் கிடைக்கும் என்றாள். நான் சம்மதிக்கவில்லை. வேறொரு பசுவே பின்னர் வெட்டப்பட்டது.

"மறுநாள் நான் தனித்திருக்கும் போது அந்த இடையன் என்னருகே வந்து நின்றான். ஒரு முக்கியமான ரகசியத்தைக் கூற வேண்டும் என்றான். நானும் ரகசியத்தை அறியும் ஆவலில் உடனே சொல்" என்றேன்.

நேற்று வெட்டாது. திரும்ப மந்தைக்கு ஓட்டிச் செல்லச் சொன்ன அந்த கன்றுடன் நான் என் வீட்டிற்குச் சென்றேன். வீட்டிலிருந்த என் மகள் அந்தக் கன்றுக் குட்டியைப் பார்த்ததும், நாணப்பட்டு தன் முகத்திரையை இழுத்து மூடிக்கொண்டாள். பிறகு ஓவென அழுதாள் "என்னிடம்

முன்னறிவிப்பு இல்லாமல் இப்படி ஓர் இளைஞரை முன் கொண்டு வருகிறீர்களே என்றாள்

எனக்கோ ஒன்றும் புரியவில்லை. வியப்பால் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன் கன்றையும், என்னையும் தவிர வேறு யாருமே இல்லை மகளே வேறு யாருமே இங்கில்லாத போது இளைஞரைக் கூட்டி வந்ததாகச் சொல்கிறாயே! இதென்ன விந்தை" என்றேன். என் மகள், அப்பா உங்களுடன் இருக்கும் கன்றுக்குட்டி யார் தெரியுமா? அது நம் எஜமானரின் மகன். நம் மூத்த எஜமானி தானறிந்த மந்திர சக்தியால் இளையவளைப் பசுவாகவும், அவள் மகனைக் கன்றாகவும் மாற்றிவிட்டாள். பசு உருவில் இருந்த இவன் தாயாரை நீங்கள் வெட்டிவிட்டார்களே தோலையுரித்ததும் கொழுப்போ, மாமிசமோ இல்லாததைக் கண்டிருப்பீர்களே அதற்காகவே நான் அழுதேன்" என்றாள். இதைக்கேட்ட நான் எஜமானராகிய தங்களிடம் கூற ஓடோடி வந்தேன் என்றான் இடையன்

இடையனுடைய மகளும் மந்திர வித்தைகளில் தேர்ச்சி பெற்றவள். ஆகவே இதையெல்லாம் அவளால் உணர முடிந்தது.

நானும் இடையனை அழைத்துக்கொண்டு அவன் மகளைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவளைச் சந்தித்துக் கேட்டதில் வெட்டப்பட்ட பசு இளைய மனைவி என்றும், இந்தக் கன்று என் மகன் தானென்றும் தெரியவந்தது.

உன்னால் என் மகனை பழையபடி உருமாற்றித் தர இயலுமா என்று இடையன் மகளைக் கேட்டேன். அவள் இரண்டு நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டால் உரு மாற்றுவதாகக் கூறினாள்.

"உங்கள் மகன் பழைய உருவெடுத்ததும் நான் அவரை மணக்க அனுமதிக்க வேண்டும். இப்படி உருமாற்றிய உங்கள் முதல் மனைவியை என் இஷ்டப்படி வேறு உருமாற்ற அனுமதிக்க வேண்டும். அப்படியில்லை யென்றால் உங்கள் முதல் மனைவி என்னைத் தொந்திரவுக்குள்ளாக்குவாள்". என்றாள்.

நானும் இரண்டு நிபந்தனைகளுக்கும் சம்மதித்தேன். பிறகு அவள் அருகில் உள்ள கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லி நீண்ட நேரம் மந்திரித்தாள். அந்த மந்திர நீரைக் கன்றுக்குட்டியின் மேல் தெளித்தாள். உடனே கன்றுக்குட்டி உருமாறி தன் சுய ரூபத்துடன் என் மகனாக ஆயிற்று.

வியப்பாலும், துயரத்தாலும் துடித்த நான் மகனைச் சேர்த்தணைத்து உச்சி முகர்ந்தேன். என் மகன் நடந்த வரலாறுகள் அனைத்தையும்

சொன்னான்

இடையனின் மகளை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றேன் என் ஆசை
நாயகியான இரண்டாவது மனைவியையும், என் மகனையும்
உருமாற்றிய என் மூத்த மனைவியை மந்திர நீர் தெளித்து ஒரு மானாக
இடைப்பெண் மாற்றிவிட்டாள்.

நான் வாக்களித்தபடி என் மகனுக்கும், இடைப் பெண்ணுக்கும்
கோலாகலமாகத் திருமணம் நடத்தி வைத்தேன்.

ஏ பூதராஜனே! இதுதான் என் கதை

என்னுடன் இருக்கும் இந்த மானே என் மூத்த மனைவி என்று கூறினான்
முதியவன்.

இந்தக் கதையைக் கேட்ட பூதம் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு
வாக்களித்தபடியே வணிகனின் குற்றத்தில் மூன்றிலொரு பாகத்தை
மன்னித்து விட்டது.

பின்னர் இரண்டு நாய்களுடன் வந்தவன், பூதத்தைப் பார்த்து என்
கதையும் கேள் உனக்குப் பிடித்திருந்தால் வணிகனின் மூன்றிலொரு
பாகக் குற்றத்தை மன்னிப்பாயா?" என்றான்.

பூதம் கதை கேட்கும் ஆவலில் சம்மதிக்கவே இரண்டு நாய்களுடன்
வந்தவன் கதை சொல்லத் தொடங்கினான்.

இரண்டு நாய்களின் கதை

"பூதங்களின் மாமன்னரே ! கேளுங்கள்! எனக்கு இரண்டு

சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். என் தந்தை இறக்கும் போது மூவாயிரம்
தினார்கள் மட்டுமே வைத்துவிட்டுப் போனார்.

நாங்கள் மூவரும் அதை சமமாய்ப் பங்கிட்டுக் கொண்டு வியாபாரம்
செய்யத் தொடங்கினோம். என் இளைய சகோதரர்கள் இருவரும் கடல்
தாண்டி வணிகம் செய்யக் கப்பலேறி போய் விட்டார்கள், நான் மட்டும்
என் வியாபாரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டு ஊரிலேயே இருந்து
விட்டேன். பல வருடம் கழிந்தன. ஒருவர் பின் ஒருவராக என்
சகோதரர்கள் ஒன்றுமில்லாத பக்கிரிகளாய் ஊர் வந்து சேர்ந்தனர்.

நான் அவர்கள் மேல் இரக்கம் கொண்டு அவர்களை என்னுடனேயே
வைத்துக்கொண்டு என் வியாபார லாபத்தில் சம்பங்கு கொடுத்துக்

கொண்டிருந்தேன் அவர்களும் நன்றி விசுவாசத்துடன் நடந்து
கொண்டனர் வியாபாரம் செழித்தோங்கியது.

பிறகு ஒரு நாள் நான் இளைய சகோதரர்கள் இருவரும் கடல் தாண்டிச்
சென்று வியாபாரத்துக்குப் போய் ஹவாம் என்று என்னிடம் கூறினர்.
நான் முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. அவர்களின் நச்சரிப்புத் தாளாமல்
பின்னர் ஒப்புக்கொண்டேன்.

அப்போது எங்களிடம் மொத்தம் இருந்தது ஆறாயிரம் தினார்கள்தான்.
நான் மூவாயிரம் தினார்களை யாரும் அறியாமல் புதைத்து
வைத்துவிட்டு மீதமிருந்த மூவாயிரம் தினார்களுடன் புறப்பட்டேன்
மூவரும் கடல் தாண்டி தூரதேசம் சென்று வியாபாரம் செய்தோம்.
ஏராளமான லாபம் சம்பாதித்தோம். பெருத்த லாபத்துடன் வியாபாரப்
பொருள்களை ஒரு கப்பலிலேற்றி எங்களுடைய நாட்டை நோக்கி வந்து
கொண்டிருந்தோம். இடையில் வழியில் ஒரு தீவில் ஒரு நாளைக்
கழித்தோம்.

அத் தீவில் நான் ஓர் இளம்பெண்ணைச் சந்தித்தேன் அவள் கந்தல்
உடை உடுத்திக் கொண்டு பிச்சைக்காரி போலிருந்தாள். உங்களைப்
பார்த்தால் உதார குணமுடையவராகத் தெரிகிறது. என்னையும்
உங்களுடன் கப்பலில் ஏற்றிச் செல்லுங்கள். நான் உங்களுக்கு
விசுவாசமிக்க மனைவியாய் இருப்பேன் என்று கெஞ்சினாள்.

நானும் அவளது இளவயதையும் அழகையும் கண்டு சம்மதித்துக்
கப்பலுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். கப்பலில் சென்றதும் என் இளைய
சகோதரர்களுக்கு அவளை அறிமுகப்படுத்தினேன். நல்ல உடைகளை
உடுக்கக் கொடுத்தேன். அன்றிலிலிருந்து கணவன் மனைவியாய்
வாழ்ந்தோம்.

கப்பல் கடலில் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் இரவு நானும் என்
மனைவியும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த போது, என்னையும் என்
மனைவியையும் ஒழித்து விட்டால் சொத்துக்கள் முழுவதையும்
தாங்களே எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற போராசையால் என் இளைய
சகோதரர்கள் இருவரும் சேர்ந்து எங்களைத் தூக்கிக் கடலில்
எறிந்துவிட்டனர்.

கடலில் தூக்கி எறியப்பட்டதும், என் மனைவி ஒரு பெண் பூதமாக
மாறினாள். அவள் தன் கைகளால் என்னை ஏந்திக்கொண்டாள். பின்
வான மார்க்கமாய் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு தீவையடைந்து,
அங்கு இறக்கி விட்டாள் பின்னர் மாயமாய் மறைந்து போனாள் தனியே

விடப்பட்ட நான் என் துர்பாக்கியத்தை நினைத்து அழுது
கொண்டிருந்தேன்!

மறுநாள் அந்தப் பெண்பூதம் என் முன் தோன்றிற்று நான் தான் உங்கள்
மனைவியாய் இருந்தவள். உங்கள் அழகு என்னை வசீகரிக்கவே, நான்
மானிடப் பெண்ணுருக்கொண்டு உங்கள் எதிரே வந்து மனைவியாய்
ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டினேன். நீங்களும் என்னை உதார குணத்துடன்
ஏற்றுக்கொண்டீர்கள். "பேராசையால் மதியிழந்து நம்மைக் கொல்ல
உங்கள் சகோதரர்கள் எண்ணிக் கடலில் தூக்கி எறிந்தனர். ஆகவே
அந்த நயவஞ்சகர்களை இப்போதே சென்று சுப்பலுடன்
கடலில் ஆழ்த்திக் கொல்லப் போகிறேன்" என்றது.

நான் சகோதர பாசத்தால் அவர்களுக்குத் தீங்கிழைக்க வேண்டாம்
என்று பெண் பூதத்திடம் வேண்டிக் கொண்டேன்

நீண்ட நேர விவாதத்திற்குப் பிறகு பூதம் இணங்கிற்று பின்னர் என்னை
வானமார்க்கமாய்த் தூக்கிக் கொண்டு சென்று என் வீட்டின் மாடியின்
மேல் விட்டுவிட்டு மாயமாய் மறைந்து போயிற்று.

மறுநாள் முன்பு புதைத்து வைத்திருந்த மூவாயிரம் தினார்களைத்
தோண்டி எடுத்துக்கொண்டு பழையபடி என் கடையைத் திறந்து
வியாபாரத்தை மீண்டும் துவங்கினேன். கடையை நேரமானதால்
மூடிக்கொண்டு

வீட்டிற்கு வந்தேன். வீட்டின் வாயிற்படியில் இந்த இரண்டு நாய்களும்
கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தன. என்னைக் கண்டதும் அந்த நாய்கள்
அழுதன. என் காலை நக்கின நான் ஏதும் அறியாமல் திகைத்தேன்.

அப்போது அப்பெண் பூதம் மீண்டும் தோன்றி, "நாய்களாய்
இருப்பவர்களே உன் நயவஞ்சக சகோதரர்கள்.

நான் எவ்வளவு தடுத்தும் என் சகோதரி ஒருத்தி என் கதையைக்
கேட்டு, கோபாவேசத்தால் சென்று உங்கள் சகோதரர்கள் இருவரையும்
நாயாக மாற்றி என்னிடம் கொண்டு வந்தாள்.

நானே இரண்டு நாய்களையும் உங்கள் வீட்டு வாயிலில்
கட்டிச்சென்றேன். இன்னும் பத்தாண்டுகள் கழிந்ததும் நானே
இவர்களை மீண்டும் மனிதர்களாக மாற்றுகிறேன்" என்று சுறிவிட்டு
என்னிடம் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டது.

இது நடந்து பத்தாண்டுகள் ஆகப்போகின்றன எனவே என்
சகோதரர்களின் சாப விமோசனத்திற்காகவே அப்பெண் பூதத்தைத்

தேடிச் சென்று கொண்டிருந்தேன் வழியில் இந்த வணிகனின் சோக வரலாற்றைக் கேட்டேன் "என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம்" என்று நீ வரும்வரை இங்கிருந்தேன் என்றான் நாய்களுடன் வந்தவன்

இந்தக் கதையைக் கேட்ட பூதம் உண்மையிலேயே மகிழ்ந்து வாக்களித்தபடி வணிகனின் குற்றத்தில் மீண்டும் மூன்றிவொரு பாகக் குற்றத்தை மன்னித்தது.

“இந்தக் கதையைக் கூறி முடித்தாள் ஷகாஜாத்”, பொழுது விடியும் நேரம் ஆயிற்று. மன்னர் ஷாரியர் கதையின் சுவாரச்யத்தில் ஆழ்ந்து போனார்.

கதை கேட்கும் ஆவலில் உந்தப்பட்ட பேரரசர் ஷாரியர் கோவேறு கழுதையுடன் வந்தவனின் கதையைக்

கூறவில்லையே. அவன் கதையைக் கேட்ட பூதம் இறுதியில் என்ன செய்தது என்பதை இன்றிரவு நீ கூறலாம் என்று கட்டளையிட்டார்.

கோவேறு கழுதையின் கதை

மூன்றாம் நாளிரவு ஷகர்ஜாத் மீண்டும் கதையைத்

தொடர்ந்தான்.

கோவேறு கழுதையுடன் வந்தவன். பூதராஜனை வணங்கிக் கூறலானான்.

இந்தக் கழுதைதான் என் மனைவி. இவள் ஒருநாள் என் கறுப்பு அடிமைகளில் ஒருவனிடம் சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதை நான் பார்த்துவிட்டேன். பயந்த அவள் உடனே ஒரு செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து மந்திரித்து நான் மேல் தெளித்தாள். நான் நாயாக உருமாறினேன். நாயாக மாறிய என்னை நையப் புடைத்து வீட்டைவிட்டுத் துரத்தியடித்தாள்.

நாயாக மாறிய நான் தெருத்தெருவாய் சுற்றியலைந்து முடிவில் ஒரு கடை வாயிலைத் தஞ்சமடைந்தேன். அந்தக் கடைக்காரன் மிகவும் நல்லவன்

எனக்கு வேளா வேளைக்கு உணவு கொடுத்து ஆதரித்தான். நானும் நாயுக்குரிய நன்றி விசுவாசத்துடன் நடந்து கொண்டேன்.

ஒரு நாள் நான் அந்த வியாபாரியுடன் அவன் வீட்டுக்குச் சென்றேன்
அவன் மகள் என்னை யாரென்று கண்டு கொண்டாள் அவளும்
மந்திரவித்தை கற்றறிந்தவள், தண்ணீரை மந்திரித்து என்மேல் தெளித்து
என்னை

மீண்டும் மனிதனாக்கினாள். பின்னர் உருமாற்றும் மந்திரத்தை எனக்குச்
சொல்லிக் கொடுத்தாள். நான் என் துஷ்ட மனைவியைக் கோவேறு
கழுதையாக மாற்றிவிட்டேன். அதுதான் இந்தக் கழுதை

இந்தக் கதையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பூதம் வாக்களித்த படியே
வணிகனின் எஞ்சிய மூன்றிலொருபாகக் குற்றத்தையும் மன்னித்துவிட்டு
மாயமாய் மறைந்து போயிற்று.

ஆஹா! அற்புதமான கதை என்றார் ஷாரியர் உடனே ஷகர்ஜாத்
"மன்னர் மன்னா! இக் கதையைவிடச் சிறந்த நன்றி கெட்ட பூதத்தின்
கதையை நீங்கள் கேட்டால் மிக மகிழ்வீர்கள் என்றாள்.

மாமன்னன் ஷாரியர் நன்றிகெட்ட பூதத்தின் கதையைக் கூறுமாறு
ஆணையிட்டான். ஷகர்ஜாத்தும் கதையைக் காறத் தொடங்கினாள்

நன்றி கெட்ட பூதத்தின் கதை

மாமன்னரே! முன்னொரு காலத்தில் ஓர் ஊரில் வயது

முதிர்ந்த செம்படவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பரம ஏழை. பெரிய
குடும்பஸ்தன். மூன்று பிள்ளைகளும் மனைவியும் இருந்தனர். மீன்
பிடித்துக் கொண்டுவந்து, அதை விற்பனை ஜீவனம் செய்து வந்தான்.

வறுமையால் வாடிய போதிலும் அவன் ஒரு நியதியைக்கடைப்பிடித்து
வந்தான் ஒரு நாளைக்கு நான்கு தடவைகளுக்குமேல் வலை
வீசமாட்டான்.

அப்படி நியமத்துடன் வாழ்ந்த அவன், ஒருநாள் கடலில் மீன் பிடிக்கச்
சென்றான்.

முதல் முறை அல்லாவைத் தொழுது கொண்டு வலையை வீசினான்.
வலை வெகுவாகக் கனத்தது. மெதுவாகச் சிரமப்பட்டு இழுத்தான்.
இன்று நல்ல கொழுத்த மீன் முதல் வீச்சிலேயே கிடைக்க அல்லா அருள்
செய்திருக்கிறார் என்று எண்ணினான். மிகுந்த சிரமத்தின் பேரில்
வலையைக் கரையில் இழுத்துப் போட்டான்.

ஐயோ பாவம் ! வலையில் அழுகிப்போன ஒரு கழுதையின் பிரேதம் இருக்கக் கண்டு ஏமாந்தான்.

பின்னர் இரண்டாம் முறையாக வலையை வீசினான் சுரைக்கு இழுத்துப் பார்த்ததில் அதில் ஓர் உடைந்த ஜாடி தான் இருந்தது. ஏமாற்றத்தால் கிழவன் ஜாடியைத் தூக்கி எறிந்தான். அல்லா இதென்ன சோதனை என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

மூன்றாம் முறையாக வலையை வீசினான். இந்தத் தடவையும் ஏமாற்றமே ஏற்பட்டது.

"எல்லாம் வல்ல அல்லாவே நான் என்ன பாவம் செய்தேன். என்னையும், என் குடும்பத்தையும் பட்டினி போட வேண்டும் என்பது உன் சித்தமானால் அப்படியே ஆகட்டும்" என்று மனம் புழுங்கினான்.

எனினும் நான்காம் முறையாக ஆண்டவனைத் தியானித்துக் கொண்டே கடலில் வலையை வீசினான். இதுவே கடைசி முறை. வலையை இழுத்தான் சற்று கனமாக இருந்தது. இந்த முறை வலையில் என்ன இருக்கிறதோ என்று விரக்தியுடன் வலையைக் கரைக்குக் கொண்டு வந்தான். இந்த முறையும் வலையில் ஒரு மீனும் சிக்கவில்லை. ஆனால் கழுத்து நீண்ட ஒரு வெண்கலச் செம்பு ஒன்று இருந்தது. அந்தச் செம்பின் வாய் மூடப்பட்டு போதகர் சுலைமான் மன்னரின் முத்திரை பதித்திருந்தது.

இந்தச் செம்பைக் கண்டெடுத்ததில் கிழவனுக்கு மிக மகிழ்ச்சி. மூடியைத் திறந்து உள்ளிருப்பவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வெண்கலச் செம்பை விற்று விடலாம். செம்பே பத்து தினார்கள் விலை போகும். மீன்கள் கிடைப்பதற்குப் பதிலாக இந்த வெண்கலச் செம்பே பரவாயில்லை என்று கருதினான், கிழச்செம்படவன்.

இடுப்பில் சொருகியிருந்த கத்தியை எடுத்து செம்பின் மூடியை நெக்கித் திறந்தான். மூடியும் திறந்து கொண்டது. நீண்ட கழுத்துடைய செம்பாகையால் உள்ளே இருப்பது ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆகவே செம்பைத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்து உலுக்கினான்.

செம்பினுள்ளிருந்து மெல்லிய புகை கிளம்பியது அந்தப் புகை சிறுகச் சிறுக வெளிவந்து, பின்னர் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் புகை பெருகிக் கொண்டே இருந்தது. சற்று நேரத்தில் அந்தப் புகை வானமெங்கும் பரவியது.

செம்படக் கிழவனுக்கு இப்போதுதான் அச்சம் ஏற்பட்டு நடுங்கினான். வான மண்டலமெங்கும் பரவிய புகை திடீரெனச் சுருங்கியது. அந்தப்

புகைத் திரளிலிருந்து ஒரு பூதம் வெளிப்பட்டது.

"ஏ, கிழவா! இன்றோடு நீ செத்தாய்" என்று பூதம் கர்ஜித்துக்கொண்டு கிழவனை நோக்கி வந்தது.

நடு நடுங்கிய கிழவன் அல்லாவின் திருநாமத்தை ஆச்சரித்துக் கொண்டே "பூதமே நீ யார்? ஏன் என்னைக் கொல்லப் போகிறாய்." என்றான்.

"நான் யாராயிருந்தால் உனக்கென்ன? உன் விதி இன்றோடு முடிந்தது. உன்னைக் கொல்லத்தான் போகிறேன்" என்றது பூதம்

பூத ராஜனே! உன்னை ஜாடியிலிருந்து விடுவித்தேனே அதற்கு இதுதான் பலனா என்று கிழவன் கூறியழுதான்.

"அட மானிடப்பதரே! நீ எவ்வளவு கதறினாலும் உன்னை விடப் போவதில்லை . நீ எந்த விதமான மரணத்தை விரும்புகிறாய்? சீக்கிரம் சொல்" என்றது பூதம்.

பயந்த கிழவன் "பூதத்தரசனே! செம்பின் மூடியில் இருந்தது சலைமான் மன்னரின் முத்திரையல்லவா? அவர் காலம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறதே நீ இத்தனை நீண்ட காலமும் அடைபட்டுக் கிடந்த உன்னை நானல்லவா மீட்டேன். நீ நன்றியில்லாமல் என்னைக் கொல்லப் போவதாய்க் கூறுகிறாயே! இது நீதியா? என்றான்.

செம்படவக் கிழவனே! நீதியாவது, நேர்மையாவது நீ என் கதையைக் கேட்டால் இப்படியெல்லாம் கூற மாட்டாய் என்றது பூதம்.

"நீ சொல்லும் உன் வரலாற்றைச் சீக்கிரம் சொல்லி முடித்துவிடு. இல்லாவிட்டால் பயத்தால் நடுங்கியே நான் செத்துப் போவேன் போலிருக்கிறது" என்றான் கிழவன்

பூதம் தன் வரலாற்றைக் கூற ஆரம்பித்தது.

"நான் அதிபராக்கிரமமிக்க பூதகணத்தைச் சேர்ந்தவன்.

தாவூத் பேரரசரின் மகனான சுலைமானுக்கு நான் தொல்லைகள்

கொடுத்துவந்தேன். என் தொல்லையைப் பொறுக்க மாட்டாத

சுலைமான் மன்னர் என்னைப் பிடித்துவர ஆணையிட்டார். சுலைமான்

அவர்களின் மந்திரி பார்க்கியாவின் மகன் ஆசய் என்ற பராக்கிரமசாலி
என்னைக் கைது செய்து சுலைமான் மன்னர் முன்னிலையில்
நிறுத்தினான் எனக்குப் புத்திமதிகள் கூறி தொல்லை செய்யாமல்
இருப்பாயா என்று மன்னர் கேட்க, நான் திமிராக எதிர்வாதம் செய்தேன்
வெகுண்ட மன்னர் என்னை நீ கண்டெடுத்த வெண்கலச் செம்பில்
போட்டு இறுகமுடி அம் முடியின் மேல் தன் முத்திரையையும் பதித்துக்
கடலில் எறிந்துவிட்டார்.

"நூறு ஆண்டுகள் வரை செய்வதறியாது அழுது புலம்பிக்
கொண்டிருந்தேன். என்னை யாராவது விடுவித்துக் காப்பாற்றினால்
அவர்களுக்கு அளவற்ற செல்வத்தைத் தருவேன் என்று சபதம் செய்து
கொண்டேன். என்னை யாரும் விடுவிக்கவில்லை.

மேலும் நானாறு ஆண்டுகள் கழிந்தன. என்னை யார் விடுவித்தாலும்
அவர்களுக்கு செல்வத்தோடு அல்லாமல் பல வரங்களையும் தருவேன்
என்று சபதம் செய்து கொண்டேன். அப்படியும் நான் யாராலும்
காப்பாற்றப்படவேயில்லை"

எனக்கு வெறுப்பினால் ஆத்திரமேற்பட்டது என்னை யாராவது
காப்பாற்றினால் அவர்களை அக்கணமே கொன்று போடுவேன் என்று
சபதமிட்டுக் கொண்டேன்"

'ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து இப்போது நீ என்னை விடுவித்திருக்கிறாய்.
ஆகவே என் சபதப்படி உன்னைக் கொல்லத்தான் போகிறேன்" என்றது
பூதம்

பூதத்தினால் தனக்கு மரணம் நிச்சயம் என்று நினைத்துவிட்டான்.

பூதமோ, "நீ எந்தவிதமான மரணத்தை விரும்புகிறாய்? சீக்கிரம் சொல்,
நேரமாகிறது" என்று விரட்டியது.

மனிதனுக்குள்ள பகுத்தறிவு பூதங்களுக்குக் கிடையாது என்பதைக்
கிழவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்

"நீ எப்படியும் என்னைக் கொல்லத்தான் போகிறாய். ஆனால், நீ கூறும்
இந்த வரலாற்றை நம்பவே முடியவில்லையே. உன் சுண்டு விரல் கூட
நுழைய முடியாத இந்தச் செம்பில், இவ்வளவு பெரிய ஆகிருதியுடன்

எப்படி ஆயிரம் ஆண்டுகள் அடைப்பட்டுக் கிடந்தாய் அதைத்தான் நான் நம்பவில்லை. நீ என்னிடம் பொய்க் கதைகளைக் கூறுகிறாய்" என்றான் கிழவன்.

செம்படவக் கிழவன் இதைக் கூறக்கேட்ட பூதத்துக்கு ரோஷம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

மனிதப் பதரே! நான் கூறுவதா பொய். பூதங்கள் எப்போதும் பொய் பேசாது என்பதை நீயறியமாட்டாய். இதோ பார். நான் செம்பினுள் நுழைந்து காட்டுகிறேன்" என்று கூறியது.

உடனே பூதம் கரும்புகையாக மாறி, மிகவும் மெல்லியதாய்ச் சுருங்கி வெண்கலச் செம்பினுள் நுழைந்தது.

செம்படவக் கிழவனுக்குத் தந்திரம் பலித்ததற்காக மகிழ்ந்து அருகில் இருந்த செம்பின் மூடியை எடுத்து அழுந்தத் திருகி மூடிவிட்டான். மூட பூதம் மீண்டும் செம்பினுள் சிறையாகியது.

மகிழ்ச்சியால் துள்ளிய கிழவன், ஏ, நன்றி கெட்ட பூதமே ! இப்போது என்னை நீ என்ன செய்ய முடியும் உன்னைச் செம்போடு மீண்டும் கடலில் எறியப் போகிறேன் என் வாழ்நாள் மட்டும் இந்தக் கடற்கரையிலேயே குடிசைப் போட்டு கொண்டிருந்து கொண்டு, செம்பில் அடைப்பட்ட பூதம் ஒன்று இக் கடலில் கிடக்கிறது. அருகில் வராதீர்கள்' என்று எச்சரித்துக் கொண்டே இருப்பேன். நீ இன்னும் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் இந்த செம்பிலேயே அடைபட்டுக் கிடக்கப் போகிறாய்!" என்றுகூறி செம்பை கடலில் வீசச்சென்றான்.

பூதம் கிழவனை அழுது வேண்டிற்று, மீண்டும் தன்னை விடுவிக்குமாறு.

"நன்றி கெட்ட பூதப் பதரே! உன்னை விடுவித்ததற்குப் பதிலாக என்னைக் கொல்லப் பார்த்தாயே உனக்கு மனமிரங்குவது மகாபாவம் ! உன்னை மீண்டும் நான் விடுவித்தால் யூனான் மன்னனும், தூபான் சன்னியாசியும் நடந்து கொண்டதைப் போல்தான், நீயும் நடந்து கொள்வாய். ஆகவே உன்னை நிச்சயம் விடுவிக்க மாட்டேன்" என்றான் கிழவன்.

"அன்பரே, யூனான் மன்னரும், தூபான் சன்னியாசியும் என்ன செய்தார்கள் எனக் கூறுக என்றது பூதம்.

செம்படவக் கிழவனும் யூனான் மன்னரின் கதையைக் கூறத் தொடங்கினான்.

"மன்னாதி மன்னரே! இந்தக் கதை நீளமானது. பொழுது புலரும் நேரம்

ஆகிவிட்டது. தாங்கள் விரும்பினால் நாளை இரவு அந்தக் கதையை உங்களுக்குக் கூறுவேன்" என்றாள் ஷகர்ஜாத்

மன்னன் ஷாரியரும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று உத்தரவிட்டான். பொழுதும் நல்லபடியாகப் புலர்ந்தது.

யூனான் மன்னரின் கதை

"பேரும் புகழும் படைத்த ஷாரியர் மன்னா ! கேளுங்கள் முன்னொரு காலத்தில் பாரசீக நாட்டை யூனான் என்ற பேரரசன் ஆண்டு வந்தான். சகல செளபாக்கியங்களோடும் வாழ்ந்து வந்தான்.

ஆனாலும் அவன் குஷ்ட நோயால் வருந்திக் கொண்டிருந்தான்

மன்னருக்கு மிகச் சிறந்த வைத்தியங்களையெல்லாம் செய்து பார்த்தனர். தூர தேசங்களில் இருந்து வைத்தியர்கள் வரவழைக்கப்பட்டார்கள். யாராலும் பெரு வியாதியைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. வியாதி மேலும் மேலும் உடலெங்கும் பாவியது. மன்னன் தனக்கேற்ப துர்பாக்கியத்தை நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தான்,

அத் தருணத்தில் தூபான் என்ற சன்னியாசி ஒருவன் அந் நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் வைத்திய சாஸ்திரத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்தவன். சிகிச்சை செய்வதில் வல்லவன் மன்னர் குஷ்ட நோயால் அவதிப்படுவதைக்

கேள்விப்பட்டான். மன்னரைக் கண்டு குஷ்ட நோயைத் தன்னால் குணப்படுத்த முடியும் என்று நிச்சயமாகச் சொன்னான். உள்ளுக்கு மருந்தோ, உடலுக்கு மேல் பூச்சோ எதுவும் தராமலே உங்களைக் குணப்படுத்த முடியும் என்று தீர்மானமாகக் கூறினான். மன்னன் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனான்.

நாளையே மருத்துவச் சிகிச்சைக்கு உடன்படுவதாக மன்னன் கூறி, சன்னியாசிக்கு எல்லாவித வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தான்

மறுநாள் மருந்து தயாரித்தாகிவிட்டதென்றும் மன்னரைக் குதிரை மீதேறி விளையாட்டு மைதானத்துக்கு வரும்படியாகச் சன்னியாசி கூறினான்.

மன்னரும் தன் மந்திரி பிரதானிகள் சூழ குதிரை மேலேறி விளையாட்டு

மைதானத்தை அடைந்தார்

சன்னியாசி ஒரு நீண்ட முனையில் வளைந்த ஒரு தடியை மன்னன் கையில் கொடுத்தான். ஒரு பந்தை மைதானத்தில் வீசியெறிந்தான்.

"மன்னரே! அந்தப் பந்தை இந்தக் கைத்தடியால் அடித்து உடல் வியர்க்கும் வரை விளையாட வேண்டும். அதுதான் மருந்து" என்று கூறினான்.

மன்னன் யூனானும் அல்லாவின் திருநாமத்தை ஜெபித்துக் கொண்டே சன்னியாசி சொன்னபடி பந்தாடினான். உடல் நன்றாக வியர்த்தது.

மாமன்னரே! விளையாடியது போதும் அரண்மனை சென்று நீராடி நன்றாகத் தூங்குங்கள் மாலையிலும் இதே போல் விளையாடலாம் என்றான். அன்று மாலையும் மன்னர் உடல் வியர்க்கக் கைத்தடி மூலம் பந்தாடினார் விளையாட்டு முடிந்ததும் அரண்மனை சென்று நீராடி உண்டு உறங்கினார்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. மன்னரின் உடலில் இருந்த குஷ்ட நோய் இருந்த அடையாளமே இல்லாமல் போய்விட்டது. மன்னன் துர்பாக்கியத்திலிருந்து தன்னை மீட்ட சன்னியாசியைக் காண ஓடினான் அரண்மனையிலிருந்த அத்தனை பேரும் ஒரே நாளில் அழுகிப் புழுத்த தொழுநோய் மறைந்ததைக் கதை கதையாய் பேசினர்.

மகிழ்ச்சியால் துள்ளிய மன்னர் சன்னியாசியை அழைத்து வந்து ஏராளமான வெகுமதிகளைக் கொடுத்தான். எப்போதும் தன்னுடனேயே இருக்க வேண்டும். என்று சன்னியாசியை வேண்டினான் சன்னியாசியும் உடன்பட்டார்.

உற்ற நண்பர்களைப் போல இருவரும் பழகி வந்தனர். இவர்கள் பழகி வந்தது கண்ட ஒரு பொறாமைப் பிடித்த மந்திரிக்கு மட்டும் பிடிக்கவில்லை. புதிதாக வந்த வைத்திய சன்னியாசிக்கு இத்தனை செல்வாக்கா என் மனம் புழுங்கினான்

ஒரு நாள் பொறாமை மிகுந்த அந்த மந்திரி மன்னரைக் கண்டு, "மன்னரே! தங்களின் உதாரகுணத் தினால், தாங்கள் எல்லோரையும் நம்பி விடுகிறீர்கள். இது ஆபத்தாய் முடியலாம்" என்றான். திகைத்த மன்னர், என்ன நீ கூறுகிறாய் என்றார்.

மாமன்னா! சன்னியாசியாக வந்திருப்பவன் எதிரி நாட்டு ஒற்றன் என்று நான் கேள்விப்பட்டேன். ஒரே நாளில் குணப்படுத்திய அவன் உங்களை ஒரே வினாடியில் கொல்லவும் முடியும் என்பதை நீங்கள் உணர

வேண்டும்" என்று வினயமாய்ச் சொன்னான் மந்திரி

"நீர் பொறாமையால் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறுகிறீர் என்று நான் நினைக்கிறேன். என் நோயை நீக்கியவனைச் சந்தேகிப்பது, கிளியையும் பறிகொடுத்து வருந்தினானே ஒருவன் - அவன் கதைப் போலாகும்" என்றான் மன்னன்.

"அந்தக் கதையை நீ கேட்டிருக்கமாட்டாய்! நான் கூறுகிறேன் கேள்" என்ற யூனான் மன்னன், கிளியின் கதையை மந்திரிக்குக் கூற ஆரம்பித்தார்.

கிளியின் கதை

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு பெரிய நகரத்தில் வணிகன் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் பெருஞ்செவ்வந்தன். அவன் மனைவியோ பேரழகி வணிகன் தன் மனைவி மேல் பேரன்பு கொண்டிருந்தான் தன் மனைவியின் அழகைப் பிறர் கண்டால் பொறாமைப்படுவார்கள் என நினைத்து அவளுக்குப் பலத்த கட்டுக் காவல் போட்டு வைத்திருந்தான். கணவனது சந்தேக புத்தியையும் பொறாமைக் குணத்தையும் அவன் மனைவி வெறுத்தாள்

வியாபார விஷயமாக அவன் வெளியூர் செல்ல வேண்டி வந்தது. சந்தேக மனம் கொண்ட வணிகன் தன் மனைவியைத் தனியே விட்டுச் செல்ல அஞ்சினான். அதற்கொரு உபாயம் செய்ய வேண்டுமென எண்ணினான்

கடைவீதியில் ஒருவன் அழகான பெரிய கிளி ஒன்றை விலை கூறிக்கொண்டிருந்தான். அந்தக் கிளி மனிதரைப் போலவே வெகு அழகாகப் பேசிற்று. கேட்ட கேள்விகளுக்கும் அழகாகப் பதில் சொல்லிற்று. அந்தக் கிளியைப் பெருவிலை கொடுத்து வாங்கினான். அதையே தன் மனைவிக்குக் காவலாக வைத்து விட்டுச் செல்லத் தீர்மானித்தான்.

கிளியை மனைவிக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டு வெளியூர் சென்றான் வணிகன். சில வாரங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்தான். கிளியைத் தனியே எடுத்துக் கொண்டு சென்று பாலும் பழமும் கொடுத்தான். "கிளியே! நான் இல்லாதபோது என் மனைவி எப்படி இருந்தாள். அவள் அறையில்

ஏதேனும் ஆண் குரல் கேட்டதா?" என்றான். கிளி 'ஆஹா தினமும் இரவு வேளைகளில் உன் மனைவின் அறையில் ஆண்குரல் கேட்கும். அவனும் அவளும் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந் திருந்தனர்" என்றது.

ஆத்திரம் மீறிட்ட வணிகன் தன் மனைவியைப் பிடித்து தையப் புடைத்தான். "நான் இல்லாதபோது எனக்குத் துரோகமா செய்தாய்" என்று பேசி மேலும் அடித்தான்.

அவன் மனைவிக்கோ ஆத்திரம் தாளவில்லை. தன் சேடிகளில் யாரோ ஒருத்திதான் கோள் சொல்லியிருப்பாள் என்று எண்ணினாள். ஒவ்வொருத்தியாகக் கூப்பிட்டுத் தனிமையில் விசாரித்தாள் யாரும் கோள் சொல்லியதாகத் தெரியவில்லை . கடைசியில் ஒருத்தி, "அம்மா! இது கிளி செய்த வேலைதான் எஜமான் கிளியை விசாரிக்கும் போது நான் மறைந்திருந்து கேட்டேன்" என்றாள். அவளுக்குக் கிளியின் மேல் படு ஆத்திரம்.

அந்த வணிகன் இது நடந்த இரண்டாம் நாளே மீண்டும் வெளியூர் செல்ல வேண்டி வந்தது. சந்தேகப் பிராணியான வணிகன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு எச்சரித்துவிட்டு மேலும் பலத்த காவல் வைத்துவிட்டுச் சென்றான்.

வணிகன் சென்றதும் அவன் மனைவி ஓர் அபூர்வமான யோசனை செய்து, சேடியை அழைத்து ஓர் உரலையும், உலக்கையையும் கொண்டு வரச் செய்தாள், வீட்டுக் கூடத்தில் உரலைப் போட்டு உலக்கையால் இடிக்கச் சொன்னாள். பின்னர் ஒரு சேடியை ஒரு பானைத் தண்ணீரைக் கொண்டு வரச் சொல்லி இடைவிடாமல் கிளியின் மேல் தெளித்துக் கொண்டே இருக்கச் சொன்னாள். மற்றொரு சேடியை அழைத்து ஒரு கண்ணாடியைக் கொண்டு வரச் செய்து விளக்கின் ஒளியைக் கிளியின் முகத்தில் பிரதிபலிக்குமாறு இடையிடையே காட்டிக் கொண்டிருக்கச் செய்தாள். மூவரும் மாறி மாறி அப்படியே செய்து கொண்டிருந்தனர். உரலில் இடிப்பது இடி இடிக்கிற தென்றும், தண்ணீரைத் தெளிப்பது மழை பெய்கிறது என்றும், கண்ணாடி வீசும் ஒளி மின்னலென்றும் அக் கிளி நினைத்துக் கொண்டது.

பகல் முடிந்து இரவானதும் பழையபடி தன் கள்ளக் காதலனை வரவழைத்தாள். கிளியின் எதிரிலேயே அவனை உபசரித்து, ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு இன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். கிளி இதையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது

மறுநாள் வெளியூர் சென்றிருந்த வணிகன் வந்தான் கிளியைத் தனியே

எடுத்துச் சென்று விசாரித்தான்.

நேற்றிரவு என்ன நடந்தது" என்று கேட்டான்.

நேற்று, பகலும் இரவும் இடி மின்னலுடன் மழை பெய்தது. உன் மனைவி அவள் காதலனுடன் என்ன பேசிக் கொண்டாள் என்றே கேட்கவில்லை. என் உடலெல்லாம் மழையில் நனைந்துவிட்டது" என்றது.

அந்த நகரத்திலேயே மழை பெய்து ஒரு வருடமாயிற்று. மழை இல்லாது ஒரே வரட்சி ! பகலும் இரவும் விடாமல் மழை பெய்ததாக இந்தக் கிளி கூறுவது வணிகனுக்கு ஆச்சரியத்தையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கிற்று.

கிளி பொய் சொல்கிறது என்று எண்ணி ஆத்திரத்தினால் கிளியைப் பிடித்துத் தரையில் அறைந்து கொன்றுவிட்டான்.

பின்னர், தன் மனைவியிடம் சென்று கிளியின் பேச்சைக் கேட்டுத் தான் சந்தேகப்பட்டு அடித்துவிட்ட தற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். அவன் மனைவியோ தன் தந்திரம் பலித்ததற்காக மகிழ்ந்தாள்

நாள்கள் பல கடந்தன. ஒரு நாள் ஓர் அடிமைப் பெண் மூலம் நடந்த மோசடியைத் தெரிந்து கொண்டான் வணிகன்

மீண்டும் ஒரு நாள் வணிகன் வெளியூர் செல்வதாகவும் வர பல நாள்கள் ஆகுமென்றும் மனைவியிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றான். இரவில் யாரும் அறியாமல் வீட்டுக்கு வந்து மனைவியையும் அவள் கள்ளக் காதலனையும் கையும் களவுமாய்ப் பிடித்து விட்டான். இருவரையும் வெட்டி வீழ்த்தினான். தன் அறியாமையால் உண்மை பேசிய கிளியைக் கொன்று விட்டோமே என மனம் வருந்தினான்.

கிளியின் கதையைச் சொல்லிய யூனான் அரசன் தன் மந்திரியைப் பார்த்து அந்த வர்த்தகனைப் போல நானும் முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்ளமாட்டேன் என்றான்.

"அரசோ வைத்தியர் தூபானுக்கும் எனக்கும் யாதொரு விரோதமும் இல்லை. உங்கள் பேரில் உள்ள அன்பால் தான் இதைக் கூறினேன். நான் சொல்லியது தவறாக இருக்குமானால் சிந்துபாத் மன்னன் தன் மந்திரியைக் கொன்றது போல் என்னையும் கொன்று விடுங்கள்" என்றான் மந்திரி

"யாரந்த சிந்துபாத் மன்னன்? அவன் மந்திரி என்ன செய்தான்? அந்தக்

கதையைக் கூறுக!" என்று ஆணையிட்டான் யூனான் அரசன் தன் மந்திரியைப் பார்த்து,

மேன்மை பொருந்திய ஷாரியர் மன்னரே! பொழுது புலரும் நேரம் ஆகிவிட்டதால் இந்தக் கதையை நாளை இரவு கூறுகின்றேன் என்றாள் ஷகாஜாத்.

மாமன்னன் ஷாரியரும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றான்.

சிந்துபாத் மந்திரியின் கதை

மறுநாள் ஷகர்ஜாத் கதை சொல்ல ஆரம்பித்தாள்

பேரருள் மிக்க ஷாரியர் மன்னா! முன்னொரு காலத்தில் சிந்துபாத் என்றொரு மன்னன் இருந்தான்

அவனுக்கு இல வயதில், ஒரு மகனிருந்தான். அவன் குதிரைச் சவாரியிலும் வேட்டையாடுவதிலும் சிறந்து விளங்கினான். மன்னன் சிந்துபாத்துக்குத் தன் மகன் மேல் அளவிட முடியாத பாசம்.

ஒரு நாள் சிந்துபாதின் மகன் வேட்டைக்குக் கிளம்பினான். அவனுக்குத் துணையாக மந்திரி ஒருவனையும் அனுப்பி வைத்தான் மன்னன்.

அரசகுமாரனும் மந்திரியும், வேட்டைப் பரிவாரங் களும் கானகம் சென்று வேட்டையாடினர். மாலைப் பொழுதில் அரசகுமாரன் ஒரு பெரிய மிருகத்தைக் கண்டான். குதிரையை விரட்டிக் கொண்டு அம் மிருகத்தைத் துரத்தினான் அரசகுமாரனுடன் தொடர்ந்தே சென்று கொண்டிருந்த மந்திரியால் அரச குமாரனின் அசுரவேகப் பாய்ச்சலுடன் தன்னால் ஈடு கொடுக்க முடியாமல் பின் தங்கிவிட்டான்.

கானகத்தில் நெடுந்தூரம் சென்றதும் அம் மிருகம் மறைந்து போயிற்று. தனியே இருந்த அரசகுமாரன் வேட்டை கிடைக்காமல் போனதால், வருத்தமுடன் தனியே திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியிலே அழகிய இளம் பெண்ணொருத்தியைக் கண்டான். காட்டில் ஏன் தனித்திருக்கிறாய் என்று கேட்டான். தன்னையும் ஓர் ராஜகுமாரன் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்

அவள் அரசகுமாரனே! நான் இந்திய நாட்டைச் சேர்ந்தவள். நானும் என் தந்தையும் பரிவாரங்களுடன் இந்த வழியாக வந்து கொண்டிருந்தோம். நான் தூக்கக் கலக்கத்தில் குதிரை மேலிருந்து இவ்விடத்தில்

விழுந்துவிட்டேன் பரிவாரத்தார் என்னைக் கவனிக்காமல்
போய்விட்டனர். நான் இந்தக் கானகத்தில் தனியே விடப்பட்டேன்"
என்று கூறி, தன் விதியை நினைத்து அழுதாள்

இதைக் கேட்ட அரசகுமாரன், அவள் பேரில் இரக்கம் கொண்டு தன்
குதிரை மேலேற்றிக் கொண்டு தன் நகரத்தை நோக்கிச் சென்று
கொண்டிருந்தான்.

வழியில் ஒரு பாழடைந்த மண்டபத்தைக் கண்டதும் குதிரைமேலிருந்த
பெண் இங்குச் சற்று இளைப்பாறிச் செல்லலாம் என்று
அரசகுமாரனிடம் சொன்னாள் அரசகுமாரனும் பாழ் மண்டபத்தினருகே
சென்று அவளைக் கீழிறக்கி விட்டுத் தானும் கீழிறங்கினான்.

அந்தப் பெண் அரசகுமாரனிடம் "இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று கூறி
மண்டபத்தினுள் சென்றாள்

அவளறியாவண்ணம் அரசகுமாரனும் பின் தொடர்ந்தான்.

உள்ளே! தன்னுடன் வந்த பெண் பூதமாக மாறியிருந்தாள். அங்கு
மேலும் மூன்று குட்டிப் பூதங்கள் இருந்தன.

அந்தப் பெண் பூதம் குட்டிப் பூதங்களை அழைத்து "இன்று உங்களுக்கு
நல்ல விருந்து சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஒரு கொழுத்த
ராஜகுமாரனை ஏமாற்றி அழைத்து வந்திருக்கிறேன் அவனைக் கொன்று
நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள்" என்றாள். குட்டிப் பூதங்களும் "ஐயோ!
பசிக்கிறதே! நாவில் நீர் வருகிறதே, சீக்கிரம் அவனை உள்ளே
அழைத்துவா' என்று கூக்குரலிட்டு மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்தன.

இதைக் கண்டதும் அரசகுமாரன், ஒரு பெண் பூதமே தன்னை ஏமாற்றி,
தன்னைக் கொன்று தின்ன இவ்விடம் கொண்டு வந்திருக்கிறது
என்பதை உணர்ந்தான். சந்தடி செய்யாமல் வெளியே சென்றான்

சற்று நேரத்தில் பெண் பூதம் , மனித உருவுடன் வெளியே வந்தது.
அவளைக் கண்டதும் அவன் பயத்தால் நடுநடுங்கினான்.

அரசகுமாரன் பயத்தால் உடல் நடுங்குவதைக் கண்ட அவள் ஏன் இப்படி
நடுங்குகிறீர்கள்' என்றாள்.

"என்னுடைய பரம விரோதி ஒருவன் இங்கே வந்திருக்கிறான். அவன்
என்னைக் கொல்லாமல் விட மாட்டான். ஆகவே தான் நடுங்குகிறேன்"
என்றான்.

அவள் "நீயோ ராஜகுமாரன்! அந்த விரோதிக்குப் பணம் கொடுத்து

சமாதானம் செய்துவிட்டால் போகிறது. அதற்காகவா இப்படி பயப்பட வேண்டும்" என்றாள்.

"பெண்ணே ! என் விரோதி பணம் கொடுத்தாலும் வாங்க மாட்டான். என் உயிர் ஒன்றே தான் அவன் குறிக்கோள். மேலும் எனது இடது கால் வேறு ஊனம். ஓடித் தப்பிக்கவோ அல்லது அவனுடன் சண்டையிட்டு வெற்றிபெறவோ முடியாது" என்றான்

"நீர் அங்கஹீனரா! அப்படியானால் மனிதா! ஆண்டவனிடம் முறையிடு. அவர் உன்னை எப்படியும் காப்பாற்றுவார்" என்று புத்திமதி கூறினாள்

அரசகுமாரன் தனக்கேற்பட்டிருக்கும் ஆபத்தை உணர்ந்து எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனைத் தொழுது தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டினான்

அரசகுமாரன் அல்லா, அல்லா" என்று கூறித் தரையில் மண்டியிட்டு வணங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அப் பெண் மீண்டும் மண்டபத்தினுள் சென்றாள். இதுவே தக்க தருணம் என நினைத்த அரச குமாரன் குதிரை மேலேறி காற்றினும் கடுகி தன் நகரையடைந்தான்.

காட்டிலே நடந்தவற்றைத் தன் தகப்பன் சிந்து பாதி டம் சொன்னான் அரசகுமாரன் தான் துணைக்காக மந்திரியை உடன் அனுப்பியும் தன் மகனுக்கு உயிர்பாயம் ஏற்படும்படியாக அந்த மந்திரி விட்டுவிட்டானே என்று கோபத்தால் அந்த மந்திரியை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டான் சிந்துபாத்

பேரரசரே! இதுதான் சிந்துபாத் தன் மந்திரியை அநியாயமாகக் கொன்ற கதை. கொலையுண்ட மந்திரி என்ன குற்றம் செய்தான்? யோசித்துப் பார்த்த சிந்துபாத் பின்னர் தான் மந்திரியை அநியாயமாகக் கொன்று விட்டோமே என்று வருந்தினான். அதுபோலத்தான் என் நிலையும்" என்று யூனான் மன்னனிடம் அவன் பொறாமைக்கார மந்திரி இந்தக் கதையைச் சொல்லி மன்னரின் மனத்தைக் குழப்பினான்.

யூனான் மன்னன் குழம்பினான். கைத்தடி மூலம் மருந்தை செலுத்தி ஒரே நாளில் என் நோயைத் தீர்த்தவன் ஒரே விநாடியில் என்னைக் கொல்லவும் கூடுமே என்று நினைத்தான். மேலும் இப்படிக்கூறும் இந்த மந்திரியும் பல வருடங்களாக நம்முடன் இருப்பவர்தாமே என்று பலவாறாகச் சிந்தித்தான்.

"அன்புள்ள மந்திரியே! இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்பதற்கும் நீங்களே

யோசனை கூறுங்கள்" என்றான்

இதற்கு வேறு எந்தவிதப் பரிகாரமும் இல்லை . அந்த வைத்தியன் தூபானை ஒரேவெட்டில் வெட்டி வீழ்த்துங்கள்" என்றான்.

மறுநாள் அரசவை கூடிற்று. யூனான் மன்னர், வைத்தியர் தூபானை அழைத்து வரச் செய்தார்.

அரசவை வந்த தூபான் தரையளவு குனிந்து மன்னரை மூன்று முறை வணங்கி, தன்னை அழைத்த காரணத்தைக் கேட்டான்

யூனான் மன்னன் முகத்தைக் கடுகிடுப்புடன் வைத்துக் கொண்டு "உன்னைக் கொல்லவே வரவழைத்தேன்" என்றான்.

நடுநடுங்கிய தூபான் அரசே! நான் என்ன குற்றம் செய்தேன். பெரு நோயால் அவதிப்பட்ட உங்களைக் குணப்படுத்தினேனே. அதற்குப் பிரதிபலனாக எனக்கு மரண தண்டனை தருகிறீர்களா?" என்று கேட்டான்

"நீ, எதிரி நாட்டு ஒற்றன். என்னைக் கொல்லவே இங்கு வந்திருக்கிறாய் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன் ஆகவே தான் உனக்கு மரண தண்டனை இதில் மாற்றமே இல்லை" என்றான் யூனான் மன்னன்.

வைத்தியர் தூபான் என்ன கெஞ்சியும் மன்னன் மனமிரங்க வில்லை .

கடைசியில் மன்னரிடம் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தான். மரண தண்டனையை மறுநாள் நிறைவேற்று மாறு கேட்டுக் கொண்டான். ஏனெனில் தன்னிடமுள்ள அரிய வைத்திய சாஸ்திர நூல்களையெல்லாம் தக்கவர்களிடம் கொடுத்து விட்டு எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டும் வரவேண்டும் என்றான். மன்னனும் சம்மதித்தான்.

மீண்டும் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தான். மன்னரே! என் வைத்திய சாஸ்திர நூல்களிலேயே ஓர் அபூர்வ நூலை மட்டும் தங்களிடம் தருகிறேன். நாளை என் தலையைக்கொய்ததும் என் ரத்தம் சொட்டும் தலையை நான் தரும் மருந்துப் பொடிகள் கொட்டிய தட்டில் எடுத்துவைக்கச் சொல்லுங்கள். தாங்கள் நான் கொடுத்த புத்தகத்தில் ஒவ்வொரு ஏடாகத் தள்ளி மீண்டும் பக்கத்தின் ஒரு மூலையில் உள்ள வாசகத்தைப் படியுங்கள் நீங்கள் படித்த மாத்திரத்தில் என் வெட்டுண்ட தலை பேச ஆரம்பிக்கும் என்றான்.

மன்னனும் அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான்

மறுநாள் வெட்டுண்ட தலை பேசப் போகும் அதிசயத்தைக் காண

அரசவையே நிரம்பி வழிந்தது.

ஒரு பெரிய தட்டும், மருந்துப் பொடி நிறைந்த ஒரு ஜாடியுடன் அரசவையடைந்தான் வைத்தியன் தூபான் தாடை. மன்னர் முன்னால் வைத்து, மருந்துப் பொடியை அதில் கொட்டினான். பின்னர் மன்னரிடம் தான் கொண்டு வந்திருந்த அபூர்வ நூலைக் கொடுத்தான். "தன் தலை வெட்டுண்டதும் வெட்டுண்ட தலை தட்டில் வைக்கப்பட்டதும், கொடுத்துள்ள அபூர்வ நூலின் மூன்றாம் பக்கத்தில் உள்ள வாசகத்தைப் படியுங்கள் என்று கூறி தலையைத் துண்டிக்கலாம் என்றான்.

யூனான் மன்னர் உத்தரவிட்டதும் வைத்தியர் தூபானின் தலை துண்டிக்கப்பட்டது. வெட்டுண்ட தலையை ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட மருந்துப் பொடி தூவிய தட்டில் எடுத்து வைத்தனர் சேவகர்கள். தட்டில் வைத்த சிறிது நேரத்தில் கசியும் ரத்தம் நின்றது. உடனே மன்னரும் படிக்க அபூர்வ நூலைத் திறந்தார். முதல் பக்கத்தை நெருடினார். அது ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. தன் நாக்கில் விரலைத் தடவி ஈரப்படுத்திக் கொண்டு முதல் பக்கத்தைத் தள்ளினார். மீண்டும் இரண்டாம் பக்கம் ஒட்டியிருந்ததையும் நாக்கில் விரலை வைத்தே ஈரப்படுத்தித் தள்ளினார். இப்படியே மூன்றாம் பக்கமும் தள்ளினார்.

அதில் ஒன்றும் எழுதியிருக்கவில்லை

ஆகவே கோபத்துடன் தட்டிலிருந்த தலையை நோக்கி மூன்றாம் பக்கத்தில் ஒன்றும் எழுதியிருக்க வில்லையே" என்றான்.

தட்டிலிருந்த தலை கண்ணை விழித்துப் பார்த்து மன்னரைப் பார்த்து மேலும் பக்கங்களைப் புரட்டுங்கள் அரிய செய்திகளைக் காண்பீர்கள்" என்றது.

வெட்டுண்ட தலை பேசுவதை அனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மன்னர் அரிய செய்தியைக் காணவேண்டி பக்கங்களைத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். நாக்கில் விரலைத் தடவி ஈரப்படுத்தியவாறே பல பக்கங்கள் புரட்டியாகி விட்டது ஒரு செய்தியையும் எழுதியிருக்கக் காணோம். அப்போது மன்னருக்கு சற்று மயக்கமாக இருந்தது.

தட்டிலிருந்த தலை அந்த அரசவையே அதிருமாறு பயங்கரமாகச் சிரித்தது. எல்லோரும் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்து இருந்தனர்.

தலை மன்னனை நோக்கி, "ஏ! நன்றி கெட்ட மன்னனே! உன் தீராத வியாதியை நான் தீர்த்தும் நீ தீர விசாரியாமல் என்னைக் கொன்றாய். அதற்குப் பதிலாகப் பழிவாங்கவே, நான் கொடுத்த புத்தகத்தின்

மூலைகளில் கொடிய விஷத்தைத் தடவி உன்னிடம் படிக்கக் கொடுத்தேன். நீ ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் தள்ள நாவால் விரலை ஈரப்படுத்திப் படுத்தி ஒவ்வொரு பக்கமாகத் தள்ளினாய். சிறுகச் சிறுக விஷம் உன் விரலினாலேயே உன் நாக்கில் தடவப்பட்டது. உன் உடலில் வாய் மூலமாக விஷம் உள்ளே சென்று பரவி விட்டது. இந்த விஷத்திற்கு மாற்றே கிடையாது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நீயும் மடிந்து தரையில் வீழ்வாய்" என்றது.

வெட்டுண்ட தலை கூறி முடித்த சில வினாடிகளில் யூனான் மன்னனும் விஷம் தலைக்கேறி மடிந்து கீழே வீழ்ந்தான்.

"ஏ! நன்றி கெட்ட பூதமே! நான் உன்னை ஜாடியிலிருந்து விடுவித்தும், நீ என்னைக் கொல்ல வந்தாய் நானும் வைத்தியன் தூபான், யூனான் மன்னனைக் கொன்றதைப் போல் தந்திரத்தால் உன்னை மீண்டும் வெண்கலச்செம்பில் அடைத்து விட்டேன். இந்த ஜாடியிலேயே கிடந்து மடிந்து போ" என்றான் செம்படவக் கிழவன்.

செம்படவக் கிழவன் இப்படிக் கூறியதும் பூதம் "ஐயோ வேண்டாம். என்னை விடுவித்துவிடு. உனக்கு அளவற்ற செல்வத்தைத் தருவேன். இது அல்லாவின் திருநாமத்தின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன்" என்று

முறையிட்டது.

மீண்டும் மீண்டும் அல்லாவின் மீது ஆணையிட்டு வேண்டிக்கொண்டது. அல்வாவின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுவதால் சத்தியமாகச் சொன்னபடி நடப்பேன்' என்று கூறி மன்றாடியது.

செம்படவக் கிழவனும் பூதம் ஆணையிட்டிருப்பதை நம்பி வெண்கலச் செம்பின் மூடியைத் திறந்து விட்டான். புகை வடிவாய் பூதம் வெளியே வர ஆரம்பித்தது. தனக்கும் ஆகாயத்துக்குமாக அந்தப் பெரும்புகை வியாபித்து இறுதியில் கரும் பூதமாக மாறிற்று

பொழுது விடியும் நேரம் நெருங்கவே மீதிக் கதையை நாளையிரவு கூறுவதாக ஷகர்ஜாத் கூறினான்.

பேரரசன் ஷாரியரும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றான்.

பேசும் வண்ண மீன்கள்

மறு நாளிரவு -

"பேரும் புகழும் படைத்த ஷாரியர் மன்னரே! கேளுங்கள்" என்று விட்ட
இடத்திலிருந்து கதையைத் தொடர்ந்தாள் ஷகர்ஜாத்

வானளாவி நின்ற பூதத்தைக் கண்ட செம்படவக் கிழவன்
நடுநடுங்கினான்.

ஆனால், பூதம் கிழவனை நோக்கி, "அன்பரே! பயப்படாதீர்கள். நான்
நன்றி கெட்டவனில்லை. அல்லாவின் திருநாமத்தின் மீது சத்தியம்
செய்திருக்கிறேன். ஆகவே பயப்படாமல் என் பின்னாலேயே வாரும்"
என்று கூறி முன் நடந்து சென்றது

வன வனாந்திரங்களையெல்லாம் கடந்து மலையடி
வாரத்தையடைந்தது. அங்கு ஓர் ஏரி தண்ணீரால் நிரம்பி வழிந்து
கொண்டிருந்தது. அந்த ஏரியில் வெண்மை, பச்சை சிவப்பு, நீலம் என
பல வண்ணங்களில் அழகிய மீன்கள் நீந்திக்கொண்டிருந்தன. தன்
ஆயுளில் இம்மாதிரியான வண்ண மீன்களை அச் செம்படவன்
கண்டதேயில்லை

பூதம் செம்படவக் கிழவனை நோக்கி, "அன்பரே! இந்த ஏரியில் ஒரு
நாளைக்கு ஒரே ஒரு தரம் மட்டும் வலைவீசி மீன் பிடியும். கிடைக்கும்
மீன்களை உங்கள் அரசனுக்குக் கொடுங்கள். இதனால் நீர் பெரும்
செல்வனாவீர்!" எனச் சொல்லி விரைவில் காற்றில் மறைந்து விட்டது.

ஆச்சரியமடைந்த செம்படவக் கிழவன் தன் வலையை ஏரியில்
வீசினான். பின்னர் கரைக்கு வலையை

இழுத்துப் பார்த்ததில் நான்கு வண்ணங்களில் மீன்கள் இருக்கக்
கண்டான். அவற்றை எடுத்துத் தன் பையில் போட்டுக் கொண்டு
ஊரையடைந்தான்.

நான்கு வண்ண மீன்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச்
சென்று அதை அரசனிடம் காண்பித்தான். இத்தனை வண்ணத்தில்
ஜொலிக்கும் மீன்களை அரசன் கண்ட தேயில்லை. செம்படவனுக்கு
நான்கு மீன்களுக்குமாக நானூறு தினார் பொன் கொடுக்கச் செய்தான்.

அரண்மனைக்குப் புதிதாகக் கிரேக்க நாட்டிலிருந்து ஒரு சமையற்காரி
வந்திருந்தாள். மந்திரியை அழைத்து அவ வண்ண மீன்களைக்
கொடுத்து அடுக்களையில் உள்ள புதிய சமையற்காரியைக் கொண்டு
சமைத்து வைக்கச் சொன்னார் அரசர்.

மந்திரி வண்ண மீன்களைக் கிரேக்க சமையற்காரி யிடம் கொடுத்து
அரசருக்காக சுவையுடன் சமைத்து வைக்குமாறு ஆணையிட்டுச்

சென்றுவிட்டார். அவளும் அம் மீன்களைப் பெற்று நன்றாகக் கழுவி, அவற்றை வறுக்க ஒரு வாணலியிலிட்டு அடுப்பிலேற்றினாள், மீன்கள் நான்கும் நெருப்பின் சூட்டினால் வறுபடலாயின்

அப்போது திடீரென ஒரு பேரொலி எழுந்தது. சமையற் கட்டின் ஒரு சுவர் இரண்டாகப் பிளந்தது. அழகே உருவெடுத்தாற்போல் ஓர் அதிருப் சுந்தரவதி அவ் வெடிப்பிலிருந்து தோன்றினாள். அவள் கையில் வைரங்கள் பதித்த ஒரு கோல் இருந்தது. அவளின் ஆடையலங்காரத்தையும், மேனியழகையும் கண்ட சமையற்காரி இது கனவோ, தனவோ என்ற மயக்கத்தில் நின்றிருந்தாள்.

-

-

வெடித்த சுவரில் தோன்றிய ரூபவதி சமையற் காரியை ஏறிட்டுப் பார்க்கவில்லை. நேரே அடுப்பருகில் சென்றாள்.

'என் ஆருயிர் மீன்களே! ஒப்பந்தப்படி நடக்கிறீர்களா?' என்றாள் அழகி. வாணலியில் பொரிந்து கொண்டிருந்த நான்கு மீன்களும் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து "அங்கு எப்படியோ அப்படித்தான் இங்கும்" என்றன. அழகான புன்முறுவலுடன் அந்தப் பெண்ணழகி தன் வைரக் கோலால் வாணலியை நெருப்பில் கவிழ்த்து விட்டாள். மீன்கள் நெருப்பில் கருகின. அந்தப் பேரழகி வந்த வழியே சுவர் வெடிப்பின் வழியே மறைந்தாள். சுவரும் பிளவுண்ட வடிவே தெரியாமல் திரும்பவும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டது

திக்பிரமையுடன் இதையெல்லாம் கண்ட கிரேக்கச் சமையற்காரி ஓடோடிச் சென்று மந்திரியிடம் தான் கண் அதிசயத்தைத் தெரிவித்து, மீன்கள் நெருப்பில் கருகிப் போவதையும் தெரிவித்தாள்

அந்த மாதிரி நல்ல பண்புகள் உடையவர் சமையற்காரியின் பயத்தைக் கண்டு அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினார். "நீ சொல்வது உண்மையாவும் இருக்கலாம். ஆனாலும் நம்பத் தக்கதாய் இல்லையே?" என்று கூறி தான் வேறு மீன்களை வாங்கி வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றார். |

அரண்மனைக்கு மீன் விற்ற அந்தச் செம்படவனைச் சேவகர்கள் மூலம் மந்திரி வரவழைத்தார். வண்ண மீன்களை நாளைக்குத் தரமுடியுமா என்று அவனைக் கேட்டார். ஏதோ தவறு நேர்ந்திருக்கிறது என்று பயந்து கொண்டே வந்த செம்படவன் நாளையும் வண்ண மீன்களைக் கொண்டு வருவதாகக் கூறிச் சென்றான்.

மறுநாளும் செம்படவனுக்கு அதிசய ஏரியில் நான்கு வண்ண மீன்களே கிடைத்தன. அவற்றைக் கொண்டுவந்து மந்திரியிடம் சேர்ப்பித்தான். மன்னர் நேற்று கொடுத்தது போலவே நானூறு தினார் பொன் மந்திரி கொடுத்து செம்படவனை வழியனுப்பி வைத்தார்.

முன் தினம் செய்ததைப் போலவே கிரேக்கச் சமையற்காரி மந்திரியின் முன்னிலையில் வாணலியிலிட்டு பொறித்தாள் அவளுக்கருகில் அமர்ந்திருந்த மந்திரி இமைகொட்டாமல் எதிர்ச்சுவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மீன்கள் வாணலியில் திருப்பிப் போடப்பட்டன.

பேரொலியோடு சுவர் இரண்டாகப் பிளந்தது. அந்தப் பேரழகி கையில் வைரம் பதித்த கோலுடன் அடுப்பருகே வந்து என் ஆருயிர் மீன்களே! ஒப்பந்தப்படி நடந்துவருகிறீர்களா?" என்றாள்.

அவளுடைய அற்புதமான அழகையும், மதுரமான குரலையும் கண்ட மந்திரி வாயடைத்துச் சிலை போலானார்.

வாணலியில் பொரிந்து கொண்டிருந்த நான்கு மீன்களும் தலையைத் தூக்கி ஆமாம் ! அங்கு எப்படியோ

அப்படியேதான் இங்கும்" என்றன.

இதைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்த அழகி தன் வைரக்கோலில் வாணலியைத் தட்டிவிட்டாள். மீன்கள் நெருப்பில் வீழ்ந்து கருகின. அழகி வந்த வழியே சென்று மறைந்தாள் வெடித்த சுவரும் பழையபடி

மூடிக்கொண்டன.

மந்திரி நேராக மன்னர் அறைக்கு ஓடினார். தான் கண்ட அதிசயத்தை விவரித்தார்.

இதைக் கேட்ட சுல்தானுக்கு அடக்க முடியாத ஆவல் உண்டாயிற்று. 'நானும் இந்த அதிசயத்தைக்

கண்ணாரக் காண வேண்டும். நாளையும் வண்ணமீன் களைக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்றான்

மறுநாளும் செம்படவன் ஏரிக்குச் சென்று நான்கு அதிசய மீன்கள் கொண்டு வந்தான். இன்னும் நானூறு தினார் பொன் பரிசாகப் பெற்றான்.

சுல்தான் எதிரில் மீன்கள் பொறிக்கப்பட்டன வழக்கப்படி கவர் வெடித்து பேரழகி வந்தாள். வழக்கப்படியே மீன்களைக் கேட்டாள் ; அவையும் தலை தூக்கிப் பதிலளித்தன தன் வைரக்கோலால் வாணலியை

நெருப்பில் கவிழ்த்து விட்டு மறைந்தாள். சுவரும் பழையபடி ஒன்று சேர்ந்து கொண்டது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்ட சுல்தான், மறுநாள் செம்படவனை அழைத்துவரச் செய்தார். அதிசய வண்ண மீன்களைப் பிடிக்கும் ஏரியைக் காட்டச் சொன்னார்.

மறுநாள் மன்னரையும் மற்றும் மந்திரிப் பிரதானி களையும் அழைத்துக்கொண்டு ஏரி இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று வண்ண மீன்களைக் காண்பித்தான். ஊருக்கு அருகே இது வரை எந்த ஏரியும் இருந்ததில்லையே என்று அனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். இந்த ஏரி எப்படி அதிசயமாய்த் தோன்றி இருக்கிறது என்று அனைவரும் வியந்தனர். இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கவேண்டும் என்று பேசிக்கொண்டனர்.

ஆம்! இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறது. இந்த மர்மத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நான் நகர் திரும்பமாட்டேன். இந்த ஏரியின் கரையிலேயே நான் தங்க கூடாரம் அமையுங்கள்" என்று சுல்தான் ஆணையிட்டார்.

கூடாரம் அமைக்கப்பட்டது. பிரதானியர்களும் மற்றவர்களும் சுல்தானுக்குக் காவலாய் அங்கேயே தங்கினர்

அன்றிரவு யாரும் அறியாமல் சுல்தான் கூடாரத்திலிருந்து கிளம்பிக் கால்போன போக்கில் ஏரிக் கரையில் நடந்தார். இனிய கானம் காற்றில் எங்கிருந்தோ லேசாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த இனிய கானம் ஒலித்த அந்தத் திசையை நோக்கி சுல்தான் நடந்தார். வழியில் ஒரு கற்கோட்டையைக் கண்டார். அங்கிருந்து தான் அந்த இனிய சோக கீதம் வந்து கொண்டிருந்தது.

கற்கோட்டைக்குள் நுழைந்தார் சுல்தான் கற்கோட்டையின் ஓர் அறையிலிருந்தே அந்த சோக கீதம் வருவதை அறிந்தார். அந்தக் கோட்டையில் ஜனசஞ்சா ரமேயில்லை. எதிரே இருந்த அழகிய நந்தவனத்தைக் கடந்து அந்த அறையை அடைந்தார் சுல்தான்

பட்டுத் திரைச் சீலையொன்று தொங்கிற்று. அதை விலக்கிப் பார்த்தார்.

ஓர் அழகிய இளைஞன் தன்னை மறந்த நிலையில் படுத்துக் கொண்டு இனிய குரலால் சோக கீதம் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தான்

இளைஞனைப் பார்த்த சுல்தான் "நண்பரே! அல்லாவின் பேரருளால் உமக்கு நல்லவை நேரட்டும்" என்று வாழ்த்துக் கூறினார்

"நண்பரே! நான் எழுந்து நின்று தங்களுக்குச் சலாம் சொல்ல

முடியாததற்கு வருந்துகிறேன். மன்னிக்க வேண்டும் என்னைத் தேடி ஏன் இங்கு வந்தீர்கள். இந்த ஏழையால் உங்களுக்கு ஓர் உதவியும் செய்ய முடியாதே" என்று நாத் தழுதழுக்கக் கூறி வரவேற்றான் இளைஞன்

"அன்பரே! நான் அதிசயத்தைக் கண்டு பிடிக்கவே இவ்விடம் வந்தேன். இந்த நாட்டின் சுல்தான் நான் எப்போதுமில்லாமல் ஓர் அதிசய ஏரியும் வண்ண மீன்களும் இந்தக் கற்கோட்டையும் இங்கே அதிசயமாகத்

தோன்றியிருக்கின்றனவே. இதன் மர்மம் உங்களுக்குத் தெரியுமா" என்று சுல்தான் இளைஞனைக் கேட்டார்.

சுல்தான் இவ்வாறு கூறியதும் இளைஞனின் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர் சொரிந்தது.

அழுத இளைஞனைப் பார்த்து நீர் ஏன் அழுகிறீர்" என்று சுல்தான் கேட்டார்.

தான் அழாமல் வேறென்ன செய்ய முடியும். இதோ என் அவல நிலையைப் பாருங்கள்" என்று கூறி தன் மேல் போர்த்தியிருந்த போர்வையை விலக்கினான் இளைஞன்

அந்த இளைஞனின் இடுப்பிலிருந்து பாதம் வரை கல்லாக இருந்தது. இடுப்புக்கு மேலே மனித உருவம் இதைக் கண்ட சுல்தான் அல்லா அல்லா!" என்று வாய்விட்டுக் கூறினார்.

"இந்த ஏரிக்கும் வண்ண மீன்களுக்கும், நான் பாதி கல்லுருவானதற்கும் சம்பந்தமிருக்கிறது. நான் கதை விநோதமானது. சொல்கிறேன் கேளுங்கள் அரசே!" என்று கூறித் தன் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தான் அந்த அரை மனிதனான இளைஞன்.

பொழுது புலரும் நேரம் ஆனதால் மீதிக் கதையை நாளை கூறுவதாக ஷகர்ஜாத் கூற,

- மாமன்னர் ஷாரியரும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றார்.

அரை மனிதனின் கதை

மறு நாளிரவு மன்னர் ஷாரியாரை, முழந்தாளிட்டுத் தரையளவு தாழ்ந்து மும்முறை வணங்கி, மேலும் கதையைக் கடற ஆரம்பித்தாள் ஷகர்ஜாத்

கருந்தீவுக்கும். அதையடுத்த பெரிய மலைகளுக்கும், மகமது என்பவர் மன்னராயிருந்தார். அங்கு ஒரே மகன் இருந்தான் அந்த அரசுகுமாரனே நான் என் தந்தைக்குப் பிறகு நானே மன்னனானேன். நான் ஓர் அழகியை மணந்து கொண்டேன் அவளும் என்மேல் அன்பைச் சொரிந்தாள் கண்ணேரமும் என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டாள் அத்தனை அன்புடனிருந்தாள் என் மனைவி

ஒரு நாள் நான் மஞ்சத்தில் கண்ணயரப் படுத்தேன் இரு தாதிப் பெண்கள் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தனர். நான் கண்களை மூடிக் கொண்டு படுத்திருப்பதைக் கண்ட தாதியர் இருவரும் நான் தூங்கிவிட்டதாக நினைத்து

அவர்களுக்குள் பேசிக் கொண்டனர்.

"கண்ணுக்கழகாக இருக்கும் இந்த மணாளனை விட்டு விட்டு, அரசி கொடியவள், துரோகி, அந்தக் கருப்பு அடிமையோடு குலாள்ப் போய் விடுகிறாளே!" என்றாள் ஒருத்தி

மன்னர் அறியாமல் எப்படி வெளியே போகிறாள் அரசி" என்றாள் மற்றவள்.

"இரவில் மன்னர் படுக்கைக்குப் போனதும் பழரசத்தில் மயக்க மருந்தைக் கலந்து கொடுத்து விடுகிறாள். அதை அருந்தியதும் மன்னர் மயக்க மடைந்து விடுகிறார். மன்னர் மயங்கியதும் கொடியவள் வெளியே ஓடி விடுகிறாள். அதோடு காலையில் வந்ததும், இவர் நாசி அருகே ஒரு வேரைக் காட்டுகிறாள். இவரும் மயக்கம் தெளிந்து எழுகிறார். இவருக்கு இந்த வஞ்சனை தெரியவே தெரியாது பாவம்" என்றாள் தாதி.

அன்பு சொரியும் என் மனைவி எனக்கு எப்படித் துரோகம் செய்கிறாள் என்பதை அறிந்து மனம் புழுங்கினேன். சற்று நேரத்தில் என் மனைவியும் வந்து கொஞ்சினாள். நான் ஒன்றும் அறியாதவன் போல் பழையபடியே இருந்தேன்.

இரவும் வந்தது. வழக்கப்படி ஆடிப்பாடி என்னை மகிழ்வித்தாள் என் மனைவி. இறுதியில் பருகப் பழரசம் தந்தாள். அவள் அறியா வண்ணம் பருகுவது போல் அருகிலிருந்த பூந்தொட்டியில் ஊற்றிவிட்டேன், பழரசத்தை கண்ணே ! எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது என்று கூறி மஞ்சத்தில் படுத்து உறங்குவது போலப் பாசாங்கு செய்தேன்.

என் மனைவி அருகில் வந்து "நாதா" என்று கூறி என்னைத் தொட்டசைக்கினாள் நான் தூங்குவது போவவே பாசாங்கு செய்தேன்

அருகிலிருந்த என் மனைவி என்மேல் காரித் துப்பினாள். "சனியனே! விடியும் மட்டும் அப்படியே தூங்கு. நான் உன்னை வெறுக்கிறேன். மனிதப் பதரே!" என்று மீண்டும் என் மீது துப்பிவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டாள் நான் வந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு அயர்ந்து தூங்குவதாய்ப் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்தேன்.

ஆபாசமான உடைகளை அணிந்து கொண்டு, கையில் பழ வகைகளும், பலகாரங்களும் அடங்கிய தட்டும். தங்க கூஜாவில் மதுவுமாக ரகசிய வழியாக வெளியே சென்றாள். நானும் கையில் வாளுடன் அவளறியா வண்ணம் இருளில் பின் தொடர்ந்தேன்

நகருக்கு வெளியே ஓர் ஆபாசமான சேரியை அடைந்தாள். என் மனைவி மயிலினும் மெல்லிய அவள் பாதங்கள் அந்த ஆபாசச் சேரியில் தாவித்தாவிச் செல்வதைக் கண்டேன். முடிவில் ஓர் அழுக்கடைந்த

குடிசையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள். உள்ளே சென்றதும் குடிசைக் கதவு மூடிக்கொண்டது.

கதவிடுக்கின் வழியே உள்ளே பார்த்தேன். தடித்த உதடுகளும், சுருண்ட மயிரும், இருளெனக் கருத்த மேனியும், உத்திரங்கள் போன்ற கைகால்களும் கொண்ட ஒரு தடியன் தன் எண்ணெய் வழியும் முகத்தோடு அங்கிருந்தான். அவன் உடலின் வியர்வை நாற்றம் கதவிடுக்கின் வழியாக குப்பென்று வீசியது. அவனெதிரே சென்ற என் மனைவி கட்டியிருந்த துணிகளை முற்றும் அவிழ்த்துவிட்டு முழு நிர்வாணமாக அவனெதிரில் சென்று அவனுக்குக் கொண்டு வந்திருந்த பழங்களையும், பலகாரங்களையும் கொடுத்து மதுவையும் ஊட்டினாள்

அந்த அகோர உருவத்தை ஆரத் தழுவினாள். மோக வெறியில் இருவரும் மூழ்கினர். இதையெல்லாம் கதவிடுக்கின் வழியே பார்த்த எனக்கு ரத்தம் கொதித்தது. அவர்கள் கலவி மிகுதியால் அயர்ந்திருக்கும் போது சரேலெனக் குடிசைக்குள் பாய்ந்து எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கை அணைத்துவிட்டு, கையிலிருந்த வாளால் ஒரே வெட்டாக அந்தக் கருப்பனைக் கழுத்தில் வெட்டினேன் சதக்கென்று வாள் அவன் கழுத்தில் பாய்ந்தது. செத்தொழிந்தான் என்று எண்ணிக்கொண்டு வாளையுருவிக் கொண்டேன். அவன் போட்ட மரண ஓலத்தில் என் மனைவி எழுந்து கொண்டாள். நான் அறியாவண்ணம் இருளில் மறைந்து சென்று, ஒன்றும் அறியாதவன் போல் வந்து படுத்துக்கொண்டேன்.

மறுநாள் காலையில் எல்லாம் வழக்கப்படி நடந்தன என் மனைவி தன்

தலையை மொட்டையடித்துக் கொண்டு கருப்புடை அணிந்து
கொண்டிருந்தாள். .

"உனக்கு என்ன துக்கம் நேர்ந்தது. ஏன் தலையை மொட்டையடித்துக்
கொண்டு கருப்புடை அணிந்திருக்கிறாய்" என்றேன்.

"அன்பரே! என் தாய் இறந்து விட்டதாகவும், என் தந்தை போரில்
மாண்டதாகவும், என் சகோதரிகள் பாம்பு கடித்து இறந்து போனதாகவும்
செய்தி வந்திருக்கிறது. நான் ஒரு வருடம் துக்கம் கொண்டாடப்
போகிறேன்.

எனக்கு நந்தவனத்தின் நடுவிலே ஒரு மணிமாடமும் கட்டித் தாருங்கள்
நான் அங்கேயே இருந்து துக்கம் காக்க வேண்டும்" என்று கூறினாள்
அவ்வாறே நந்தவனத்தில் நடுவே ஒரு பிரார்த்தனை மண்டபம் கட்டிக்
கொடுத்தேன். அவளும் பொழுதெல்லாம் அங்கேயே கழித்தாள்.

அந்தத் தொழுகை மண்டபத்தில் ஏதோ சூது இருக்க வேண்டும் என்று
எனக்குப்பட்டது. ஒரு நாள் என் மனைவி அறியாவண்ணம் அந்த
மண்டபத்தைக் கவனித்தேன். அந்த மண்டபத்தின் உட்பிரகாரத்தில்
என்னால் வெட்டுண்ட தடியன் படுத்திருக்கக் கண்டேன் என் வாள்
வீச்சால் அவன் படுகாயம் அடைந்தானே தவிர மரிக்கவில்லை
என்பதைக் கண்டேன் அவனுக்கே என் மனைவி பணிவிடைகள் செய்து
கொண்டிருப்பதையும் கண்டேன்.

எனக்கு ரத்தம் கொதித்தது. அடி பாதகி! இன்றோடு நீயும், உன்
காதலனும் தொலைந்தீர்கள்" என்று கூவிக் கொண்டே
வாளையுருவினேன்,

உடனே திரும்பிப் பார்த்த என் மனைவி அட பாவி, நீயா என் காதலனை
இப்படி வெட்டினாய்! என்னை யாரென்று நினைத்துக் கொண்டாய்
உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார் என்று கூறிக்கொண்டே
அருகிலிருந்த

செம்பிலிருந்த நீரை மந்திரித்து உச்சாடனம் செய்து என்மேல்
தெளித்தாள். நான் அடியற்ற மரம் போல் வீழ்ந்தேன். பாதி மனித
உடலாகவும் இருப்புக்குக் கீழே கல்லாகவும் ஆனேன் நாட்டு
மக்களையும் மீனாக்கி ஓர் ஏரியை மந்திரத்தால் உண்டாக்கி அதில் வாழ
விட்டு விட்டாள்,

அந்தப் பாதகி என்னை இந்த அறைக்குள் கொண்டு வந்து போட்டு
விட்டாள். தினமும் சூரியன் மறைந்ததும் கையில் ஒரு சவுக்குடன்

வருவாள். என்னைக் குப்புறக் கிடத்திச் சவுக்கால் ஆயிரம் அடிகள் அடிப்பாள் முதுகெல்லாம் ரத்தக்காட்டாகும். பின்னர் ஆணி அறைந்த ஒரு பலகையை என் முதுகுக்கு அணையாக வைத்துவிட்டு அந்த மிலேச்சனோடு கொஞ்சச் சென்று விடுவாள் , "மாமன்னரே! இருட்டும் நேரம் ஆகிவிட்டது. அந்தச் சண்டாளி சவுக்குடன் இன்னும் சற்று நேரத்தில் இங்கு வருவாள் அடி தாளாமல் நான் துடிதுடிக்கப் போகிறேன். இதற்கு விடிவே இல்லையா?" என்று கூவியழுதான்.

"உனக்கு உதவவே தான் எல்லாம் வல்ல அல்லா என்னை இங்கு அனுப்பியிருக்கிறார் போலும். இளைஞரே! கவலைப்படாமல் இருங்கள் நான் உதவுகிறேன்" என்றார் சுல்தான்

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த மாயக்காரி சவுக்குடன் வந்தாள்! அரசகுமாரனை ஈவிர்க்கமின்றிச் சவுக்கால் அடித்து நொறுக்கினாள் அடி தாளாமல் அரச குமாரன் கதறினான்.

இதையெல்லாம் மறைவிலிருந்து கவனித்த சுல்தான், நேரே நந்தவனத்தில் இருக்கும் பிரார்த்தனை மண்டபம் சென்று கருவறையில் படுத்திருந்த மிலேச்சனை வாளால் வெட்டி, இரு துண்டுகளாக்கி அருகில் இருந்த கிணற்றில் போட்டார். அவனுடைய உடைகளை எடுத்துத் தானணிந்து கொண்டு அவன் படுத்திருந்த இடத்தில் படுத்துக் கொண்டு விளக்குகளையெல்லாம் அணைத்து விட்டார்.

அரசகுமாரனை அடித்து நொறுக்கிவிட்டு நேரே மண்டபத்துக்கு வந்தாள் ! மிலேச்சனுக்குப் பதிலாகப் படுத்திருந்த சுல்தான் தன் குரலை மாற்றிக் கொண்டு அடித்தொண்டையில் கரகரப்பான குரலில் "அன்பே உன் கணவனை அடித்துச் சித்திரவதை செய்கிறாயே, அவன் போடும் ஓலம் சகிக்கவில்லை ! பாவம் அவனுக்குச் சாப விமோச்சனம் கொடுத்து இங்கிருந்து துரத்திவிடேன்; அவன் இங்கிருந்து ஒழிந்தால் நாம் செளக்கியமாக வாழலாம்" என்றார்.

அன்போ உங்கள் உதார குணத்திற்கு மகிழ்கிறேன் அற்பப் பதருக்கு இப்போதே சாபவிமோசனம் கொடுத்து இங்கிருந்து துரத்திவிடுகிறேன்" என்றாள்

"மனதுக் கினியவளே! அவனுக்கு மட்டும் சாப விமோச்சனம் கொடுத்து என்ன பயன்? நாட்டு மக்களையும் மீண்டும் உயிர் பெற்றெழச் செய். அரசகுமாரன் ஒருவனுக்காக அவர்களும் ஏன் துன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும்" என்றார் அடித்தொண்டையில்

தன் காதலன் தான் பேசுகிறான் என்றெண்ணி மகிழ்ந்த அரசி அப்படியே

செய்கிறேன் என்று கூறி, வான் நோக்கி ஏதோ மந்திரம் ஜெயித்தாள்
வானத்தில் ஒரு பேரொளி தோன்றியது. அதையடுத்து அண்ட
சராசரங்களும் அதிரும் வண்ணம் ஓர் இடியோசைக் கேட்டது.
இதையொட்டி அருகிலிருந்த ஏரி பொங்கி வழிந்தது. குளத்து மீன்கள்
எல்லாம் மனித உருவமடைந்தன. மலையாய், குன்றுகளாய் மாறியிருந்த
மாட மாளிகைகள் மீண்டும் தன்னுருக் கொண்டன. ஜீவகளை
ததும்பியது.

விரகதாப மிகுதியால் அன்பே மனத்துக்குத் திருப்தி தானே!
எல்லோருக்கும் சாபவிமோசனம் அளித்து விட்டேன். இன்னும் என்னை
அணைத்து சுகம் தரக் காலதாமதமேன் என்று குமுறிக் கொண்டே
சுல்தானின் அருகில் வந்தாள்.

சரேலெனப் பாய்ந்து கணநேரத்தில் அந்த மாயக்காரியை வெட்டி
வீழ்த்தினார் சுல்தான். அவள் ஐயோ' வென்று கதறி வீழ்ந்து இறந்தாள்.
நாட்டின் சாபமும் அன்றோடு ஒழிந்தது.

சுல்தானின் உதவிக்காக கருந்தீவு இளவரசன் நன்றி கூறினான்.
எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு உம் நன்றியைச் செலுத்தும் என்று
கூறினார் சுல்தான்

பின்னர் கருந்தீவு இளவரசனையும் அழைத்துக் கொண்டு தன் நாடு
திரும்பினார் சுல்தான் வண்ண மீன்கள் கொண்டு வந்ததால்தானே
கருந்தீவு இளவரசன் சாபம் நீங்கிற்று.

ஆகவே கிழச் செம்படவனை அரசவைக்குக் கூட்டி வந்து அவனுக்குப்
பரிசில்கள் அளித்தனர். பின்னர் செம்படவனின் மூத்த மகளைச் சுல்தான்
மணந்து கொண்டார். இளைய மகளை கருந்தீவு இளவரசனுக்குத்
திருமணம் செய்வித்து, அநேக பரிசுகளுடன் அவர்களை கருந்தீவுக்கே
அனுப்பி வைத்தார் சுல்தான், செம்படவனும் தன் இறுதிக் காலத்தை
அமைதியுடன் கழித்தான்.

இவ்வாறு கதையைக் கூறி முடித்த ஷகர்ஜாத் மா மன்னர் ஷாரியரை
நோக்கி "வேந்தே! இதுதான் அரை மனிதனின் கதை. ஆயினும்
இதைவிட ஓர் அற்புதமான காலிக்காரனின் கதை இருக்கிறது. அதை
நாளை சொல்கிறேன்" என்றான்.

மாமன்னர் ஷாரியரும் திண்டில் சாய்ந்தவாறே நாளை அந்தக் கதைக்
கூறுவாயாக என்று பணித்தார்

கூலிக்காரனின் கதை

முன்னொரு காலத்தில் பாக்தாத்தபட்டினத்தில் பேரரசர் ஹருன் - அல்-ரஷீத் அவர்களின் நல்லாட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் கதை அப்போதுதான் நடந்தது.

பாக்தாத் நகர வீதியில் ஒரு கூலிக்காரன் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்ப்பதற்கும் அழகன் கொஞ்சம் படித்தவனும் கூட

ஒரு நாள் நகரவீதியில் கூலிக்காக அலைந்து கொண்டிருந்தான் அவன். அப்போது தலை முதல் கால் வரை போர்த்திய ஒரு பெண் அந்த கூலிக்காரனை அழைத்துக் கடைவீதியில் தான் வாங்கிய சாமான்கள் அடங்கிய கூடையைச் சுமந்து வரக் கூறினாள். மேலும் வழியில் கடைசியில் மதுவும், பழங்களும் வாங்கிக் கூடையை நிரப்பிக் கொண்டாள். அவள் முகம் தெரியவில்லையென்றாலும் குரலால் அவள் இளமையானவள் என்பதைக் கூலிக்காரன் அறிந்து கொண்டான். வாங்கிய பொருள்களுடன் இருவரும் வீட்டையடைந்தனர். வீடு சென்றதும் அந்தப் பெண் கதவைத் தட்டினாள். கதவு திறக்கப்பட்டது. கதவைத் திறந்தவள் ஒரு பேரழகி

அவள் கூலிக்காரனைப் பார்த்து கூடையை உள்ளே கொண்டு வா" என்றாள். மிகுந்த சுமையுடைய கூடையை சுமந்து கொண்டு சென்ற கூலிக்காரன் அந்த மாளிகையின் நடுக்கூடத்தில் இறக்கி வைத்தான்

"ஒரு கழுதை சுமக்கும் அளவு பளுவை நான் சுமந்து வந்திருக்கிறேன்" என்றான். அதைக் கேட்ட சாமான்கள் வாங்கி வந்த அந்தப் பெண் தன் முகத்திரையை விலக்கிக் கூலிக்காரனைப் பார்த்து நகைத்தாள். அவளின் பேரழகில் கூலிக்காரன் சொக்கிப் போனான். அதே நேரத்தில் உள்ளேயிருந்து மேலும் ஓர் அழகி வந்தாள். இந்த மூன்று அழகிகளைக் கண்டதும் கூலிக்காரன் மோசாவஸ்தையில் துடிதுடித்துப் போனான். மேலும் அந்த வீட்டில் ஆண் வாதையே காணோம்.

அழகுச் சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்தான். அந்தப் பெண்களில் மூத்தவள் ஒரு தங்க மொகராவை அவனுக்குக் கூலியாகக் கொடுத்தாள்.

பெற்றுக்கொண்ட கூலிக்காரன் போக மனமின்றி தயங்கினான்.

ஒருத்தி சாலிக்காரனைப் பார்த்து இங்கு ஆண்களே கிடையாது. ஆகவே

உடனே போய்விடு" என்றாள்

கூலிக்காரன் மண்டியிட்டு அந்தப் பெண்களிடம் கெஞ்சலானான்.
"இங்குதான் ஆண்களே இல்லையே நான் உங்களுக்குக் காவலாய்
இங்கேயே இருந்து விடுகிறேன்

என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்கள் அடிமையாய் இங்கேயே
இருந்துவிடுகிறேன்" என்று செஞ்சினான்.

கடைவீதிக்குச் சென்று சாமான்கள் வாங்கிவந்தவள் மற்ற இருவரையும்
பார்த்து. "சகோதரிகளே! இவனோ இளைஞனாகவும், அழகனாகவும்
இருக்கிறான். இவன் பேசுவதிலிருந்தே இவன் படித்தவன் போல்
தோன்றுகிறது. இன்றிரவு மட்டும் நம்மோடுதான் இருக்கட்டுமே"

என்றாள்.

அவர்கள் பேசுவதிலிருந்து அவர்கள் மூவரும் சகோதரிகள்
என்பதையறிந்தான் கூலிக்காரன்

சகோதரிகள் மூவரும் கூடி ஆலோசித்தனர். பின்னர் மூத்தவள்
கூலிக்காரனை நோக்கி 'நீ' இன்றிரவு இங்கேயே தங்கலாம். ஆனால் ஒரு
நிபந்தனை. உனக்குச் சம்பந்தமில்லாத எதைப் பற்றியும் நீ கேள்வி
கேட்கக்கூடாது" என்றாள்.

ஏற்கெனவே மோகாவஸ்தையில் இருந்த கூலிக்காரன் அதற்குச்
சம்மதித்துத் தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத எதைப் பற்றியும் கேட்பதில்லை
என்று அல்வாவின் திருநாமத்தின் மீது சத்தியம் செய்து கொடுத்தான்

கூடைக்காரனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று அவனைக்
குளிக்கச் செய்து உடுக்க நல்ல உடைகளை அளித்தனர். குளித்து
நல்லுடை அணிந்ததும் அக் கூலிக்காரன் ஒரு கனவானைப் போலத்
திகழ்ந்தான்.

சகோதரிகள் மூவரும் அவனும் நன்றாக உண்டு குடித்து ஆனந்த
வாகிரியில் ஆழ்ந்து பாட்டும் கும்மாளமுமாக முன்னிரவைக் கழித்துக்
கொண்டிருந்தனர். அப்போது தெருக்கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டது.
ஒருத்தி சென்று கதவைத் திறந்தாள்

வெளியில் ஒரே மாதிரி உடையணிந்து கொண்டிருந்த மூவர்
நின்றிருந்தனர். அவர்களுக்குத் தாடியும் இல்லை. வெளிச்சத்தை
அதிகப்படுத்தி அவர்களைப் பார்த்தாள். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும்
இடதுகண் இல்லை . அவர்கள் மூவரும் இரவு வீட்டில் தங்க அனுமதி
கேட்டனர்.

வியப்படைந்தவள் நேரே சகோதரிகளிடம் சென்று "இடது கண் இல்லாத மூவர் வந்து இரவு தங்க அனுமதி கேட்கின்றனர். அவர்களைப் பார்ப்பதற்கும் அதிசயமாய் இருக்கிறது" என்றாள்.

அப்படியானால், நாமும் அவர்களைக் காணலாம். நம் நிபந்தனையைக் கூறி, சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களில் தலையிட்டு கேள்வி கேட்காமலிருக்க ஒப்புக்கொண்டால் உள்ளே அழைத்து வா" என்றனர்.

இடது கண் இல்லாத மூவரும் நிபந்தனைக்கு ஒப்புக் கொள்ளவே அவர்களையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

அவர்களுக்கும் உண்ண உணவும், குடிக்க மதுவும் வழங்கப்பட்டது. மூவரும் நன்றாகத் தின்று மதுவையும் குடித்தனர். நடுநிசியாகியும் ஒருவருக்கும் தூக்கம் வந்தபாடில்லை .

இடது கண் பொட்டையான மூவரும் சகோதரிகளைப் பார்த்து நாங்கள் நன்றாகப் பாடுவோம்

வாத்தியக் கருவிகள் இருந்தால் கொண்டு வாருங்கள்" என்றனர்.

வாத்தியக் கருவிகள் வந்தன. ஆளுக்கொன்றாக எடுத்து மீட்டினர். சற்று நேரத்தில் தேவகானம் பிறந்தது. இசையால் எல்லோரும் மயங்கி அவர்களும் கூடவே தன்னை மறந்து பெருங்குரல் எடுத்துப் பாடி ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். சகோதரிகள் மூவரும் இசைக்கேற்ற நாட்டியமாடினர்.

இந்த நேரத்தில் பாக்தாத் நகரப் பேரரசர் ஹருன் - அல்-ரஷித் அவர்கள் மாறுவேடத்தில் தன் மந்திரி இருவருடன் நகர பரிசோதனைக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த மாளிகையின் முன் வந்ததும் இனிய தேவகானத்தைக் கேட்டார் மாட்சிமை தங்கிய மன்னர் இசையில் சொக்கிய அவர் மந்திரி இருவரையும் பார்த்து அன்பர்களே! இவ்வளவு இனிய இசை இந்த நேரத்தில் இசைப்பதை கேட்டீர்களா?" என்றார்.

மந்திரிகள் இருவரும் அரசரைப் பார்த்து அரசே! இனிய இசையாயினும் பாடுபவர்கள் நன்றாகக் குடித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகவே வாருங்கள் போய்விடுவோம்" என்றனர்.

பாக்தாத் மன்னர் ஒப்பவில்லை. உள்ளே சென்று பாடுபவர்களைக் கண்டே. ஆகவேண்டும் என்றார். பின்னர் மூவரும் சென்று வீட்டின் கதவைத் தட்டி திறக்கப்பட்டதும் இரவு தங்கிப் போக அனுமதி கேட்டனர்.

சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களில் தலையிடுவதில்லை என்ற உறுதிமொழி பெற்றுக்கொண்டு உள்ளே வர அனுமதித்தனர் சகோதரிகள்.

மன்னருக்கும், மந்திரி இருவருக்கும் உணவம், மதுவும் வழங்கப்பட்டன. பாட்டும் கூத்தும் தொடர்ந்தன.

சற்று நேரம் கடந்தது. மூத்த சகோதரி இளைய சகோதரிகளைப் பார்த்து "நம் கடமைகளை நிறைவேற்றுவோம். நேரமாயிற்று என்றாள்

இளைய சகோதரிகள் இருவரும் சரியென்றனர் மூத்தவள் கடத்திலிருந்த ஓர் அறைக்குள் நுழைந்தாள் திரும்பி வரும்போது இரண்டு கறுப்பு நாய்களுடன் வந்தாள். அவைகளில் ஒன்றை கூலிக்காரனிடம் கொடுத்துப் பிடித்துக் கொள்ளச் சொன்னாள்

அனைவரும் என்ன நடக்கப் போகிறது என்றறியாமல் திகைத்து இருந்தனர். கூலிக்காரன் ஒரு நாயை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். மூத்தவள் ஒரு சவுக்கை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கூலிக்காரன் பிடித்துக்கொண்டிருந்த நாயை அடி அடியென்று அடித்தாள் நாய் மயங்கிக் கீழே சாயும் மட்டும் சவுக்கால் விளாசினாள் நாய் மயங்கித் தரையில் சாய்ந்தது.

உடனே அடித்தவள் மண்டியிட்டுக் கீழே உட்கார்ந்து மயங்கி விழுந்து கிடந்த நாயை எடுத்து மார்போடு அணைத்து, கண்ணே கண்ணே!! அழாதே அடி பலமாக விழுந்து விட்டதா!" என்று கொஞ்சினாள். அவள் கண்களிலும் நீர் தாரை தாரையாய்ச் சொரிந்தது.

இதையெல்லாம் பார்த்திருந்த அனைவருக்கும் வியப்புத் தாளவில்லை ஏன் நாயை அடிக்கிறாள். பின்னர் எடுத்து வைத்துக் கொஞ்சுகிறாள் என்று விளங்கவில்லை.

அடிப்பட்ட நாயைக் கொண்டு போய் அறையில் கிடத்திவிட்டு வந்தாள் கூலிக்காரனை அழைத்து மற்றொரு நாயையும் அழைத்து வரச்செய்து. முன்போலவே சவுக்கால் விளாசினாள் அந்த நாயும் கதறியழுது மயங்கிச் சாய்ந்தது. அதையும் மார்போடணைத்துக் கொஞ்சி, பின்னர் அடித்தவளே கதறியழுதாள். அனைவரும் நிபந்தனைக்கு அஞ்சி ஏனென்று கேட்காமல் வியப்பில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

பின்னர் மூத்தவள். இறுதிக் கடமையையும் முடிப்போம் எங்கே கொண்டு வாருங்கள் அந்தக் குழலை" என்றாள்.

இரண்டாமவள் பட்டுத் துகிலில் சுற்றிய புல்லாங்குழலை எடுத்து, அதைத் தன் வாயில் வைத்துச் சோக்கீதம் எழுப்பினாள். அற்புதமான

அந்தச் சோக்கிதம் அனைவரையும் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியது. எனினும் சலிக்காரன் உட்பட இரவு தங்க வந்த ஏழுபேருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. நாயை அடிப்பானேன் ; பின்னர் அடித்ததற்காக அனுதாபப் படுவானேன், புல்லாங்குழலில் சோக கீதம் இசைப்பானேன் என்றெண்ணிக் குழம்பினர்.

புல்லாங்குழல் இசை முடிந்தது. இரண்டாமவள் தரையில் மயங்கிச் சாய்ந்தாள். அல்லா அல்லா என்று கதறித் தன் மேலாடையைச் சுக்கு நூறாகக் கிழித்தெறிந்தாள். செம்பொன்னொத்த அவள் பட்டு மேனி வெளியே தெரிந்தது. பார்த்த அனைவரும் ஐயோ என்று கதறினர். உடல் முழுவதும் சவுக்கடியால் வரிவரியாகக் கோடுகள் சவுக்கால் அடிப்பட்டவையோ நாய்கள், தழும்புகளோ இவள் உடலெங்கும் இதைக் கண்ட பாத்தாத் மன்னர் ஒன்றும் புரியாமல் தன் மந்திரிகளைப் பார்த்தான் அவர்களும் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தனர்.

மூத்தவள் எழுந்து வந்து தண்ணீரைக் கொண்டு அவள் மேனியைத் துடைத்துவிட்டு, வேறுதுணிகளை அணிவித்தாள் மீண்டும் புல்லாங்குழலை எடுத்து இனிய சோக கீதம் இசைத்தாள். கீதம் ஓய்ந்ததும் மீண்டும் தரையில் விழுந்து புரண்டு தன் உடைகளைக் கிழித்தெறிந்தாள். இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாத்தாத் மன்னர் ஹ்ருனுக்கு வியப்புத் தாளாமல் தன் மந்திரியைப் பார்த்தார். தன் மந்திரியைப் பார்த்து இது என்ன அதிசயம் என்றார்.

மாமன்னரே! நாம் உள்ளே நுழையும் போதே சம்பந்த மில்லாத விஷயங்களில் தலையிடமாட்டோம் என்று உறுதி கூறி இருக்கிறோம். வீணாக ஏதேனும் கேள்வி கேட்டு வீண் சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்று மெதுவாக மன்னரிடம் கூறினார். மன்னரும், மந்திரியும் பேசிக் கொண்டிருந்ததை ஒற்றைக் கண்ணர் மூவரும் கவனித்தனர். "எங்களுக்கும் ஏன் இந்த வீட்டில் வந்து தங்கினோம் என்று இருக்கிறது" என்று

கூறினார்கள்.

"எல்லாம் வல்ல அல்லாவின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறினேன். எனக்கும் ஒன்றுமே புரியவில்லை" என்று கூறினான் கூலிக்காரன். இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பதை மூத்தவள் கவனித்தாள். அவள் புன்னகையுடன் கூலிக்காரனைப் பார்த்து என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள் என்று கேட்டாள். அதற்குக் கூலிக்காரன் வேறொன்றுமில்லை. நீங்கள் ஏன் நாய்களை அடித்துச் சித்திரவதைச் செய்கிறீர்கள்" என்பதைப் பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அதன்

காரணம் என்ன என்று கேட்டான்.

அதைப் பற்றித்தான் எல்லோரும் பேசிக்கொண் டிருந்தீர்களோ" என்று கேட்டாள்

அனைவரும் ஆம் ஆம் என்றனர். புன்னகையுடன் இருந்த மூத்தவளின் முகம் கொடூரமாக மாறிற்று. உடனே தன் வலது காலால் தரையை மூன்று முறை உதைத்தாள். தரை பிளந்தது. பூமியிலிருந்து பூதங்களைப் போல ஏழு கருப்பு அடிமைகள் கூரிய வாளுடன் பூதங்கள் போல் வெளிவந்தனர். அவர்களுடைய தோற்றம் பயங்கரமாக இருந்தது. அனைவரும் நடுநடுங்கினர்.

"இவர்கள் எல்லோரும் எங்கள் காரியத்தில் வீணே தலையிட்டார்கள். ஆகவே இவர்களைக் கட்டிப் போட்டு உரிய தண்டனை கொடுங்கள்." - கணப் பொழுதில் மன்னருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கை விலங்குகளும் கால்விலங்குகளும் பூட்டப்பட்டன. அனைவரும் பயத்தால் தடுங்கி, அல்லா அல்லா' என்று கதறினர். சற்றுத் தெளிந்த ஒற்றைக் கண் குருடர்களில் ஒருவன் சகோதரிகளே! நீங்கள் செய்யும் அநீதிகளை அல்லா மன்னிக்கவே மாட்டார். நாங்கள் எல்லோரும் துயரத்தில் அடிப்பட்டவர்கள். இரவுப் பொழுதைக் கழிக்க இங்கே வந்தவர்களுக்கு இப்படி ஒரு தண்டனையைத் தருவது முறையா" என்றான்.

ஓங்கிய வாளோடு நின்றிருந்த கறுப்பு அடிமைகள், "இவர்களை வெட்டிச் சாய்க்கலாமா" என்று உத்தரவு கேட்டனர். மற்றொரு ஒற்றைக் கண் குருடன் "சகோதரிகளே! எங்கள் துயரக் கதையை நீங்கள் கேட்டால் எங்களைக் கொல்ல உங்களுக்கு மனம் வராது என்றான்.

அப்படியானால் நீங்கள் மூவரும் சகோதரர்களா? மூன்று பேருக்கும் இடது கண்ணில்லை. ஒரேவிதமான ஆடை அணிந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் வரலாறு என்ன?" எனக் கேட்டாள் மூத்தவள். குருடர்களில் ஒருவன் "சகோதரியே! நாங்கள் மூவரும் வெவ்வேறு நாட்டினர் நாங்கள் விதிவசத்தால் இடது கண்களை இழந்தோம். இறுதியில் தேசதேசாந்திரங்கள் எல்லாம் சுற்றி இங்கு வந்து சேர்ந்தோம். நாங்கள் ஒவ்வொருவராக எங்கள் சதையைக் கூறுகிறோம். கேளுங்கள் என்றான்.

முதல் குருடனின் கதை

பேரன்புமிக்க சகோதரிகளே! என் கதையைக் கேளுங்கள்.

நான் ஓர் அரசகுமாரன் நான் பிறந்த அதே தினத்தன்று பக்கத்து நாட்டு அரசரான என் சிற்றப்பாவிற்கும் ஒரு மகன் பிறந்தான். நாங்கள் இருவரும் வளர்ந்து வந்தோம். நான் வாலிபப் பருவத்தை அடைந்ததும் என் தந்தை என்னை அழைத்து மகனே உன் சிற்றப்பாவையும் சகோதரனையும் பார்த்துவிட்டுவா என்று கூறி ஏராளமான பரிசுப் பொருள்களுடன் அனுப்பி வைத்தார்.

நானும் என் சிறிய தந்தையின் வீட்டுக்குப் போனேன். என் சகோதரனையும் கண்டேன் எனக்குக் கோலாகலமாக விருந்து வைத்தனர். நானும் அவர்கள் அன்புப் பிடியில் சிக்கிப் பல மாதங்கள் அங்கேயே தங்கிவிட்டேன்

ஒருநாள் என் சிற்றப்பாவின் மகன் என்னிடம் வந்து 'அன்புமிக்க சகோதரா, நீ எனக்கு ஓர் உதவி

செய்யவேண்டும்" என்றான். நானும் 'அன்புமிக்க சகோதரரே! உமக்காக இந்தப் பூ உலகில் என்ன வேண்டுமென்றாலும் செய்வேன், அல்லாவின் திருநாமத்தின் மீது ஆணை". என்று கூறினேன். என் சிற்றப்பாவின் மகனும் பேரானந்தம் கொண்டான்.

பிறகு எங்கேயோ சென்றுவிட்டுப்பின் திரும்பி வந்தான். பகட்டான ஆடைகளும் ஏராளமான நகைநட்டுகளும் அணிந்த ஒரு பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான் அன்புமிக்க சகோதரரே! எனக்காக நான் குறிப்பிடும் ஒரு கல்லறைக்கு இவளை அழைத்துச் சென்று எனக்காக அங்கே காத்திருங்கள் என்றான். நான் அவன் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவன் குறிப்பிட்ட கல்லறைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றேன்

சிறிது நேரம் பொறுத்து என் சகோதரனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான் கல்லறைக்கு அருகே இருந்த ஒரு பெரிய பாறையை நெட்டித் தள்ளினான். அந்தப் பாறை நகர்ந்ததும் கீழே பல படிகள் செல்வது தெரிந்தது. அது ஒரு சுரங்கம் போலும் என நினைத்தேன். உடனே என் சகோதரனும் உடன் வந்த பெண்ணும் அச்சுரங்க வழியில் இறங்கினர். சகோதரன் என்னைப் பார்த்து "அன்புமிக்க சகோதரரே! பாறையை நகர்த்திச் சுரங்க வாயிலை மூடுங்கள். கற்பலகையைச் சுற்றி மண்ணைக் கொட்டி மூடுங்கள்" என்றான். நான் செய்வது அறியாது திகைத்தேன்.

என் சகோதரன் "நீங்கள் அல்லாவின் திருநாமத்தின் மீது ஆணை இட்டு இருக்கிறீர்கள். ஆகவே என் எதற்கு என்றெல்லாம் கேட்காதீர்கள்" என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் அப் பெண்ணுடன் சுரங்கத்தினுள் சென்று மறைந்தான். நானும் பாரையை இழுத்து மூடிச் சுற்றிலும் மண்ணால் மூடிவிட்டேன்.

மறுநாள் என் சிற்றப்பாவிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு என் நாடு திரும்பினேன். என் நாட்டின் தலைநகரை அடைந்தேன். அரண்மனை வாயிலை நெருங்கும்போது ஐந்தாறு காவல் வீரர்கள் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்து விலங்கிட்டனர். நான் என் சிற்றப்பாவின் நாட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது இங்கே என் தந்தையின் சேனாதிபதியில் ஒருவன் என் தந்தையைக் கொலை செய்துவிட்டு நாட்டைக் கைப்பற்றி இருந்ததை அறிந்தேன். அந்த சேனாதிபதியே தன்னை நாட்டின் பேரரசன் எனப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு விட்டான் இதைக் கேட்டதும் நடுநடுங்கிப் போனேன். ஏனெனில் அந்தச் சேனாதிபதி எனக்குப் பரமவிரோதி. நான் சிறுவயதில் வில்வித்தை பழகும் போது ஓர் அம்பு தவறுதலாகி அவரது இடது கண்ணில் பாய்ந்து இடது கண்ணைக் குருடாக்கியது. அப்போது நான் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டேன் நான் இளவரசனாதலால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் கபடமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டார்.

இப்போது அந்தச் சேனாதிபதியே மன்னனாகி யிருக்கிறான். என்னைப் பழிவாங்காமல் விடமாட்டான் என்று அஞ்சினேன். என்னை விலங்குடன் அவன் முன் கொண்டு நிறுத்தினர். என்னைக் கண்டதும் குரூரமாய்ச் சிரித்து தன் உடைவாளை உருவிச் சரேல் என எனது இடது கண்ணைக் குத்தி விழியைப் பெயர்த்துவிட்டான் பின்னர் மேலும் பயங்கரமாகச் சிரித்து என்னைச் சிரைச்சேதம் செய்யும்படிக் காவலர்களிடம் உத்தர விட்டான். காவலர்கள் நகருக்கு வெளியே இருந்த கொலைக்களத்திற்கு என்னை இழுத்துச் சென்றனர்.

என்னை இழுத்துச் சென்ற காவலர்கள் என் தந்தையிடம் விசுவாசமாகப் பணிபுரிந்தவர்கள். ஆகவே அவர்கள் என் மேல் இரக்கம் கொண்டு ஓடித் தப்பிப் பிழைத்துப் போ என்று அனுப்பி விட்டனர். நான் வன - வானாந்திரங்களை எல்லாம் கடந்து என் சிற்றப்பாவின் நாட்டை அடைந்தேன். என் அவல நிலையை என் சிற்றப்பாவிடம் எடுத்துக் கூறினேன்

அவரோ தன் மகனைக் காணாது வருந்தி துக்க மேலிட்டால் நலிந்து நடைப் பிணமாய் கிடந்தார். என்னைக் கண்டதும் "மகனே! உன்

சகோதரனைக் காணவில்லையே" என்று சுட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதார்.

நான் மனம் தாளாது முன்னர் நடந்த எல்லா விவரங்களையும் கூறினேன். இடுகாட்டில் ஒரு கல்லறையின் கீழே இருந்த சுரங்கத்தில் ஒரு பெண்ணுடன் சென்று மறைந்ததையும் சுரங்க வாயிலை நானே அடைத்து மூடியதையும் கூறினேன். என் சிற்றப்பாவை அழைத்துக் கொண்டு கல்லறை இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று காட்டினேன்.

சேவகர்கள் கல்லறையைத் தோண்டினர். நான் காட்டிய பாரையை நகர்த்தினர். சுரங்கப்படிகள் தெரிந்தன. காவலர்கள் தீவட்டிகளைக் கொண்டு வந்தனர். தீவப்பட்டியின் வெளிச்சத்துடன் சுரங்கத்தில் இறங்கினோம். சுமார் இருபத்து ஐந்து படிகளைக் கடந்தோம். ஓர் அறை தென்பட்டது. அந்த அறையிலே பெரிய கட்டில் அந்தக் கட்டிலில் என் சகோதரனும் அவனுடன் வந்த பெண்ணும் படுத்திருக்கக் கண்டோம். இருவரும் இறந்து போய் வெற்றுச் சடலங்களாகக் கிடந்தனர். அந்தச் சடலங்களைக் சுண்டதும் என் சிற்றப்பா அவற்றின் மீது காரி உமிழ்ந்தார். பேர் அருள் மிக்க அல்லாதான் இவர்களுக்கு தக்க தண்டனை வழங்கியிருக்கிறார்" என்று சொல்லி மேலும் காரித் துப்பினார். நான் வியப்பால் என்ன காரியாம் செய்தீர்கள் சிற்றப்பா என்றேன்.

"மகனே கேள் ! இவனும் இவளும் உறவு முறையில் சகோதர சகோதரி மாதிரி இந்தப் பெண் எனக்கு மகள் ஆவாள் ஓர் அடிமைப் பெண் மூலம் நான் இவளைப் பெற்றேன். இந்த இரகசியம் யாருக்கும் தெரியாது இவர்கள் காதலிப்பதை அறிந்து அதைத் தடுத்தேன் இவர்கள் காதலில் தோல்வியுற்றதனால் சுரங்கத்தில் புகுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு உன்னைக் கருவியாய் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

சரி! இனி நாம் கவலைப்படுவதில் அர்த்தமில்லை வா, நீதான் இனி எனக்கு மகன் என்றார். அனைவரும் வெளியே வந்தோம். வெளியே வந்தும் என் துரதிஷ்டம் என்னைத் தொடர்ந்தது. என் தந்தையைக் கொன்று என் கண்ணைக் குத்திக் குருடாக்கிய நயவஞ்சக சேனாதிபதி என் சிற்றப்பா நாட்டின் மீதும் படை எடுத்து வந்திருந்தான். நடந்த கடும் போரில் என் சிற்றப்பா உயிர் இழந்தார். நானும் என் தலைமுடியையும் தாடியையும் சிரைத்துக் கொண்டு மாறுவேடம் பூண்டு பாக்தாத் நகருக்கு ஓடி வந்தேன். என் அவல நிலையை பாக்தாத் மன்னர் ஹரூன் அவர்களிடம் தெரிவித்து உதவி கேட்க வந்தேன் வந்த இடத்தில் எங்குத்

தங்குவது எனத் தெரியாது தவிக்கும் போது என்னைப் போன்ற ஒரு கண்ணிழந்த இருவரையும் சந்தித்தேன். மூவருமாக உங்கள் வீட்டில் இரவைக் கழிக்குமாறு எண்ணி வந்து சேர்ந்தோம். இதுதான் என் துரதிஷ்டமான கதை, " என்று கூறிமுடித்தான் முதலாம் குருடன். இவன் கதையைக் கேட்ட அனைவரும் துயரத்தால் கண்ணீர் உகுத்தனர்.

சகோதரிகளில் மூத்தவளும் "உன் துயரக்கதை என் மனதை உருக்கிவிட்டது. ஆகவே உன்னை மன்னித்தேன்" என்றாள்

இவ்வாறு ஷகாஜாத் முதல் குருடனின் கதையைக் கூறி முடித்தாள். கீழ்வானமும் வெளுத்தது. "மன்னர் மன்னா! இரண்டாம் குருடனின் கதையை நாளை கூறுகிறேன்" என்றாள்.

மாமன்னர் ஷாரியரும், "சரி, அப்படியே ஆகட்டும்" என்று கூறினார்.

இரண்டாம் குருடனின் கதை

மறு நாள்,

பேரும் புகழும் வாய்ந்த ஷாரியர் மன்னரே கேளுங்கள். முன் ஒரு காலத்தில் என்று ஆரம்பித்து

இரண்டாம் குருடனின் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள் ஷகர்ஜாத்

இரண்டாம் குருடன் சொல்கிறான். "பெண்ணரசிகளே! என் கதையைக் கேளுங்கள். நான் பிறவிக்குருடன் அல்லேன். இடையிலே நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தால் நான் ஒரு கண்ணை இழக்க நேரிட்டது.

நான் தற்கால இந்த நாட்டின் ஒரே இளவரசன். நான் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவன் திருக்குரானை முறைப்படி ஓதிப் பயின்றவன். சகலகலைகளிலும் வல்லவன். என்னுடைய பெரும் சிறப்பை அண்டை நாடுகள் எல்லாம் அறிந்திருந்தன. என் புகழை அறிந்திருந்த இந்திய மன்னர் ஒருவர் என்னைத் தன் நாட்டிற்கு அனுப்பிவைக்கும்படி என் தந்தைக்குத் தூது அனுப்பினார்.

என் தந்தையாரும் தக்க பரிவாரங்களையும், பரிசுப் பொருள்களையும் ஏழு கப்பல்களில் ஏற்றி என்னை இந்தியாவிற்கு அனுப்பி வைத்தார். சுமார் முப்பது தினங்கள் கப்பலில் பயணம் செய்து இந்தியாவை அடைந்தோம். கரை சேர்ந்த நாங்கள் குதிரைகளையும்

ஒட்டகங்களையும் பரிசுப் பொருள்களையும் கப்பலிலிருந்து இறக்கினோம். ஒட்டகங்களின் மீது பரிசுப் பொருள்களை ஏற்றி நாங்கள் குதிரைகளின் மீது ஏறிக் கொண்டு நில மார்க்கமாக இந்திய அரசனைக் காணச் சென்று கொண்டிருந்தோம். இரண்டு நாட்கள் பயணம் தொடர்ந்தது. மூன்றாம் நாள் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது தாரத்தே புழுதிப்படலம் தென் பட்டது. வரவர அதைக் கண்டு பயந்தோம். அது எங்களை நெருங்கிற்று. புழுதிப் படலத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டு வந்தவர்கள் கொள்ளைக்காரர்கள். கூரிய ஈட்டிகளோடு வேகமாகக் குதிரையில் வந்தவர்கள் எங்களைத் தாக்கினார்கள்.

புகழ் வாய்ந்த இந்திய மன்னரிடம் நாங்கள் தூது வராய்ச் செல்கிறோம். எங்களைக் கொள்ளையடிக்க வேண்டாம் என்று கெஞ்சினோம். எனினும் நாங்கள் சொல்வதைக் கேளாது எங்களில் சிலரை ஈட்டியால் குத்திக் கொன்றனர். எங்களில் பலர் உயிர் தப்பினால் போதும் என்று நாலா திக்கிலும் ஓடிச் சென்றோம். நானும் பலத்த காயத்தோடு கைப்பொருள் எல்லாம் இழந்து தன்னந் தனியனாய் ஓடினேன். பெரும் செல்வத்தோடு அரசகுமாரனாக வந்த நான் சில நாழிகை நேரத்தில் ஒன்றுமில்லாத பராரியாய் ஆனேன். விதியை நொந்து கொண்டே மேலும் நடந்து கொண்டிருந்தேன். வழியில் ஒரு நகரத்தைக் கண்டேன். குளர்காலம் நீங்கி வசந்தகாலம் ஆரம்பித்த சமயம் அது. எங்கும் மலரும் மணமும் நிறைந்து அந் நகரம் செழிப்போடு இருந்தது. சோர்ந்து போய் வந்திருந்த நான் அந் நகரத்தில் சில நாள் தங்க முடிவு செய்தேன். அருகில் அந் நகரத்தில் ஒரு தையற்காரரைச் சந்தித்தேன். அந்தத் தையற்காரரிடம் என் கதையை

ஆதியோடு அந்தமாகக் கூறினேன். அந்த வயது முதிர்ந்த தையற்காரன் "ஐயோ மகனே, என்னிடம் கூறியது போல் உன்னை யார் என்று இந்த நகரத்தில் யாரிடமும் கூறிவிடாதே. இந்த நகரத்தின் மன்னர் உன் தந்தையின் விரோதி. உன்னை யார் என்று கண்டு கொண்டால் உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்யாமல் விடமாட்டார் என்று கூறி, எனக்குத் தேறுதல் சொல்லி என்னைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். மூன்று நாள் தங்கியிருந்தேன் பிறகு ஜீவனத்திற்கு வழிதேட வேண்டும் என்று தையற்காரரிடம் கூறினேன். என்னுடைய தகுதி பற்றியும், கல்வி கேள்வி வல்லமை பற்றியும் தையற்காரரிடம் கூறி எனக்கு ஒரு வேலை தேடித் தரும்படி கேட்டேன். தையற்காரர் நகைத்து இந்த நகரவாசிகளுக்குப் பணம் ஒன்றே பிரதானம். உன் கல்வி கேள்விகள் எதுவும் இங்குப் பயன்படாது. ஆகவே நான் சொல்வதுபோல் செய் "நாளை முதல் காட்டுக்குச் சென்று விறகு வெட்டிக் கொண்டு வா" என்று

கூறி கயிறும் கோடரியும் கொடுத்தார். நானும் என் விதியை நொந்து கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று தினமும் விறகு வெட்டிக் கொண்டு வந்தேன் அதை விற்று ஜீவனம் நடத்தி வந்தேன். ஒரு வருட காலம் என் வாழ்க்கை இப்படியே நகர்ந்தது. வழக்கம் போல் ஒருநாள் விறகு வெட்டக் கோடரியுடன் காட்டுக்குச் சென்றேன். காட்டின் நடுவே ஒரு பெரிய மரத்தின் அடிவேரைக் பிளந்து கொண்டு இருந்தேன். ஓர் இடத்தில் கோடரியால் வெட்டிய போது கணீர் என்ற சப்தம் கேட்டது. உடனே வெட்டுவதை நிறுத்தி மண்ணை அகழ்ந்து பார்த்தேன். பித்தளையால் ஆன ஒரு பெரிய கதவு தென்பட்டது. அதைக் கோடரியால் தெம்பித் திறந்தேன். கீழே படிக்கட்டுகள் தெரிந்தன. ஆவல் மிகுதியினால் உள்ளே இறங்கினேன். இடையிலே மீண்டும் ஒரு கதவு தென்பட்டது. அந்தக்

கதவையும் நெம்பித் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றேன். அங்கே ஒரு பெரிய அரண்மனையே இருந்தது. அந்த அரண்மனையின் கூட்டம் ஒன்றில் ஒரு கட்டில் இருக்கக் கண்டேன் அக் கட்டிலில் பேரழகு மிக்க பெண் ஒருத்தி சாய்ந்திருந்தாள். நான் வருவதைக் கண்ட அவள் விருட்டென எழுந்து நீ பூதமா, மனிதனா?" என்றாள்.

“நான் பூதம் இல்லை”, மனிதன்தான் என்றேன்.

"இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளாக மனிதன் முகத்தையே காணாது நான் வாழ்ந்துவரும் இந்தக் குகைக்கு எப்படி நீ வந்தாய்?" என்று கேட்டாள்

நான் என் வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாக அவளிடம் கூறினேன். அவளும் அனுதாபப்பட்டாள். தன் வரலாற்றையும் அவள் என்னிடம் கூறினாள்

நான் இந்தியாவின் ஒரு மூலையில் உள்ள கருங்காலி நாட்டு இளவரசி ; எனக்குத் திருமணமாயிற்று திருமணமான அன்றிரவு தானும் என் கணவரும் தனித்திருந்தோம், அப்போது ஒரு கொடிய பூதம் தோன்றி சற்றும் ஈவிரக்கமின்றி என் கணவனைக் கொன்று என்னை இப் பாதாளச் சிறையில் வைத்திருக்கிறது. பூதம் பத்து தினங்களுக்கு ஒரு முறை என்னோடு வந்து தங்கும். பிறகு போய் விடும் பூதம் வந்து நான்கு தினங்களாயின. இன்னும் ஆறு தினங்கள் கழித்தே இங்கு வரும். இடையில் பூதத்தை அழைக்க வேண்டுமானால் சுவரில் உள்ள மந்திர எழுத்துக்களை விரல்களால் தடவினால் போதும், பூதம் வந்துவிடும். பூதம் வந்து நான்கு தினங்களே ஆகிறது. ஆதலால் நாம் இன்னும் ஆறு தினங்கள் வரை உல்லாசமாய்க் கழிக்கலாம்."

இதைக் கேட்ட நான் மகிழ்ந்தேன். பேரழகுமிக்க தெய்வமகள் போன்றிருந்த அவளை ஆரத் தழுவிக் கொண்டேன் அவளும் தாபத்தால் கன்னை இறுகப்பற்றி அணைத்துக் கொண்டாள். இருவரும் இப்படியே ஆறு நாள்களும் இன்பம் துய்த்தோம்.

பத்தாவது நாள். அன்றுதான் பூதம் வரும் நாள். நானும் மோகத்தால் அறிவிழந்தேன்

பெண்ணே! இனி உன்னை பூதம் தொட அனுமதிக்க மாட்டேன். பூதம் வந்தால் அதைக் கொன்று போடப் போகிறேன்" என்றேன்.

அவள் நகைத்து "உங்களுக்குத்தான் இருபத்தேழு நாள்கள் இருக்கின்றனவே. பூதம் மாதத்தில் மூன்று நாள்கள் அனுபவித்துப் போகட்டுமே" என்றாள்

மோகத்தால் அறிவிழந்த நான் பூதத்தை அழைக்கும் மந்திரங்களடங்கிய சுவரை விரலால் தடவினேன்.

பயங்கரக் கூச்சலுடன் பூதம் வருவது கேட்டது. பயத்தால் நடுங்கிய பெண் என்னை ஓடித் தப்பிப் பிழையுங்கள் என்று நெட்டித் தள்ளினாள். நானும் பயத்தால் நடுங்கி என் செருப்பையும், கோடரியையும் அங்கேயே விட்டுவிட்டுத் தப்பி ஓடி நகரையடைந்தேன்.

குகைக்குள் சென்ற பூதம் பெண்ணைப் பார்த்து ஏன் அழைத்தாய் என்றது. கைத் தவறுதலாக உன்னை அழைக்கும் மந்திரத்தைத் தொட்டு விட்டேன் என்று மழுப்பினாள். பூதம் நம்பாமல், "இங்கே மனித வாடை வீக்கிறதே, யாராகிலும் மனிதர்கள் வந்தார்களா? பொய் சொல்லாமல் கூறு" என்றது. அவள் யாரும் வரவில்லை என்று மறுத்துக் கூறினாள். பூதம் நம்பாமல் அறையை நோட்டம் விட்டது. ஒரு மூலையில் இருந்த செருப்பையும், கோடரியையும் கண்டது. உடனே அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, உன்னை வந்து கவனிக்கிறேன்' என்று கர்ஜித்துவிட்டு வெளியே சென்றது.

பூதம் மனித உருவெடுத்துக் கொண்டு நகரத்துக்கு வந்தது. என் செருப்பையும், கோடரியையும் மற்ற விறகு வெட்டிகளிடம் காட்டி என்னை யாரென்று கண்டுபிடித்து விட்டது. நான் அப்போது தையற்காரர் கடையில் உட்கார்ந்திருந்தேன்

நேரே அம் மனிதன் கடைக்கு வந்து நண்பரே இந்த செருப்பும், கோடரியும் உம்முடையதுதானே" என்றான். நான் பயத்தால் நடுங்கி வந்திருப்பவன் மனிதனல்லன், பூதம் தான் என்பதை அறிந்தேன். பொய் சொல்லி ஒன்றும் ஆவதில்லை என்று திடப்படுத்திக் கொண்டு ஆம்

அவை என்னுடையதுதான்' என்று கூறினேன்.

உடனே, மனித ரூபத்தில் வந்தபூதம் சுயரூபம் கொண்டு என்னை வானமார்க்கமாய்த் தூக்கிக்கொண்டு குகைக்குச் சென்றது. குகையில் அப் பெண் எதிரில் விட்டு இவளை உனக்குத் தெரியுமா?' என்றது. எனக்குத் தெரியாது என்று பொய் கூறினேன். என் கையில் ஒரு வாளைக் கொடுத்து அப்படியானால் இந்த வாளால் அவளைக் கொல்' என்றது. ஒன்றும் அறியாத அவளை நான் சொல்லமாட்டேன்' என்றேன். அவ்வாறே அவள் கையில் வாளைக் கொடுத்து என்னைக் கொல்லச் சொன்னது பூதம். அவளும் என்னைக் கொல்ல முடியாது என்று மறுத்து விட்டாள். இவன் மேல் உள்ள காதலால் தான் இவனை நீ கொல்ல மறுக்கிறாய் என்று கூறிக்கொண்டே வாளால் அவளைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டிப் போட்டது.

பூதம் என் பக்கம் திரும்பி 'உன்னையும் தண்டிக்காமல் விடப்போவதில்லை என்று உறுமிற்று.

"பூதமே! கெட்டவர்களுக்கும் நன்மை செய்தோரைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா? என்னை வதைக்காமல் மன்னிக்க வேண்டும்" என்றேன்.

'கெட்டவர்களுக்கும் நன்மை செய்தவன் யாரடா மானிடப் பதரே!" என்று கர்ஜித்தது பூதம்.

முன்னொரு காலத்தில் பாரசீக நாட்டில் முகம்மது என்றொரு மகான் இருந்தார். அவர் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்து வாழ்ந்த ஒரு பொறாமைக்காரன் எப்போதும் இவரைப் பழி வாங்கவே காத்திருந்தான். அவனுக்கு முகம்மதுவின் மீது ஒரே பொறாமை. அவன் முகம்மதுக்கு எண்ணிலாத தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தான் முகம்மதுவோ மிகவும் மனக் கஷ்டப்பட்டார். தீங்கு செய்பவர்களும் நன்மையே என்ற நீதிநெறியின் படி அந்தப் பொறாமைக்காரன் மீது அனுதாபம் காட்டி அன்பாகவே நடந்து கொண்டார்.

அப் பொறாமைக்காரனோ மேலும் மேலும் முகம்மதுக்கு தொந்தரவு கொடுத்து வந்தான்.

இந்தத் தொல்லையைப் பொறுக்க மாட்டாமல் ஒருநாள் அண்டையிலிந்த காட்டுக்குச் சென்று ஒரு குடிசை அமைத்துக் கொண்டு அங்கே வாழ்ந்து வரலானார். எனினும், நகர மக்கள் மகான் முகம்மதுவைத் தரிசிக்க அவர் வாழ்ந்த காட்டிற்குச் சென்று வந்தனர்.

அந்த ஊர் மன்னனுக்கு மகள் ஒருத்தி இருந்தாள் அவள் மிகுந்த பேரழகி.
அவளுக்குத் தீராத வியாதி . திடீர் என அவள் அழ ஆரம்பித்தபோது
பேய் பிடித்தவள்

போல தலையை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு ஆடுவாள் மன்னருக்கு
மாளாத மனவருத்தம். நாட்டின் நாலா பக்கங்களிலிருந்தும்
வைத்தியர்களும், மந்திர தந்திரசாலி களும் வரவழைக்கப் பட்டனர்.

அந்தத் தீராத வியாதி தீரவில்லை . நாளுக்கு நாள் அதிகமாயிற்று.

ஒரு நாள் மந்திரி ஒருவர் மன்னரிடம் வந்து, "மா மன்னரே! நமது
தலைநகரத்தின் அருகில் ஒரு பெரிய காடு உள்ளது அல்லவா!
அக்காட்டில் முகம்மது மகான் என்ற ஒரு மகான் வாழ்ந்து வருகிறார்.
அவர் அருள்வலி மிக்கவர் பிறருக்கு உதவி செய்வதே தனது கடமை என
வாழ்பவர். அந்த மகானிடம் அரசகுமாரியை அழைத்துச் சென்று
காட்டினால் என்ன என்றான். மன்னனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று
மகிழ்ந்தார்.

மறுநாள் பெரும் பரிசுகளுடனும், பரிவாரங்களுடனும் அரசகுமாரியை
அழைத்துக்கொண்டு மன்னர், மகான் முகம்மதுவைக் காணக்
காட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட பொறாமைக்காரனுக்கு வயிறெல்லாம் பற்றி
எரிந்தது. மன்னரே நேரில் சென்று முகம்மதுவைக் காணுவது ஆவது?
இதற்கு ஏதாவது செய்து ஆகவேண்டும் என்று முடிவு எடுத்துக்
கொண்டான் பொறாமைக்காரன்.

அதிகாலையிலேயே எழுந்து காட்டுக்கு ஓடினான் பொறாமைக்காரன்.
முகம்மதுவைக் கண்டான். மகான் முகம்மது அவனை வரவேற்றார். அப்
பொறாமைக்காரன் ஒரு முக்கியமான செய்தியை இரகசியமாக
உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்றும் அதற்காகத் தாங்கள் சற்றுத்
தனியே வெளியே வரவேண்டும் என்றும் அழைத்தான்.

முகம்மது அவனுடன் வெளியே சென்றார். அருகிலுள்ள பாழும்
கிணற்றருகில் இருவரும் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது
அப் பொறாமைக்காரன் வஞ்சக எண்ணத்தோடு முகம்மதுவை அக்
கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு யாரும் அறியாமல் நகரத்திற்கு ஓடிவந்து
விட்டான். கிணற்றிலே தள்ளப்பட்ட முகம்மது பொறாமைக்காரன்
நினைத்ததைப்போல் சாகவில்லை தண்ணீர் இல்லாத பாழும் அந்த
கிணற்றுக்குள்ளே தேவ கன்னியர் அப்போது இருந்தனர்.
விண்ணகத்துத் தேவ கன்னியர்கள் அவ்வப்போது மண்ணகத்திற்கு

வந்து ஒரு மறைவிடத்தில் ஆர அமர இருந்து பேசி செல்வது வழக்கம். அவர்கள் தேடிக் கொண்ட மறைவிடம், மிகுந்த ஆழமுடைய அந்த பாழும் கிணறு.

முகம்மதுவின் உடல் தலைகீழாகப் பாழும் கிணற்றினுள் விழுவதைக் கண்ட தேவகன்னியர், கீழே பாறையில் விழுந்து மோதுவதற்கு முன்னர் கைகளால் ஏந்திக் கொண்டனர். மயக்க நிலையிலுள்ள முகம்மதுவை மெல்ல, கீழே படுக்க வைத்தனர்.

தங்களின் ஞான திருஷ்டியால் நடந்த விவரங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தனர்.

இந்த மகானின் புகழைக் கேட்டு மனம் புழுங்கிய பொறாமைக்காரன் செய்த வேலை இது என்று அறிந்தனர் இவரைக் காண மன்னரும் பரிவாரத்தோடு வருவதையும் யூகித்து அறிந்தனர்

அரசகுமாரியின் நோயைத் தீர்க்க வல்ல ஒரு அருமந்திரத்தை முகம்மதுவின் காதில் ஓதினர் முகம்மதுவின் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு வானமார்க்கமாய் பறந்து வந்து அவரது குடிசையிலேயே கிடத்தினர். மயக்கமடைந்திருந்த முகம்மது சற்று நேரத்திற்குள் எல்லாம் தெளிந்து எழுந்தார்

சற்று நேரத்திற்குள் எல்லாம் காட்டு வெளியில் பெரும் ஆரவாரம் கேட்டது. முகம்மது எழுந்து வெளியே வந்து பார்த்தார். மன்னர் பரிவாரங்களோடு தம் குடிசையை நோக்கி வருவதை அறிந்தார்.

குதிரைமீது வந்த மன்னர் முகம்மதுவின் அருகில் வந்து இறங்கினார். முகம்மது முழந்தாளிட்டுத் தரையளவு தாழ்ந்து மன்னரை வணங்கினார். இந்த ஏழையால் என்ன ஆக வேண்டும்" என்று கேட்டார்

அரசகுமாரிக்குப் பிடித்துள்ள நோயைப் பற்றி மன்னா கூறினார். நீங்களே அதைக் குணப்படுத்த வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

மயக்கத்தில் இருந்த போது முகம்மதுவுக்குத் தேவக்கன்னியர்கள் ஓதிய மந்திரம் அப்போது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இதுவும் தெய்வ அருள்தான் என நினைத்த முகம்மது எல்லாம் வல்ல அல்லாவின் பேரருளுக்காக மனம் நெகிழ்ந்தார். அரசகுமாரியை அருகில் அழைத்து வரச்சொன்னார். தம்மிடம் வளரும் ஒரு கருப்புப்பூனையைப்

பிடித்து வரச்செய்தார் அந்தப் பூனையின் வாலின் மயிரிலிருந்து மூன்றே மூன்று மயிரை மட்டும் பிடுங்கி எடுத்தார். பின்னர் கொஞ்சம் நெருப்பு கொண்டு வரச் செய்து அதில் அந்த கறுப்புப் பூனையின் வால்

மயிர்களைப் போட்டார். குகு வென ஒரு மாயப் புகை கிளம்பியது. மந்திர உச்சாடனத்துடன் அரசகுமாரியின் முகத்தருகே அந்த புகையைக் காட்டினார் புகையால் திக்கித் திணறிய அரசகுமாரி விருட்டென எழுந்து சற்று தூரம் ஓடி மயக்கம் அடைந்து கீழே விழுந்தாள். அப்போதும் முகம்மதுவின் வாய் மந்திர உச்சாடனம் செய்து கொண்டே இருந்தது

அரசகுமாரியைப் பிடித்திருந்த பேய் பறந்தோடிப் போய்விட்டது என்று மன்னனிடம் கூறினார். மனம் மகிழ்ந்த மன்னர் தன் குமாரியை மகான் முகம்மதுவிற்கே மணம் செய்து வைத்தார். அவரை நாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று அவரையே மன்னராக்கினார்.

மன்னரான முகம்மதுவைப் பொறாமைக்காரன் ஒரு நாள் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்போதும் முகம்மது அவனை மகிழ்ந்து வரவேற்றார். "நண்பனே, உன் பொறாமையால் தான் எனக்கு மன்னர் பதவி கிடைத்தது. அதற்காக உன்னை வாழ்த்துகிறேன்" என்றான். அப்பொறாமைக்காரன் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தான்.

"ஏ! மகாவலிமை பொருந்திய பூதமே! தீங்கு செய்தாரையும் மன்னித்த முகம்மதுவின் கதை. நீயும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்" என்று அழுதேன். இந்தக் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த பூதம், அட அற்ப மானிடப் பதரே! எனக்குக் கதை சொல்லி ஏமாற்றம் பார்க்கிறாய். எனக்குத் துரோகம் செய்த உன்னை மன்னிக்க மாட்டேன். எனினும் இப்போது உன்னைக் கொல்லவும் மாட்டேன். வா என்னுடன்" என்று கூறி என்னை (இரண்டாவது குருடனை) வானமார்க்கமாய்த் தூக்கிச்சென்று ஒரு மலையின் கீழ் விட்டது. எனக்குத் துரோகம் செய்த துஷ்டனே! நீ கிழக் குரங்காகப் போவாய்" என்று சபித்து ஒரு கரும்பொடியை என் தலைமீது தூவிற்று. உடனே நான் கிழக்குரங்கு உருவமானேன். ஜனசஞ்சாரமுள்ள மக்கள் உள்ள இடத்தை அடைய வேண்டும் என அல்லும் பகலும் ஓடி வந்தேன். இறுதி வழியில் நாடோ நகரமோ தென் படவில்லை. இறுதியில் ஒரு கடற்கரையை வந்தடைந்தேன் அக் கடற்கரையிலேயே என் விதியை நினைத்து

அழுது கொண்டு கிழக் குரங்காக அருகிலுள்ள மரங்களில் கிடைத்த கனிகளைத் தின்று கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தேன்.

பல மாதங்கள் கடந்தன. ஒரு நாள் தீவை நோக்கி ஒரு கப்பல் வருவது தெரிந்தது. அதைக் கண்ட நான் ஆனந்த மிகுதியால் துள்ளிக் குதித்தேன். கப்பலும் கரையை அடைந்தது. நான் ஓடோடிச் சென்று கப்பலில் தாவி ஏறினேன். கப்பல் தலைவன் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் காலில் விழுந்தேன். மனிதக் குரங்கான நான் கப்பலில் ஏறியதைக் கண்ட மற்றவர்கள் என்னை அடித்துத் துரத்த ஓடி வந்தனர்.

நான் வினயத்துடன் அழுது வணங்கியதைக் கண்ட தலைவன் என்னை அடிக்க வந்தவர்களை தடுத்தான். நான் மனிதக் குரங்கு ஆகையால் பேசமுடியாது. நான் ஜாடையால் எழுதுகோலும் தாளும் தருமாறு தெரிவித்தேன். என் அழகிய கையெழுத்தால் மணிமணியாக என் வரலாற்றையும், எனக்கு நேர்ந்த துர்க்கதியையும் பற்றி எழுதித் தலைவனிடம் காண்பித்தேன். மனிதக் குரங்கு எழுதுவதைக் கண்ட மற்றவர்கள் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தனர். என் வரலாற்றைப் படித்தறிந்த தலைவன் என் மேல் அனுதாபம் கொண்டு என்னைக் கப்பலிலேயே தங்க அனுமதித்தான் மீண்டும் கப்பல் கடற்பயணம் தொடங்கியது.

பல மாத பயணத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாட்டின் கரையைக் கப்பல் அடைந்தது. இந்தக் கடற்பயணக் காலத்தில் கப்பலில் மாலுமிகள் அனைவருக்கும் நான் பல உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஆகவே, கப்பலிலிருந்த அனைவரும் என்னிடம் அன்பு கொண்டு இருந்தனர். கப்பல் ஒரு நகரத் துறைமுகத்துக்கு அனுகிற்று. நங்கூரம் போடப்பட்டது.

கப்பலிலிருந்த மாலுமிகளும், மற்றவர்களும் கரை இறங்கினர் அந்நாட்டுச் சுங்கக் காவலர்கள் அனைவரிடத் திலும் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு இருந்தனர். நானும் கரை இறங்கினேன். சுங்கக் காவலர்களிடம் சென்று எழுதுகோல் வாங்கி என் முத்து முத்தான கையெழுத்தில் ஒரு கவிதையை வரைந்து கையெழுத்து இட்டு அவர்களிடம் கொடுத்தேன். "ஒரு மனிதக் குரங்கு எழுதுவதாவது! அதுவும் இத்தனை அழகான கையெழுத்தால் என்று ஆச்சரியப்பட்ட சுங்கக் காவலர்கள் நேரே அரசரிடம் சென்று இந்த அதிசயத்தைச் சொன்னார்கள். மனிதக் குரங்காகிய நான் எழுதிய கவிதையையும் மன்னரிடம் காட்டினர். அற்புதமான கவிதை அழகான கையெழுத்து. அந்த மனிதக் குரங்கை அரசவைக்குக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று கட்டளை இட்டார்.

அந்த நாட்டின் மந்திரி ஒருவன் சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் இறந்து போய் இருந்தான். அவன் அழகான கையெழுத்தால் எழுதக் கூடியவன் அவன் இறந்து போனது மன்னருக்குப் பெரும் குறையாகவே இருந்தது. அழகான கையெழுத்து உடைய ஒருவனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தாலேயே அயல் நாட்டில் இருந்து வரும் அத்தனை பேரிடமும் கையெழுத்து வாங்கப்பட்டது.

என்னுடைய அழகிய கையெழுத்தில் மன்னர் சொக்கிப் போனார். மன்னரின் ஆணைப்படி என்னை அரசவைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். என்னைக் கண்டு மகிழ்ந்த மன்னர் மனிதக் குரங்காகிய நான் எழுதும் காட்சியைக் காணத் தன் மகளையும் அழைத்தார். அரசகுமாரி வந்து என்னைப் பார்த்தாள் பார்த்ததும் தன் ஞான திருஷ்டியால் என் வரலாறு முழுவதையும் தெரிந்து கொண்டாள். அவள் ஒரு வல்லமை மிக்க மந்திரக்காரி உடனே கண்ணை மூடிக்கொண்டு மந்திர உச்சாடனம் செய்தாள். அருகிலிருந்த நீரை என்மேல் தெளித்தாள். நான் மனித உருவை அடைந்தேன். அப்போது அண்டமே அதிரும் வண்ணம் ஒரு பேரொளி எழும்பிற்று. என்னைக் குரங்காக்கிய பூதம் அங்கே தோன்றி அரசகுமாரியிடம் சண்டை இட ஆரம்பித்தது. பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. திடீரென பூதம் சிங்கமாக உருவெடுத்தது. அச் சிங்கம்

கோர சாஜனையோடு அரசகுமாரியைத் தாக்க வந்தது. நாங்கள் அனைவரும் பயத்தால் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தோம். அரசகுமாரியோ சிறிதும் அஞ்சாமல் தன் தலையிரிலிருந்து ஒரு மயிரைப் பிருங்கி மந்திர உச்சாடனம் செய்து சீறிவரும் சிங்கத்தின் மீது வீசி எறிந்தாள். மந்திர வலிமையினால் அந்த மயிர் ஒரு வாளாக மாறிச் சிங்கத்தை வெட்டி வீழ்த்தியது. விழுந்த பூதம் மீண்டும் இராட்சதத் தேள் உருவம் எடுத்தது. அரசகுமாரியைத் தாக்க ஓடி வந்தது. அரசகுமாரி திருரெனக் கரும்பாம்பாக மாறினாள். உடனே பூதம் பயங்கரக் கழுகு உருவம் எடுத்தது. பாம்பாய் இருந்த

இவ்வரசி மிகப் பெரிய இராசாளி உருவம் எடுத்தாள். போராட்டம் கடும் போராட்டம், காட்டுப் பூனையாகவும், ஓநாயாகவும் மாறி இருவரும் சண்டை இட்டுக்கொண்டு இருந்தனர். கடைசியில் பூதம் அக்கினிப் பிழம்பாக வந்து இளவரசியை தாக்கியது. இளவரசியும் தீப்பிழம்பாக மாறிச் சாடினாள். கடும் போராட்டம் இறுதியில் அல்லாவினும் மிகுந்த அருட்சக்தி கொண்டோர் யாருமில்லை. அந்த மகா சக்தியை யாராலும் அழிக்க முடியாது" என்று கூறிக்கொண்டே இளவரசி வெற்றியுடன் வந்தாள்

பூதமும், இளவரசியும் தீப்பிழம்பாக மாறிவிட்ட போதில் ஒரு தீக் கங்கு சிதறி எனது இடது கண்ணைப் பொசுக்கி விட்டது. வெற்றியுடன் திரும்பிய மன்னரைப் பார்த்து, "அப்பா, பூதம் என்னிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு ஓடி விட்டது. அது சாகவில்லை. அது எங்கே சென்று ஒளிந்து இருந்தாலும் அதைக் கொல்லாமல் விடப்போவதில்லை என்று சபதமிட்டாள்

சபதமிட்டு வாய் மூடுவதற்குள்ளாக வானத்தி லிருந்து எரி நட்சத்திரம் போல் தீப்பிழம்பு ஒன்று பறந்து வந்து இளவரசியின் மார்பகத்தைத் தாக்கியது. மன்னர் மகள் அந்த தீஞ் சுவாலையால் கருகிச் சாம்பலானாள்

பின்னர் நானும் மன்னரும் இந்தத் துக்கமான சம்பவத்திற்காக அழுதோம். மன்னர் என்னைப் பார்த்து உன் வரவால்தான் எனக்கு இந்தத் துர்பாக்கியம் நிகழ்ந்தது. ஆகவே "நீ இந்த நகரத்தை விட்டே போய்விடு" என்றார் நானும் என் தாடியையும், தலைமுடியையும் சிரைத்துக் கொண்டு நாடு நகரமெல்லாம் சுற்றி இறுதியில் இந்த நகரத்தை அடைந்தேன். இதுவே எனது கதை என்றான் இரண்டாம் குருடன்

முன்றாம் குருடனின் கதை

"மாதரசே என்னுடைய கதையைக் கேளுங்கள். விதியின் கொடுமையில் எனக்கு முன்னர் கதை சொன்ன இருவரும் இடது கண்கள் இழந்தனர். நானோ துரதிருஷ்டத்தை வலிய அணைத்துக் கொண்டேன் கொடிய விதி எனது இடது கண்ணை அழித்துக் குருடாக்கியது.

நான் காசிம் மன்னரின் மகன். அவர் காலமான பிறகு நான் பட்டத்திற்கு வந்தேன். நெறிமுறை தவறாது அரசாண்டு வந்தேன் எனக்குச் சிறுவயது முதலே கடற்பயணம் செய்ய ஆசை. கடலுக்கு அடுத்துள்ள பல தீவுகள் என் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்தன. அடிக்கடிக் கடலில் சென்று அத் தீவுகளைக் கண்டு வருவது என் வழக்கம்.

ஒருமுறை ஒரு மாத காலம் ஆகுமாறு உணவுப் பண்டங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு தக்க துணையுடன் கடற்பயணம் தொடங்கினேன்.

பல நாள்கள் கடலில் பயணம் செய்தேன். ஒரு நாள் கொடிய புயல் ஒன்று கடலில் தோன்றியது. எங்கள் கப்பல் புயலின் சக்தியால் திசை தெரியாது எங்கோ இழுத்துச் செல்லப்பட்டது. எந்த நேரத்தில் கப்பல் கடலில் மூழ்கிவிடுமோ என்ற அச்சத்தால் பயந்து நாங்கள் எங்களைக் காத்து அருளுமாறு

அல்லாவின் திருநாமத்தை ஓதிக்கொண்டே இருந்தோம். அல்லாவின் பேரருளால் மறுநாள் புயலும் கடற்கொந்தளிப்பும் அடங்கின எங்கள் கப்பல் தலைவனுக்கு நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம். எந்த திசையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறோம் என்று வழி தெரியாததால் தடுமாறிப் போனான். மாலுமி ஒருவனை அழைத்துப் பாய்மரத்தின் உச்சியில் ஏறி அருகில் ஏதாவது கரை தெரிகிறதா என்று பார்க்கச் சொன்னான் மாலுமியும் பாய்மரக் கம்பத்தின் உச்சியின் மீது ஏறிப் பார்த்துவிட்டு விறுவிறுவென கீழே இறங்கி வந்தான். வந்தவன் நமக்கு உட்புறமாகக் கடல் நீரின் மீது மீன்கள் மிதப்பதாகவும் அதன் அருகே கடலில் வெள்ளையும் கறுப்புமாக ஏதோ ஒன்று மலைபோல் தெரிவதாகவும் சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட கப்பல் தலைவன் ஐயோ, ஐயோ என்று அலறி இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நம் கப்பல் பிளந்து போகும். நாம் எல்லாம் கடலில் மூழ்கிச் சாகப்போகிறோம் என்று கதறினான். நான் கப்பல் தலைவனைத் தேற்றி

"ஏன்? என்ன காரணம்? என்று விசாரித்தேன் கப்பல் தலைவன் என்னைப் பார்த்து "மன்னரே! நமக்கு அருகில் தெரிவது காந்தமலை. தன் அருகில் செல்லும் எந்தக் கப்பலையும் காந்த சக்தி இழுக்கும். காந்த சக்தியின் வலிமையினால் கப்பலில் அடித்துள்ள ஆணிகள் அனைத்தும் பிரித்துக் கொண்டு போய்விடும். கப்பல் சுக்கு நூறாய்ப் பிளந்து போகும் இரும்பு முதலான பொருள்களைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்ளும் சக்தி படைத்தது இந்தக் காந்தமலை எத்தனையோ கப்பல்கள் இதன் அருகில் சென்று உடைந்து போன வரலாற்றைப் பல மாலுமிகள் கதை சுதையாகக் கூறியதைக் கேட்டிருக்கிறேன். இந்தக் காந்த மலையின் உச்சியில் ஒரு வெண்கலத்தால் ஆன மண்டபம் இருக்கிறது. கையில் ஈட்டியும் மார்பில் கவசமும் அணிந்து குதிரை மேல் இருக்கும் வெண்கலச் சிலை ஒரு வீரனின் சிலை அந்த மண்டபத்தில் இருக்கும்.

அந்த வெண்கலச் சிலை வீரனை கீழே வீழ்த்தாமல் எந்தக் கப்பலும் ஆபத்து இல்லாமல் இதைக் கடந்து செல்ல முடியாது. இரும்பாணிகள் காந்த சக்தியால் சுழன்று கப்பல் சிதைந்து போவதைத்

தவிர வேறு வழியே இல்லை என்று சொல்லி கப்பல் தலைவன் அழுதான். நாங்கள் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவி எங்கள் விதியை நினைத்து அழுதோம் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கொடிய விதியால் கடலில் மூழ்கி இறந்து போவதை நினைத்துப் புலம்பினோம்.

கப்பல் மேலும் சிறிது தூரம் சென்றது. கப்பலில் அடித்திருந்த இரும்பாணிகள் அனைத்தும் காந்த சக்தியின் வலிமையால் பியத்துக் கொண்டு போயின கப்பல் சிதறிக் கடலில் மூழ்கியது. அனைவரும் கடலில் மூழ்கினோம். பல பேர் கடலில் மூழ்கி இறந்தனர். கடலில் மிதந்த கப்பலில் ஒரு மரத்துண்டைப் பற்றிக் கொண்டு நான் கடலில் தத்தளித்தேன். காற்றும் அலைகளும் என்னைக் காந்த மலையின் அடிவாரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தன. கரையேறிய நான் காந்த மலை அடிவாரத்தில் மயங்கி விழுந்தேன். எவ்வளவு நேரம் மயக்கத்தில் கிடந்தேனோ தெரியாது . மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்துப் பார்த்தேன் இந்த அற்புதக் கதைகளைக் கூறிக்கொண்டுவரும் ஷகாஜாத் பொழுது புலரும் தருணம் வரவே மீதிக் கதையை நாளை கூறுவதாக முடித்தாள். மாமன்னர் ஷாரியரும் கதை கேட்கும் ஆவலால், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றார்.

மறுநாள்,

'பேரும் புகழும் படைத்த ஷாரிய மன்னரே கேளுங்கள்." என்று மீண்டும் தொடங்கினாள் ஷகாஜாத்

மயக்கம் தெளிந்த மூன்றாம் குருடனின் கதையைத் தொடர்ந்தாள். குருடன் கூறுகிறான் மயக்கம் தெளிந்த நான் காந்த மலையின் மீது ஏறினேன். மலை உச்சியில் மண்டபம் இருக்கக் கண்டேன். மலையேறி வந்த களைப்பால் அயர்ந்து அந்த மண்டபத்தில் படுத்துத் தூங்கி விட்டேன். நான் தூங்கும் போது அசரீரி போல் ஒரு தேவ குரல் என் காதில் ஒலித்தது. அன்பு மகனே உன் கால் அடியில் உள்ள மண்ணை மூன்று அடி ஆழம் தோண்டு. அந்தக் குழியிலே ஒரு வெண்கல வில்லும் மந்திரங்கள் பொதிக்கப்பட்ட மூன்று அம்புகளும் இருக்கும். வில்லையும், அம்பையும் எடுத்துக்கொள்.

எடுத்துக் கொண்டு மலையுச்சியில் உள்ள குதிரைமேல் இருக்கும் வெண்கலத்தால் ஆன வீரனை அம்பால் அடித்து நொறுக்கு. அந்த வெண்கலச் சிலை கடலில் விழும் கடலிலே விழுந்ததும் பேரலைகள் எழும். நீ சற்றும் தாமதியாது உன் கையிலுள்ள வெண்கல வில்லை, தோண்டிய குழியிலேயே போட்டு புதைத்துவிடு. அந்தப் பொங்கி வரும்

பேரலைகளின் இடையே படகில் ஒரு மனிதன் உன்னை நோக்கி வருவான் சற்றும் தாமதியாது அப்படகில் ஏறிக்கொள். நீ விரும்பும் இடத்திற்குப் படகில் கொண்டு சேர்ப்பான். ஆனால் ஓர் எச்சரிக்கை! நீ மறந்து போய்கூட அல்லாவின் திருநாமத்தை மட்டும் அவன் காது கேட்க உச்சரித்து விடாதே. அவன் சைத்தானுக்கு கட்டுப்பட்டவன். நீ மறந்து போய் கடவுளின் திருநாமத்தை உச்சரித்தாயானால் உன்னைக் கடலிலே தள்ளிவிட்டு மறைந்து போவான். ஆகவே, கரை சேரும் மட்டும் கடவுளின் திருநாமத்தை உச்சரிக்காமல் கவனமாய் இருப்பாயாக" என்று அந்த தெய்வீகக் குரல் ஒலித்தது.

அந்த அசரீரியின் வாக்குப்படியே என் காலடியில் இருந்த மண்ணைத் தோண்டினேன். வெண்கல வில்லும், அம்புகளும் இருக்கக் கண்டேன். வில்லை எடுத்து நாண் ஏற்றினேன். சரசரவென ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மூன்று அம்புகளையும் வெண்கலச் சிலையை நோக்கி எய்தேன். அம்புகள் வெண்கலச் சிலையை தாக்கியதும் சிலை, சுக்கு நூறாக உடைந்து கடலில் வீழ்ந்தது. கடலில் பேரலைகள் தோன்றின. அந்தப் பேரலைகளுக்கு இடையே படகைச் செலுத்திக் கொண்டு ஒரு கரிய மனிதன் என்னை நோக்கி வந்தான். நானும் தாவிப் படகில் ஏறிக்கொண்டேன் அவ்லியான தென்பட்டது. நாம்

அவன் தன் வலிய கரங்களால் வேகமாகத் துடுப்பைத் துழவி கடலில் படகைச் செலுத்தினான். படகு கடலில் போய்க்கொண்டே இருந்தது. நான் ஏதும் பேசவில்லை பல நாள்கள் கடலில் பயணம் செய்தோம், இறுதியில் ஒரு நாள் வெகு தூரத்தில் பசேலென ஒரு கரை என் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. நான் ஆனந்தம் மிகுதியால் அசரீரியான தெய்வக் குரலின் வாக்கை மறந்து வாய் விட்டு அல்லாவே உன் கருணையே கருணை உன் பேரருளுக்கு மிஞ்சி ஒன்றுமில்லை." என்று கூறிவிட்டேன். இதைக் கேட்ட படகு தள்ளிக் கொண்டு வந்தவன் படகு தள்ளுவதை நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்து விழித்தான் குழந்தையைத் தூக்குவது போல் என்னை இரு கைகளாலும் தூக்கிக் கடலில் வீசி எறிந்தான். நான் போய் கடலில் விழுந்தேன் படகுடன் அவன் மறைந்து போனான் கடலில் விழுந்த நான் வெகு நேரம் நீந்திக் களைத்து

சோர்ந்துபோய், தெய்வ அருளால் கரை சேர்ந்தேன். கரை சேர்ந்த நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். அது ஒரு சிறிய தீவு. மனித சஞ்சாரமே இல்லை. மனிதரில்லாத இத் தீவிலிருந்து தப்பிச் செல்ல ஒரு வழியுமில்லை .

அவசர புத்தியால் ஆபத்தை நானே தேடிக் கொண்டேனே என்று நானே

நொந்து கொண்டேன் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று. அந்த நேரத்தில் கரையை நோக்கிக் கப்பல் ஒன்று வந்து கொண்டு இருந்தது. கரையோரம் வந்த கப்பல் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்தப்பட்டது. கப்பலிலிருந்து பல கருப்பு அடிமைகள் இறங்கி வந்தனர். என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற அச்சத்தினால் பயந்து அருகிலுள்ள ஒரு பெரிய மரத்தில் ஏறி ஒளிந்து கொண்டு பார்த்திருந்தேன் தீவை அடைந்த கருப்பு அடிமைகள் தீவின் நடுவிலுள்ள மணல் மேட்டை மண்வெட்டிகளால் வெட்டி அப்புறப்படுத்தினர். அங்கே ஒரு குகை தென்பட்டது. மீண்டும் அனைவரும் கப்பலுக்கு ஓடி ஏராளமான உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டு வந்து அக் குகையில் நிரப்பினர் இறுதியில் ஒரு கிழவரும், ஓர் அழகிய சிறுவனும் கப்பலிலிருந்து இறங்கி வந்தனர்.

அனைவரும் அக்குகையை அடைந்தனர். அடிமைகள் குகைக்கு வெளியே நிற்கக் கிழவரும், சிறுவனும் மட்டும் குகைக்குள் நுழைந்தனர். சிறிது நேரத்தில் கிழவர் மட்டும் வெளியே வந்தார். கருப்படிமைகள் குகை வாயிலினைப் பழையபடி மண்ணால் மூடினர். பின்னர் அனைவரும் கப்பலில் ஏறிக்கடலில் சென்றுவிட்டனர். மரத்தின் மீது இருந்த நான் கீழ் இறங்கி வந்தேன். வியப்புத் தாங்காமல் ஒரு சிறுவனை மட்டும் மண்ணால் மூடிச் செல்வதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டேன்.

கப்பல் கடலில் மறைந்ததும் நான் மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்து அம்மணல் மேட்டிற்கு ஓடினேன். குவித்திருந்த மண்ணை அவசர அவசரமாக கையினால் தோண்டினேன். குகை வாயில் தெரிந்தது. கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றேன் வளைவு வளைவாகப் பல படிகள் தரைக்குள் சென்று கொண்டிருந்தன. நான் இறங்கி உள்ளே சென்றேன். குகை இறுதியில் ஓர் அழகிய பஞ்சணையின்மீது அச்சிறுவன் அமர்ந்திருக்கக் கண்டேன் அவன் என்னைக் கண்டு நடுங்கினான். நான் அருகில் சென்று வணக்கம் கூறினேன் . மகனே! என்னைக் கண்டு அஞ்சாதே நான் உனக்கு உதவி செய்யவே வந்திருக்கிறேன் உன்னை தனியே குகைக்குள் விட்டு குகை வாயிலை மண்ணால் மூடிச் சென்ற மாயம் என்ன? என்றேன்.

பயம் தெளிந்த சிறுவன் என் துர்பாக்கியமான கதையைக்கேளுங்கள். நான் இரத்தின வியாபாரியின் மகன் பல ஆண்டுகளாக என் தந்தைக்கு மகப்பேறே இல்லை. என் தந்தை கனவு ஒன்று கண்டார். அக்கனவில் தனக்கு ஒரு மகன் பிறப்பான் என்றும் அவன் அற்பாயுளில் இறந்து போவான் என்றும் தெரிந்து கொண்டார். அதன்படியே நான் பிறந்தேன். சோதிட வல்லுநர்கள் என் ஜாதகத்தைக்

கணித்தனர். அவர்கள் என் தந்தையிடம் உன் மகன் 15 ஆண்டுகளே ஜீவித்து இருப்பான். 1 ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் காந்தமலையில் உச்சியிலிருக்கிற வெண்கலச் சிலையை எவன் ஒருவன் அம்பெய்து கடலில் வீழ்த்துகிறானோ அவனால் உன் மகன் மறிப்பான் என்று கூறினார். அப்படி வெண்கலச் சிலையை வீழ்த்துபவனின் பெயர் அஜீப் என்றும், அவனுடைய தந்தையின் பெயர் காசிப் என்றும் கூறினார்கள். நானும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து வந்தேன். எனக்கு இப்போது வயது 15 வெண்கலச் சிலையை வீழ்த்தும் அஜீப்பினால் நான் கொல்லப்பட்டு மாளாமலிருக்கவே இந்த அமானுஷ்யமான தீவில் என்னைச் சுரங்கத்தில் வைத்து மறைத்து இருக்கிறார்கள்

நான் பேராச்சரியப்பட்டேன். பேரரசர் காசிப்பின் மகன் நானே. காந்தமலையின் வெண்கலச் சிலையை வீழ்த்தியதும் நானே. என்னால் இந்தச் சிறுவன் கொல்லப்படப் போகிறான்; அல்லா இது உன் சித்தம் தானா?" என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன் அல்லாவின் அருள் வலியால் உனக்கு ஒன்றும் தீங்கு நேராது என்றும் சிறுவனுக்குத் தைரியம் கூறினேன் நான் கூறிய ஆறுதல் மொழிகளைக் கேட்ட சிறுவன் மகிழ்ந்தான். நானும் அவனும் இருட்டும் வரை பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இருட்டியதும் அருகருகே இருவரும் படுத்துறங்கினோம்.

பொழுது புலர்ந்ததும் முகம் அலம்பத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தேன். சற்று நேரம் சென்றதும் ஒரு முலாம் பழத்தை நறுக்கித் தருமாறு கேட்டான். நான் கத்தி எங்கிருக்கிறது என்று கேட்டேன். தன் தலைமாட்டின் அருகே உள்ள அலமாரியின் மேல் தட்டில் இருப்பதாகச் சொன்னான்

நான் கட்டிலின் மீதேறி அலமாரியின் மேல் தட்டிலிருந்த கத்தியை எடுத்தேன். அந்நேரத்தில் கட்டிலின் மேலிருந்த என் ஒரு கால் வழக்கிற்று. நான் நிலை தவறி கீழே விழுந்தேன். விழுந்த வேகத்தில் என் கையிலிருந்த கத்தி தவறி, கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த சிறுவனின் மார்பில் பாய்ந்து கணநேரத்தில் சிறுவன் துடிதுடித்து மாண்டு போனான் நான் விதியின் கொடுமையை எண்ணி வருந்தினேன் நான் வேண்டுமென்றே செய்த கொலையல்ல இது. இது இப்படித் தான் நடக்கவேண்டும் என்பது இறைவனின் திருவுள்ளம் போலும்

நான் அழுது புலம்பி குகையின் வெளியே வந்து மண்ணைப் போட்டு குகையை மூடினேன் முன்பு நானிருந்த மரத்தடிக்கே சென்றேன்.

அப்போது தூரத்தில் கப்பல் ஒன்று வருவதைக் கண்டேன். முன்பு வந்த அதே கப்பல்தான். கிழவரும் கருப்பு அடிமைகளும் கறையிறங்கி வந்து தீவின் நடுவே உள்ள மணல் மேட்டைச் சரித்துக் குகைக்குள் சென்றனர்.

சிறிது நேரத்தில் அழுது புலம்பிக்கொண்டு சிறுவனின் பிரேதத்தோடு வெளியே வந்து, கப்பலேறிச்

சென்று விட்டனர். நான் பித்துப் பிடித்தவன் போல் பகலெல்லாம் தீவில் சுற்றிக் கிடைத்ததைத் தின்று கொண்டும், இரவானதும் அந்த மரத்தின் மீதேறி தூங்குவதுமாக நாள்களைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தேன். சுமார் மூன்று மாதங்கள் கழிந்திருக்கும்.

ஒருநாள் வடக்குப் பக்கத்தில் கடல் வற்றி, கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் தரை தென்பட்டது. நான் மகிழ்ச்சி கொண்டு கடல் வற்றிய தரை மார்க்கமாக ஓடினேன். பலகாத தூரங்கள் கடந்திருப்பேன். வெகு தூரத்தில் தரையிலிருந்து ஒரு பெரிய நெருப்புக்கோளம் தெரிந்தது. அதை நோக்கிச் சென்றேன். அருகில் சென்று பார்த்தால் அது ஒரு செம்பாலான உறுதி மிக்க கோட்டையாக இருந்தது. சூரிய ஒளிப்பட்டு அக் கோட்டை நெருப்புக் கோளம் போல் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டேன்

சற்று நேரத்தில் கோட்டைக் கதவு திறக்கப்பட்டது. ஒரு முதியவரும், அவருடன் பத்து இளைஞர்களும் வந்தனர். வந்த அத்தனை இளைஞர்களுக்கும் இடது கண் குருடாயிருக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டேன்.

அவர்கள் நேரே என்னிடம் வந்து நல்வரவு கூறினார்கள். அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று பலவாறாக உபசரித்தனர். பின்னர் தங்கள் அனைவருக்கும் இடது கண்குருடாய் இருப்பது பற்றியும், இந்தக் கோட்டையின் ரகசியத்தைப் பற்றியும் கேட்கக் கூடாதென்று எச்சரித்தனர். தவறினால் பேராபத்துக்கள் நேரும் என்றும் சொல்லினர். நானும் சம்மதித்தேன் இரவு நெருங்கிற்று. கிழவர் பத்துத் தட்டுகளில் என்னமோ கொண்டு வந்து பத்து இளைஞர்களிடமும் கொடுத்தார். ஒவ்வொரு தட்டிலும் கரித்தூள் இருந்தது.

உடனே இளைஞர்கள் பத்துப் பேரும் கரித்தூளை எடுத்து முகத்தில் அப்பிக் கொண்டனர்.

'நாங்கள் அகம்பாவத்தால் இந்தக் கதிக்கு ஆளானோம்' என்று அழுது கொண்டே மேலும் மேலும் கரிப்பொடியை முகத்தில் அப்பிக் கொண்டனர். இவ்வாறே இரவு முழுவதும் நீடித்தது. அவர்களுடனேயே

ஒரு மாதகாலம் தங்கினேன். ஒவ்வொரு நாளும் இவ்வாறே தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

என்னால் இந்த ரகசியத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆவல் மேலீட்டால் இளைஞர்களையும் கேட்டேன். அவர்கள் உங்கள் நன்மையைக் கருதியே இது வரை இந்த ரகசியத்தை உங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் வற்புறுத்தி ரகசியத்தை அறிய விரும்பினால் எங்களைப் போல் ஒரு கண்ணை இழப்பீர்கள் என்றனர். என்னவானாலும் ஆகட்டும் என்று நான் கூறவே அவர்களும் ரகசியத்தைக் கூறினர்.

பின்னர் அவர்கள் ஒரு செம்மறியாட்டினைக் கொண்டு வந்து கொண்டு தோலை உரித்தனர். என்

கையிலும் ஒரு சிறு கத்தியைக் கொடுத்தனர்.

"உன்னை இந்தப் பச்சை ஆட்டுத்தோலுக்குள் வைத்துத் தைத்து மூட்டையாக்கிவிடுவோம். இங்கே ராட்சஸப் பறவை யொன்றும் பெரும் ஓசை எழுப்பிக் கொண்டு வரும். தோல் மூட்டையைக் கண்டதும் அந்த ராட்சஸப் பறவை ஏதோ தீனி கிடைத்ததாக எண்ணித் தோல் மூட்டையைத் தன் வலிய கால்களின் நகங்களால் கோத்துத் தூக்கிக் கொண்டு வானவெளியில் வெகுவேகமாய்ப் பறந்து போகும். கடைசியில் ஒரு மலையுச்சியை அடைந்து அங்குத் தோல் மூட்டையை கீழே வைக்கும். அது கொத்துவதற்கு முன் உன் கையிலுள்ள சுத்தியால் தையல்களை அறுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்துவிடு. உன்னைக் கண்டதும் பறவை பயந்து போய் ஆகாயத்தில் பறந்து போய்விடும். நீ சற்றும் தாமதியாமல் மலையிலிருந்து கீழிறங்கி வந்தால் ஓர் அழகிய அரண்மனையைக் காண்பாய். அந்த அரண்மனையின் உள்ளே சென்றால் எல்லா விவரங்களையும் அறிந்து கொள்வாய் என்று கூறி உரித்த பச்சைத் தோலில் வைத்து என்னைத் தைத்தனர்.

அவர்கள் கூறியது போலவே ராட்சஸப் பறவை வந்து நானிருந்த ஆட்டுத்தோல் மூட்டையைத் தூக்கிப் பறந்து சென்று மலையுச்சியில் வைத்தது. நான் இதுதான் சமயம் என்று என்னிடமிருந்த சிறு கத்தியால் தையலை அறுத்துக் கொண்டு வெளிவந்தேன். என்னைக் கண்ட பறவை பயந்து போய் பேரிரைச்சல் இட்டுக்கொண்டே வானத்தில் பறந்தோடிப் போயிற்று.

கீழிறங்கி வந்ததும் ஓர் அழகிய அரண்மனையைக் கண்டேன். அரண்மனையின் உள்ளே நுழைந்ததும் நாற்பது அழகிய இளம்

பெண்கள் என்னை மிக மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். அவர்களின் உபசரிப்பில் நான் எல்லாக் கவலைகளையும் மறந்தேன் இப்படியே அந்தப் பெண்களுடன் உல்லாசமாக ஒரு வருடத்தைக் கழித்து விட்டேன்

ஒருநாள் - அன்று புது வருடப் பிறப்பு நாள் அன்று காலையில் நாற்பது பெண்களும் என்னைச் சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டு பெருங்குரலெழுப்பி அழுதனர். எனக்கு இந்த நல்ல தினத்தில் இவர்கள் அழுவதின் காரணம் புரியவில்லை. மெதுவாக அவர்களைத் தேற்றி அழுத காரணத்தை அறிய முயன்றேன். அவர்களும் ஒருவாறாகத் தேறி, காரணத்தைக் கூற முற்பட்டனர்

அவர்களில் மூத்தவள் கூறினாள் : "ஐயா! நாங்கள் வருடத்தில் நாற்பது நாட்கள் மட்டும் இங்கிருக்க முடியாது. நாங்கள் சென்று திரும்பும் வரை தாங்கள் இங்கேயே இருக்க வேண்டும். இந்த அரண்மனையின் சாவிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். இந்த அலங்கார அரண்மனையில் உள்ள நூறு அறைகளின் சாவியும் இந்த வளையத்தில் கோத்திருக்கிறது. தாங்கள் முதலிலிருந்து 99 அறைகளை மட்டும் தாராளமாகத் திறந்து பார்த்துப் புழங்கலாம். ஆனால் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் நூறாவது அறையை மட்டும் திறக்கவே கூடாது" என்று கூறி சாவி வளையத்தைக் கொடுத்தாள். சற்று நேரத்தில் நாற்பது பெண்களும் எங்கோ சென்று மறைந்தனர்.

தன்னத் தனியனாக இருந்த எனக்குப் பொழுதே போகவில்லை. ஒவ்வோர் அறையாகத் திறந்து அங்கிருந்த அதிசயப் பொருள்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நாட்களைக் கழித்தேன். தொண்ணூற்றொன்பது அறைகளையும் பார்த்தாகிவிட்டது. திறக்கக்கூடாதென்று சொன்ன நூறாவது அறை மட்டுமே பாக்கி

ஒருநாள் காலைப் பொழுதில் நூறாவது அறைப்பக்கம் போனேன் பத்தரைமாற்றுத் தங்கத் தகடுகளால் செய்யப்பட்ட கதவு. அதில் வைரங்களால் சித்திர விசித்திர வேலைகளெல்லாம் செய்யப் பட்டிருந்தது. சூரிய ஒளியில் பளபளத்தபடி ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னால் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. என்ன ஆனாலும் திறந்து பார்த்து விடுவது என்ற வைராக்கியச் சிந்தையோடு அந்த நூறாவது அறையின் பொற்கதவுகளைத் திறந்தேன்

அந்த அறையின் உள்ளே ஒரு மிக அழகிய கருப்புக் குதிரையொன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் கம்பீர்யத்தில் மயங்கி, அதன் மீது ஏறி, சவாரி செய்து பார்க்கவேண்டும் என்ற பேரவா என்னுள்ளத்தில் தோன்றியது.

குதிரையை அவிழ்த்து வெளியே கொண்டு வந்தேன். குதிரையின் மீதேறி கையில் இருந்த சவுக்கால் குதிரையைச் சீண்டினேன். அதுவரை சாதுவாய் இருந்த குதிரை பேய் போலப் பாய்ந்தோடியது. அதனுடைய பயங்கர வேகத்தை என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. அதன் ஓட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தவும் இயலவில்லை . நெடுநேரம் ஓடிய குதிரை ஒரு அரண்மனைக்கருகே என்னைக் குப்புறக் கவிழ்த்தது. நான் சமாளித்து எழுந்தேன். அந்தக் கருப்புக் குதிரை தன் பின்னங்காலால் ஓங்கி என் கண் பக்கம் உதைத்தது. அது உதைத்த வேகத்தில் என் இடது கண் பெயர்ந்துபோய் தூரத்தில் விழுந்தது. ரத்தம் பெருகி ஓடியது. கண்ணேரத்தில் குதிரை ஓடி மறைந்தது.

ஒரு கண்ணை இழந்து, மிகுந்த வலியுடன் அந்த அரண்மனையை நோக்கி நடந்தேன். அரண்மனையின் உள்ளே நுழைந்தேன். அங்கே நான் முன்னர்ச் சந்தித்த கிழவனும், இடது கண் குருடர்களான பத்து இளைஞர்களையும் கண்டேன். அவர்கள் என்னைக் கேலி செய்தவாறே உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர். எங்கள் அனைவருக்கும் இடது கண் குருடான ரகசியத்தைப்

புரிந்து கொண்டீர்களா?" என்று கூறி மேலும் நையாண்டி செய்தனர்.

இதுவே என் துயரக்கதை . விதிவசத்தால் நான் இன்றிரவு இங்கு தங்க வந்து சேர்ந்தேன்" என்றான்

பிறகு மாறு வேடத்திலிருந்த கலீபாவையும், அவருடனிருந்த மந்திரி ஜபாரையும் அவர்களின் வரலாற்றையும் கூறுமாறு கேட்டாள். கலீபாவின் சார்பில் மந்திரி ஜபார் ஒருவாறாக ஏதோ வரலாற்றைக் கூறி முடித்தார்.

கதையைக் கேட்ட மூத்தவள் அனைவரையும் மன்னித்து, மாளிகையை விட்டு வெளியே செல்ல அனுமதித்தாள். எல்லோரும் வெளியே சென்றனர்.

மன்னர் கலீபாவின் கட்டளைப்படியே மூன்று குருடர்களையும் மந்திரி ஜபார் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

மறுநாள் காலையில் அம் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றார். மாமன்னரின் உத்தரவின்படி சேவகர்கள் அந்த மூன்று பெண்களையும், இரண்டு நாய்களையும் அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

கலீபாவை அப் பெண்கள் பார்த்ததும், இரவில் மாறுவேடத்தில் தங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தவர் மாமன்னரே என்பதைத் தெரிந்து கொண்டனர்.

கலீபா அவர்கள், அப் பெண்கள் மூவரையும் நோக்கி, "உங்கள் உண்மை வரலாற்றை ஒளிக்காமல் கூற வேண்டும்" என்று ஆணை பிறப்பித்தார்.

பொழுது புவரும் நேரம் ஆனபடியால் அழகி ஷகர்ஜா, இத்துடன் கதையை நிறுத்தி, "இறைவன் அருள் இருந்தால் நாளை இரவு அப் பெண்கள் மூவரின் கதையைக் கூறுவேன்" என்றாள்.

மன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னராய் விளங்கும் ஷாரியர், அப்படியே ஆகட்டும் என்றார்.

வஞ்சகச் சகோதரிகள்

வழக்கப்படி மறுநாளிரவு பேரழகி ஷகாஜாத் மன்னாதி

மன்னர் ஷாரியரை வணங்கி கதையை மேலும் தொடர்ந்தாள்.

கலீபாவின் அரண்மனைக்கு வந்திருந்த மூன்று பெண்களில் மூத்தவள் தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

'கலீபா அவர்களே! நான் பிடித்துக்கொண்டு வந்துள்ள இரண்டு கறுப்பு நாய்களும் உண்மையில் நாய்களல்ல அவையிரண்டும் என் சகோதரிகளே. என் தந்தையருக்குப் பல மனைவிகள் உண்டு.

அவர்களில் ஒருத்தியின் பெண்களே இவர்கள். என் தந்தையார் காலமாகும் போது ஏராளமான செல்வத்தை என்னிடம் ஒப்படைத்துச் சகோதரிகள் அனைவரையும் காப்பாற்று மாறும் ஒப்படைத்துச் சென்றார். அவரின் ஆணைப் படியே அனைவரையும் செல்வாக்கோடு வளர்த்து ஆளாக்கினேன். என் சகோதரிகளை வளர்ப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயிருந்த நான் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை நாய்களாய் இருக்கும் இவ்விருவரும் பருவமடைந்ததும் ஏராளமான பணம் கொடுத்து இருவருக்கும் திருமணம் கோலாகலமாய் நகரமே வியக்கும் வண்ணம் செய்து வைத்தேன். இருவரும் திருமணமானதும் பெரும் செல்வத்துடன் தங்கள் தங்கள் கணவன் மார்களுடன் சென்று விட்டனர்.

ஒரு வருட காலமாகியது. ஒரு நாள் என் மாளிகை எதிரில் இரண்டு பிச்சைக்காரிகள் நிற்பதைக் கண்டேன் பிச்சைக்காரிகளுக்குப் பிச்சையிட கதவைத்திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தேன் என் எதிரில் பிச்சைக் காரிகளாய் நின்றவர்கள் என் சகோதரிகள் இருவருந்தான் தான் துக்கம் தாளாமல் அவர்களைச் சேர்த்தணைத்துக் கொண்டு

சுதறியழுதேன். பேராசை பிடித்த அவர்களின் கணவன்மார்கள் எல்லா நகை நட்டுக்களையும் பிருங்கிக்கொண்டு இவர்களைப் பிச்சைக்காரிகளாக்கித் துரத்தி விட்டிருக்கின்றனர்

அவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லி, உள்ளே அழைத்துச் சென்று என்னுடனேயே தங்க செய்தேன். மாதங்கள் பல கடந்தன. அவர்களும் உடல் தேறி அழகிகளாய்த் திகழ்ந்தனர். மீண்டும் அவர்களுக்குத் திருமண ஆசை வந்துவிட்டது. நான் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் கேட்காமல் திருமணம் செய்தே ஆகவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். மீண்டும் அவர்களுக்குத் தக்க வரன்களைத் தேடிப் பிடித்து ஏராள பொருட்செலவில் திருமணம் நடத்தி முன்னினும் பல மடங்கு சீதனங்களுடன் கணவர்களுடன் அனுப்பி வைத்தேன் மீண்டும் பழைய கதைதான். பேராசை பிடித்த கணவன்மார்களினால் கைவிடப்பட்டு அபலைகளாய் என்னிடமே வந்து சேர்ந்தனர். நானும் வேறு வழியின்றி அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

இரண்டு சகோதரிகளுக்கும் இரண்டு முறை திருமணம் செய்து வைத்ததில் ஏராளமான பணம் செலவாகிவிட்டது. என் தந்தையார் செய்ததைப்போல கடல் கடந்து சென்று வியாபாரம் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. கையிலிருந்த பணத்தில் ஒரு பகுதியை வீட்டிலேயே ஓரிடத்தில் மறைவாகப் புதைத்து வைத்துவிட்டு மீதிப் பணத்துக்கு வியாபாரப் பண்டங்கள் வாங்கிச் சேகரித்துக் கொண்டு, என் சகோதரிகள் அனைவருடனும் ஒருநாள் கடற்பயணம் தொடங்கி விட்டேன்.

கடலில் கப்பல் வெகு தூரம் சென்று கொண்டிருந்தது. நாங்கள் புறப்பட்டும் ஒரு மாத காலமாயிற்று. ஒரு நாள் காற்று திசைமாறி வீசியதால் நாங்கள் செல்லும் மார்க்கத்தை விட்டுக் கப்பல் வேறு திசையில் சென்று ஒரு தீவை அடைந்தது.

கப்பல் தீவையடைந்ததும், நாங்கள் கரையிலிறங் கினோம். எல்லோரும் கடற்கரையில் இருக்க நான் மட்டும் தீவைச் சுற்றிப் பார்க்கத் தன்னந்தனியே சென்றேன். மனித சஞ்சாரமே இல்லை. ஆனால் எங்கும் மனிதர்கள் பதுமைகளாய் சுல்லுருவில் இருக்கக்கண்டு பேராச்சரிய மடைந்தேன். மேலும் சற்று தூரம் சென்றேன். ஒரே ஒருவன் தன் இனிய குரலால் எல்லாம் வல்ல திரு அல்லாவின் திரு நாமத்தை ஓதிக் கொண்டிருந்தான் மனித சஞ்சாரமே இல்லாத தீவில் ஓர் ஆணின் குரல் கேட்கவே அக்குரல் வந்த திசை நோக்கிச் சென்றேன் ஓர் ஆணழகன் மண்டியிட்டுத் தொழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன் அவனும்

தொழுது முடித்து எழுந்தான். நான் அவன் எதிரில் சென்று நின்றேன். ஆணழகன் ஆச்சரியத்துடன் என்னைப் பார்த்து, "நீங்கள் எப்படி இங்கு வந்தீர்கள்! என்று கேட்டான்.

"ஐயா! நான் இன்று கப்பலில் அயல் நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறேன் இத்தீவை சுற்றிப் பார்க்க புறப்பட்டேன் இந்த அரண்மனையைக் கண்டேன், இங்கே எல்லோரும் (உங்களைத் தவிர) கல்லாய் மாறியிருப்பதன் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"பெண்ணே ! நான் இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நகரத்தின் இளவரசன். இங்கே கல்லாய் சமைத்திருப்பவர் எல்லோரும் இந்நாட்டு மக்கள் எல்லாம் விதி வசத்தால் ஏற்பட்டது. என் தந்தைக்கு ஆண்டவனிடத்தில் நம்பிக்கை கிடையாது. அக்கினியையும், காற்றையும் மட்டும் பூசித்து வந்தாலே போதும் என்று இருந்தார். இதே போலவே தம் குடிமக்கள் அனைவரையும் நாஸ்திகர் ஆக்கி இருந்தார். நான் மட்டும் திருக்குரானின் மீது நம்பிக்கை வைத்து, இதையே தினமும் இரகசியமாக ஓதிவந்தேன் குழந்தைப் பருவத்தில் ஒரு செவிலித்தாயிடம் நான் வளர்ந்தேன். அவள் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தில் மிகுந்த பற்றுடையவள். அவளே எனக்கு இஸ்லாமிய தருமத்தைப் போதித்தாள். எனக்கு ஒரு குர்ரான் நூலையும் இரகசியமாகக் கொடுத்து இருந்தாள்.

ஒரு நாள் நாங்கள் எல்லோரும் ஓர் அசரீரி வாக்கைக் கேட்டோம். மக்கள் எல்லோரும் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை ஆதரிக்க வேண்டும் என அந்த அசரீரி கூறிற்று. இதைக் கேட்ட என் தந்தை இதை எல்லாம் யாரும் நம்பாதீர்கள் என்று கூறிவிட்டார். மேலும் சில மாதங்கள் கடந்தன. இரண்டாம் முறையாகவும் இடியோசை என அந்த அசரீரி கேட்டது. என் தந்தை கோபத்தால் கொதித்து எழுந்தார். "இதெல்லாம் வீண் மிரட்டல்' என்று கர்ஜித்தார். அவர் சொல்லி வாயை மூடுவதற்குள் இந்த நாட்டு மக்கள் என் தாய் தந்தையர் உட்பட அனைவரும் கல்லுருவானார்கள். நான் ஒருவனே தப்பினேன்" என்று கூறி அந்த அழகன் அழுதான்.

அந்த வாலிபனின் கதையைக் கேட்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. "தன்னத் தனியனாய் நீ மட்டும் இந்த தீவில் ஏன் தனியாய் இருக்கப் போகிறாய். என்னோடு புறப்பட்டு வந்துவிடு" என்றேன். அவனும் சம்மதித்தான். நாங்கள் இருவரும் பொக்கிஷ அறையைத் திறந்து நகை நட்குகளையும் ஏராளமான பொன்னையும் எடுத்துக் கொண்டு கப்பலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். எங்கள் இருவரையும் கண்ட சகோதரிகள் "இவன் யார் என்றனர். நான் எல்லா விவரத்தையும் கூறி இவரையே மணந்து கொள்ளப் போவதாகவும் சொன்னேன். என் சகோதரிகள் இருவருக்கும்

பொறாமையால் முகம் கடுத்தது. நான் கப்பல் தலைவனை கூப்பிட்டு, சொந்த தேசத்திற்கே கப்பலை திருப்பும்படி சொன்னேன் காற்றும் சாதகமாக இருக்கவே கப்பலும் திரும்பி என் தேசத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் நானும் என் காதலனும் கப்பலின் மேல் தளத்தில் படுத்து ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தோம். என் வஞ்சக சகோதரிகள் இருவரும் பொறாமை மேலீட்டால் எங்கள் இருவரையும் தூக்கிக் கடலில் எறிந்தனர். கப்பல் எங்களை விட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தது. நீந்தத் தெரியாத என் காதலன் என் கண் எதிரிலேயே மூழ்கிச் செத்தான். நான் மட்டும் தட்டுத் தடுமாறி நீந்திக் கொண்டிருந்தேன். கடலில் ஒரு மிதப்புக் கட்டையைக் கண்டேன். காட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டே மூன்று நாள் வரை நீந்தினேன்.

மூன்று நாள் காலைப்பொழுதில் கடைதூரத்தில் கரை தென்பட்டது. பிழைத்தோம் என்று கரையை நோக்கி நீந்தினேன். கரை ஓரத்தில் ஒரு பெரிய அலை பொங்கி எழுந்து ஆவேசத்தோடு என்னைத் தூக்கி கரையில் எறிந்தது. நான் கடற்கரை மணலில் போய் விழுந்தேன் மூன்று நாள் அன்ன ஆகாரமின்றி உயிருக்குப் போராடியதில் அயர்ந்து போயிருந்த நான் அப்படியே மயங்கிப் போனேன். எவ்வளவு நேரம் அப்படி கிடந்தேனோ எனக்குத் தெரியாது எனக்கருகே சரசரவென்று சப்தம் கேட்டது.

திடுக்கிட்டு விழித்தேன் ஒரு சிறிய பாம்பிற்கும் பெரிய பாம்பிற்கும் சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. படம் எடுத்து ஆடிய பெரிய பாம்பு ஈவிரக்கமின்றி சிறிய பாம்பைத் தாக்கிற்று. சிறிய பாம்பும் சளைக்காமல் பெரிய பாம்போடு போரிட்டது. இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நான் சிறிய பாம்பின் மேல் இரக்கம் கொண்டு அருகிலிருந்த கல்லால் பெரிய பாம்பை அடித்துக் கொன்றேன். உடனே சிறிய பாம்பு நட்டுக்குத்தலாக எழுந்து நின்றது. அதன் உடலில் இரண்டு இறக்கைகள் வெளிப்பட்டன. அது சிறகடித்து வானில் பறந்து போய்விட்டது. இது எனக்குப் பேராச்சரியத்தைத் தந்தது. பின்னர் கடற்கரையிலிருந்து நாட்டின் உள்ளே சென்றேன். எங்கும் மனித சஞ்சாரமே இல்லை. நடந்து நந்து என் கால்கள் கடுத்தன. பசி மயக்கத்தாலும், களைப்பாலும் மீண்டும் மயங்கிக் கீழே விழுந்தேன். எவ்வளவு நேரம் இப்படி கிடந்தேன் என்பதை நான் அறியேன். என் கால்களை இளம் பெண் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். அவளை நோக்கி "நீ யார்?" என்று கேட்டேன்.

அவள் புன்முறுவலுடன், தாயே! சிறு பாம்பாய் இருந்த எனக்கு உயிர் பிச்சை கொடுத்தவர் நீங்கள். பெரிய

பாம்பாய் இருந்தது என்னுடைய வரி. அவனைக் கல்லால் அடித்துக் கொன்றதால் நான் தப்பினேன். நான் ஒரு வனதேவதை" என்றாள் அவள். நான் என் திருஷ்டி

ஞானத்தால் உங்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டேன்.

"என்னைக் காப்பாற்றிய உங்களுக்கு நேர்ந்த துரதிருஷ்டத்தை நினைத்து வருந்தினேன். உடனே பறந்து சென்று உங்கள் சகோதரிகள் சென்ற கப்பலை நடுக்கடலில் கவிழ்த்து விட்டேன். உங்கள் சகோதரிகள் இருவரையும் நாய்களாக மாற்றி உங்கள் வீட்டின் வாயிற்படியில் சுட்டி வைத்திருக்கிறேன் உங்களையும் உங்கள் வீட்டில் கொண்டு போய் சேர்ப்பது என் கடமை" என வானமார்க்கமாய் என்னைத் தூக்கிச் சென்று என் வீட்டில் விட்டது. என் சகோதரிகள் இருவரும் நாய்களாக அங்கே கட்டப்பட்டு இருந்ததைக் கண்டேன் என்னை வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்ட வனதேவதை, இந்த இரண்டு நாய்களையும் தினமும் அவை மயங்கி விழும் வரை நீ சவுக்கால் அடிக்க வேண்டும். அப்படி அடிக்கத் தவறினால் அவை கல்லாய் மாறிவிடும்" என்று கூறி விடை பெற்று அவ் வனதேவதை மறைந்து போய்விட்டது. இதுதான் என் வரலாறு என்றாள் அந்தப் பெண்

"கலிபா இதைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்" என்று சொல்லி முடித்த ஷகர்ஜாத் "மீதிக் கதை நாளை இரவு" என்றாள்.

கலிபா செய்த ஏற்பாடு

கலிபா முன்னால் அமர்ந்திருந்த மூன்று சகோதரிகளில், இரண்டாவது சகோதரி இப்போது தன் கதையைத் தொடங்கினாள்

இரண்டாவது சகோதரியின் கதை :

அரசருக்கரசே என் கதையைக் கேளுங்கள். என் தந்தை இறக்கும் போது ஏராளமான செல்வத்தை வைத்துச் சென்றார். நான் தனித்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். என்னிடம் ஒரு கிழவி வந்தாள். தான் ஓர் அனாதைப் பெண்ணை வளர்ப்பதாகவும் அவளுக்குத் திருமணம் நிச்சயம் செய்து இருப்பதாகவும் கூறி என்னை ஆசீர்வதிக்க வற்புறுத்தி அழைத்தாள்.

நானும் ஒப்புக்கொண்டு என்னை அழகாகச் சிங்காரித்துக் கொண்டு மணமக்களுக்குப் பரிசுப் பொருள்களுடன் கிழவியோடு சென்றேன்.

பல வீதிகளைக் கடந்து ஒரு மாளிகையை அடைந்தோம். இதுதான் திருமண வீடு என்று கூறி என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள் எனக்கோ ஆச்சரியமாக இருந்தது. கிழவியோ பரம ஏழை. இந்த மாளிகையோ செல்வச் சீமான்கள் வாழத்தக்கது. நான் ஒன்றும் பேசாமல் கிழவியைப் பின் தொடர்ந்தேன் தரை எங்கும் காஷ்மீரத்துக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டு இருந்தது. முதல் இரண்டு கூடத்தையும் தாண்டி மூன்றாவது கூடத்தை அடைந்தோம். அங்கே சித்திர வேலைப்பாடு மிகுந்த ஓர் ஆசனத்தில் அழகிய பெண்ணொருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் எழுந்தோடி வந்து வருக, வருகவென வரவேற்றாள். என்னை ஆசனத்தில் இருக்க வைத்தாள்

பேரன்புமிக்க சீமாட்டியே! உங்களிடம் ஒரு சிறு விண்ணப்பம். எனக்கு ஒரு சகோதரன் இருக்கிறார். அவர் உங்களை எப்போதோ காண நேர்ந்ததாம்! உங்கள் பேரழகைக் கண்டு மயங்கிப்போய் இருக்கிறார். உங்களை அல்லாது வேறு யாரையும் மணந்து கொள்ள மாட்டேன் என்று பிடிவாதமாக இருக்கிறார் என்று கூறினாள். அவள் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போதே

பக்கத்து அறைக் கதவு திறக்கப்பட்டது. அங்கிருந்து பேரழகு மிக்க இளைஞன் வெளியே வந்தான். அவனைக் கண்டதும் நானும் சொக்கிப்போனேன்

அந்த இளம் பெண் "இவர்தான் என் சகோதரன்" என்று அறிமுகப்படுத்தினாள். பின்னர் திருமணத்திற்கு நானும் ஒப்புக்கொண்டேன் அன்றைய தினமே இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டோம் புனித நூலான குரானின் மீது ஆணையாக உங்களைத் தவிர்த்து வேறு எந்த ஆண்மகனையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து கொண்டேன்

ஒரு குறைவும் இல்லாது விருந்தும் கேளிக்கையுமாக ஒரு மாதம் கழிந்தது. ஒரு நாள் என் கணவரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு துணிமணிகள் வாங்கக் கடைக்குச் சென்றேன். எனக்குத் துணையாக முன்னர் என்னை அழைத்து வந்த அதே கிழவி அனுப்பப்பட்டாள். ஒவ்வொரு கடையாக நானும் கிழவியும் துணிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தோம்.

இறுதியில் ஒரு கடைக்குள் சென்று துணி வகைகளைப் பார்த்தோம்.

இந்தக் கடையின் சொந்தக்காரர் ஒரு வாலியன். மேலும் இந்த பாக்தாத் நகரத்திலேயே பெரும் பணக்காரர் என்று கிழவி சொல்லத் தெரிந்து கொண்டேன். கிழவி கடைக்கார வாலிபனுடைய அழகையும், குணத்தையும் செல்வத்தையும் பற்றி என்னிடம் கூறினாள் நான் துணிகளைப் பொறுக்கி எடுத்தேன் நான் எடுத்த துணிகளின் விலைக்குத் தகுந்த பொன்னை வாலிபனிடம் கொடுத்தபோது அவனோ வாங்க மறுத்தான் நீங்கள் என் கடைக்கு விஜயம் செய்ததையே பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேன். நீங்கள் எடுத்துக் கொண்ட துணிக்குப் பணம் தேவையில்லை" என்றான்.

நான் திடுக்கிட்டு விலை வேண்டாம் என்றால் இந்த துணிகள் எனக்கு வேண்டாம்' என எழுந்தேன். உடனே வாலிபன் திரு அல்லாவின் ஆணையாகக் கூறுகிறேன் துணியின் விலைக்குப் பதிலாக எனக்கு ஒரே ஒரு முத்தம் கொடுத்தால் மட்டும் போதும். இந்தக் கடையிலுள்ள எல்லா பொருள்களைக் காட்டிலும் ஒரு முத்தமே எனக்கு பெரிது என்று எண்ணுவேன் என்றான் அந்த வாலிபன். நான் திடுக்கிட்டேன். திருக்குரானின் மீது ஆணையிட்டு என் கணவரிடம் கொடுத்த வாக்கை நினைத்துப் பார்த்தேன் கிழவியோ ஒரு முத்தம்தானே கொடுத்துவிடு என்று வற்புறுத்தினாள். மிகவும் சாமர்த்தியமாகப் பேசி இருவரும் என்னை இணங்க வைத்து விட்டனர். யாரும் அறியாமல் என் முக்காட்டை நீக்கிக் கடைக்கார வாலிபனை முத்தமிட அனுமதித்தேன். மோகவெறி தலைக்கேறிய அந்த வாலிபன் வெறியுடன் என்னைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு இறுதியில் கான் கன்னத்தைக் காயப்படுத்திப் பல்லால் கடித்து விட்டான் நான் வலியால் துடித்துப் போனேன். கிழவி எனக்கு ஆறுதல்கள் சொன்னாள். நீ ஒன்றும் பயப்படாதே! நோயுற்றவள்போல் நடி, கன்னத்தில் ஏற்பட்ட புண்ணை ஆற்ற மருந்து போடுகிறேன் என்றாள் கிழவி. ஒருவாறு மனம் தேறி வீடு திரும்பினேன் என் கணவர் முகத்திரையில் இரத்தக் கரை படிந்திருப்பதைக் கண்டு உன் கன்னத்தில் என்ன காயம் என்றார். நான் பயந்துபோய் விறகு ஏற்றிச் சென்ற ஒட்டகம் ஒன்று என்மீது உராய்ந்தது. அதனால் என் கன்னத்தில் காயம் ஏற்பட்டது என்று பொய் கூறினேன் என் கணவர் கொதித்து எழுந்து ஒட்டகக்காரர்களை எல்லாம் ஒழித்துக் கட்டுகிறேன், பார் என்றார். நான் அனுதாபத்துடன் அப்படியெல்லாம் செய்யாதீர்கள் என்று கெஞ்சினேன்.

நான் பொய் சொல்கிறேன் என்பதை என் கணவர் மதியுக்கத்தால் அறிந்து கொண்டார். கோபத்தால் கொதித்து எழுந்தார். காலால் தரையை ஓங்கி உதைத்தார். ஓர் அறையின் கதவு திறக்கப்பட்டது. அந்த

அறையிலிருந்து அரக்கர்களைப் போல் ஏழு கருப்பு அடிமைகள் வந்தனர்

"குரானின் மீது ஆணையிட்டும் வாக்குத் தவறிய இவளைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டி மீன்களுக்கு இரையாக டைக்ரீஸ் நதியில் வீசி எறியுங்கள்" என்று ஆணையிட்டார் என் கணவர்.

எல்லாம் வல்ல திரு அல்லாவை நினைத்து நான் சுதறி அழுதேன். அப்போது அந்தக் கிழவி ஓடிவந்து என்னைக் கொல்லாது இருக்குமாறு என் கணவரிடம் கெஞ்சினாள். என் கணவரை வளர்த்த செவிலித்தாய் அந்தக் கிழவி. அவள் கோரிக்கைக்கு இணங்கி என்னைக் கொல்லாமல் என்னை நையப்புடைத்து மயங்கி விழுந்ததும் வெளியே தூக்கி எறிந்திருக்கின்றனர். நான்கு மாதங்கள் வரை நான் மயக்கத்தில் கிடந்து இருக்கிறேன். கண் விழித்துப் பார்த்தபோது நான் என் மாளிகையில் இருக்கக் கண்டேன். என் சகோதரி சவுக்காலும் பிரம்பாலும் அடிப்பட்ட என் காயங்களுக்கு மருந்து இட்டு ஆற்றிக் கொண்டு இருந்தாள். இன்னும் அந்தக் காயத்தின் தழும்புகள் என் உடலில் இருக்கின்றன. அதன் பின் என் கணவரைக் கண்டு மன்னிப்புக் கோ கச் சென்றேன். அந்த மாளிகை இருந்த சுற்று வட்டாரம் எல்லாம் இடிந்து பாழாய் மண்மூடிப் போயிருந்தது. நான் துக்கத்துடன் திரும்பினேன். என் சகோதரிகள் எனக்கு ஆறுதல் கூறி, இனி திருமண ஆசையே இல்லாது நாம் தனித்தே வாழ்வோம் எனக்கூறினர்.

ஆண் வாடையே இன்றி நாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தோம். ஒரு நாள் என் இளைய சகோதரி ஒரு கூலிக்காரனைக் கூட்டி வந்தாள். அன்றே மூன்று ஒற்றைக்கண் குருடர்களும் வீட்டிற்கு வந்தனர். தாங்களும் மந்திரி அவர்களும் மாறுவேடத்தில் அன்றுதான் மாளிகைக்கு வந்தீர்கள். அதன் பின் நடந்த யாவும் தங்களுக்குத் தெரியும் என்று தன் கதையைக் கூறி முடித்தாள். பொழுது புலரும் நேரம் வர ஷார்ஜாத் மீதிக்கதையை நாளை சொல்கிறேன் என்றாள். மாமன்னர் ஷாரியரும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறினார் பொழுதும் புலர்ந்தது.

“மறுநாளிரவு மீண்டும் விட்ட கதையைத் தொடர்ந்தாள் ஷகர்ஜாத்”

அன்பும் அருளும் கொண்ட ஷாரியர் மன்னரே! கேளுங்கள்!

இரண்டாமவள் கூறிய கதையைக் கேட்ட கலீபா வியந்தார். மூத்தவளை நோக்கி "உன் மற்ற இரண்டு சகோதரிகளையும் நாயாக உருமாற்றிய வனதேவதையை இப்போது நீ அழைக்க முடியுமா?" என்றார்

மூத்தவள் தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த தாயத்து ஒன்றினை எடுத்துத்

திறந்தாள். அதில் ஒரு சிறு உரோமம் இருந்தது. நெருப்புத் தனல் கொண்டு வரச்செய்து மந்திர உச்சாடனம் செய்து அந்த உரோமத்தைத் தணலில் போட்டாள். வெண்புகை கிளம்பியது. அந்தப் புகை யினூடே வெண்ணுடை தரித்து பெரிய இறக்கைகளுடன் வனதேவதை தோன்றினாள். கலீபாவும், ஜபாரும் வனதேவதையிடம் நாய்களாக உள்ள சகோதரிகளை மன்னித்து மனித உருவாக்கித் தருமாறு வேண்டினர்.

தேவதையும் மனமிரங்கி நாய்களைப் பெண்களாக்கி மறைந்தது. பின்னர் சகோதரிகள் அனைவரையும், மூன்று குருடர்களுக்கும் மற்றும் தக்கவர்களுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

மூன்று ஆப்பிள் பழக்கதை

பேரும் புகழும் படைத்த ஷாரியர் மன்னரே! முன் சொன்ன கதைகளைவிடச் சுவை மிகுந்த மூன்று ஆப்பிள் பழக்கதை" ஒன்றினைச் சொல்லலாமா என்று அனுமதி கேட்டாள் ஷகர்ஜாத் மன்னரும் கதை கேட்கும் ஆவலால் உடனே சொல்லுக என்று ஆணையிட்டார்

பேரழகி ஷகர்ஜாத் கதை கூற ஆரம்பித்தாள்.

பேரருள் மிக்க ஷாரியர் மன்னரே! முன்னொரு காலத்தில் மாமன்னர் ஹருன் என்பவர் தம் மந்திரி ஜபாருடன் மாறு வேடத்தில் நகரைச் சுற்றி வந்தனர்.

வழியிலே ஒரு கிழவனைக் கண்டனர். அவன் தன்னை மறந்த நிலையில் "பொருள் இல்லாத ஏழைக்கு அறிவு இருந்து என்ன பயன்? ஏழைக்கு வாழ்வில் எத்தனை இன்னல்களும் அவமரியாதைகளும், ஏழை உயிர் வாழ்ந்து யாருக்கு என்ன பயன்" என்ற நீதியில் விரக்தியுடன் பாடிக் கொண்டிருந்தான். இந்த விரக்திப் பாடலைக் கேட்ட மன்னர் ஹருன் மிகவும் மனமிரங்கி அக் கிழவனைத் தட்டியெழுப்பி நீ யார்? உனக்கு ஏற்பட்ட துன்பமென்ன! கூறுக என்றார்.

அந்தக் கிழவன் கூறுகிறான். "ஐயா! நான் ஒரு செம்படவன் என் குடும்பம் பெரிது. இன்றெல்லாம் பலமுறை ஆற்றில் வலை வீசினேன்.

ஒரு மீனும் சிக்கவில்லை. என் வரவை எதிர்நோக்கி என் குடும்பமே வழிமேல் விழிவைத்திருக்கும். நானோ வெறுங்கையுடன் எப்படி வீட்டிற்குச் செல்வேன். ஆகவேதான் மன நிம்மதியின்றி இப்படிப் பாடிக் கொண்டிருந்தேன்" என்றார்.

மாறுவேடத்திலிருந்த மன்னர் ஹரூன் அவனுக்குத் தைரியம் கூறினார். தன்னோடு ஆற்றுக்கு வந்து மீண்டும் ஒரே ஒரு முறை ஆற்றில் வலையை வீசும்படி கேட்டுக்கொண்டார். வலையில் மீன் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் நூறு தங்க மொகராக்கள் தருவதாகச் சொன்னார்

கிழவனுக்கு மகிழ்ச்சி தாளவில்லை. உடனே சம்மதித்து மன்னருடன் ஆற்றுக்குச் சென்றான்

அல்லாவின் திருநாமத்தை உச்சரித்தவாறே நிலவொளியில் தகதகக்கும் ஆற்று நீரில் வலையை வீசினான். வலை விரிந்து மெல்ல ஆற்று நீரில் இறங்கியது. சற்று நேரம் கழித்து வலையை இழுத்தான் மிகுந்த கவனத்துடன் இழுக்க முடியாது தவித்தான் மாறு வேடத்திலிருந்த மந்திரி ஜபார் அவனுக்கு உதவினார். இருவரும் மிகுந்த சிரமத்துடன் வலையை இழுத்துக் கரை சேர்த்தனர். வலையில் இறுக மூடிய ஓர் பெட்டி இருக்கக் கண்டனர். செம்படவக் கிழவனுக்குப் பேசியபடி நூறு தங்க மொகராக்களைத் தந்துவிட்டுப் பெட்டியுடன் மன்னரும், மந்திரியும் அரண்மனையை அடைந்தனர்.

பெட்டியை மிகுந்த சிரமத்துடன் உடைத்தனர். உள்ளே ஓர் அழகிய இளம் பெண் மார்பகத்தில் சுத்திக்குத்துக் காயத்துடன் இறந்து கிடந்தாள். இப்பேர்ப்பட்ட அழகியைக் கொன்ற கிராதகனைக் கண்டு பிடிக்காமல் விடக்கூடாது என்று மன்னர் ஹரூன்

கொதித்தார் மன்னர் ஹரூன் தன் மந்திரி ஜபாரை அழைத்தார் இன்றிலிருந்து மூன்று நாள்களுக்குள்ளாக இந்தப் பெண்ணைக் கொன்றவனை நீர் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். தவறினால் நான்காம் நாள் காலையில் உம் தலை தரையில் உருளும்" என்று கர்ஜித்தார்.

மந்திரி ஜபாருக்கு இதைக் கேட்டதும் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. மூன்று தினங்களில் எப்படி நான் கொலையாளியைக் கண்டு பிடிப்பேன் எனத் துக்கித்து நகரைச் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்தார். ஒரு தடயமும் கிடைக்கவில்லை நாள்களும் மூன்று கடந்தன. தன் தலை உருள வேண்டும் என்பது திரு அல்லாவின் சித்தமானால் அப்படியே ஆகட்டும் என்று மன வைராக்கியத்தோடு நான்காம் நாள் காலையில் மன்னர் ஹரூன் முன்னர் வந்து நின்றார். கொலைகாரனைக் கண்டு பிடிக்க

முடியவில்லையென்றும் சொன்னார்.

கோபமடைந்த மன்னர் ஹரூன், மந்திரி ஜபாரின் தலையும் அவர் சுற்றத்தார் அனைவருடைய தலைகளும் அரண்மனை மைதானத்தில் பகிரங்கமாக சீவப்படும் என்று நகரெங்கும் முரசறைந்து சொல்லச் செய்தார்.

சிறிது நேரத்தில் அரண்மனை மைதானம் நகர மக்களால் நிறைந்தது. சிரச்சேதம் செய்ய மந்திரி ஜபாரையும் அவர் உறவினர்கள் நாற்பது பேரையும் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர்.

பிரதம கொலையாளி மந்திரி ஜபார் செய்த குற்றத்தை தன் பெரும் குரலால் விவரித்தான்,

"நகரப் பெருங்குடி மக்களே!

மாமன்னரும், மந்திரியாரும் ஆற்றில் ஒரு பெட்டியைக் கண்டெடுத்தனர். அப்பெட்டியில் ஒரு பெண் கொல்லப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தாள். கொலையாளியை மூன்று தினங்களில் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். தவறினால் மரண தண்டனையை ஏற்க வேண்டும் என்று மந்திரியாருக்குக் கட்டளையிட்டார். நேற்றோடு மூன்று நாட்கள் நடந்துவிட்டன. ஆகவே, மன்னரின் ஆணைப்படி மந்திரியார் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்து வரப் பட்டிருக்கிறார். அரண்மனையின் மேன் மாடத்திலிருந்து கொடி அசைத்து உத்தரவு கிடைத்ததும் மந்திரியாரின் தலை துண்டிக்கப்படும்" என்று கூறினான்.

கூடியிருந்த மக்கள் மந்திரி ஜபாரின் நிலை கண்டு கண் கலங்கினர். அப்போது ஜனத்திரளில் ஒரு மூலையில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. மக்களை விலக்கிக்கொண்டு ஒரு வாலிபன் கொலைக்களத்தின் வெட்டுப் பாறையை நோக்கி ஓடி வந்தான்.

'பெரியோர்களே! இளம் பெண்ணைக் கொலை செய்து பெட்டியில் வைத்து மூடி ஆற்றில் எறிந்தவன் நானே. எனக்குத் தண்டனை கொடுங்கள். ஏதுமறியாத மந்திரியாரை விடுவியுங்கள்" என்று முழக்கமிட்டான்.

அடுத்த கணம் ஓர் கிழவன் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு ஓடி வந்தான். "இந்த வாலிபன் சொல்வதை நம்பாதீர்கள். நான்தான் அப் பெண்ணைக் கொலை செய்தவன்! எனக்கே நரண தண்டனை கொடுங்கள்" என்று ஓலமிட்டான்.

இந்த விதோத சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட மாமன்னர் ஹரூன்

எல்லோரையும் அரசவைக்கு விசாரணைக்குக் கொண்டுவரச் செய்தார்.

உங்கள் இருவருள் யார் பெண்ணைக் கொன்றவர்? முதலில் வாலியன் சொல்லட்டும்" என்று ஆணையிட்டார் மன்னர்.

வாலிபன் தரைதாழ்ந்து மும்முறை மன்னரையும் சபையையும் வணங்கினான்.

"பேரரசே! நான்தான் கொலையாளி. கொலை யுண்டவள் என் மனைவி, இதோ இங்கே தான் கொன்றதாகக் காறும் இப்பெரியவர் என் மாமனார் நாங்கள் அனைவருமாக மிக மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். கொலையுண்ட என் மனைவிக்கும் எனக்குமாக மூன்று மகன்கள் இருக்கிறார்கள்

அப்படியிருந்தும் துரதிஷ்டவசமாக இச்சம்பவம் நடந்துவிட்டது.

ஒரு சமயம் என் மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டாள். படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தாள். படுக்கையில் கிடந்த அவள் தனக்குத் தின்ன ஆப்பிள் பழங்கள் வேண்டும் என்றாள் அவள் கேட்டபோது பருவகாலம் இல்லாததால் நம் நகரத்தில் எங்கும் ஆப்பிள் பழங்கள் கிடைக்கவில்லை.

நான் மிகுந்த சிரமப்பட்டு மனைவியின் ஆசையை நிறைவேற்ற பாஸ்ரா நகரம் சென்று வெகு பிரயாசைப்பட்டு மூன்று ஆப்பிள் பழங்களை வாங்கி வந்து மனைவிக்குக் கொடுத்தேன். என் அன்புக்காக என் மனைவி மனம் நெகிழ்ந்தாள்

பின் கொஞ்ச நேரம் கழித்துச் சாப்பிடுவதாக மூன்று ஆப்பிள் பழங்களையும் வாங்கித் தன் பக்கத்தில் இருந்த மேஜை மீது வைத்துக்கொண்டாள். நானும் அலுவல் காரணமாக வெளியே சென்றேன்.

வெகு நேரம் கழித்து நான் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன் வழியில் ஒரு நீக்ரோ அடிமை கையில் ஓர் ஆப்பிள் பழத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தான் அவனைக் கூப்பிட்டு உனக்கு இந்த ஆப்பிள் எப்படி கிடைத்தது என்று கேட்டேன், அவன் கலகலவெனச் சிரித்து இந்த அரிய ஆப்பிள் பழத்தை அடுத்த வீதியில் உள்ள என் காதலி எனக்குக் கொடுத்தாள். இது வெகு தூரத்திலிருக்கும் பாஸ்ரா நகரிலிருந்து என் காதலியின் முட்டாள் கணவனால் வாங்கி வரப்பட்டதாகும் என்று பெருமையுடன் கூறினான் நீக்ரோ அடிமை.

எனக்கு உடம்பெல்லாம் கொதித்தது உடனே ஓட்டமும்

நடையுமாய் வீட்டிற்கு வந்தேன் படுக்கையிலிருந்த என் மனைவியைக் கண்டேன் அவளருகில் இரண்டு ஆப்பிள் பழங்கள் மட்டுமே இருந்தன.

நான் கோபத்துடன் எங்கே இன்னொரு ஆப்பிள் என்றேன் என் மனைவியோ ஆசையுடன் மூத்த மகன் வந்து ஆப்பிள் வேண்டுமென கேட்டதாகவும், அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகவும் கூறினாள்

நான் ஆத்திரத்தில் பொய் வேறு சொல்கிறாயா?" என்று கூறிக்கொண்டே என் உடைவாளால் அவளைக் கொன்று பெட்டியில் போட்டு மூடி ஆற்றில் போட்டுவிட்டு வீடு திரும்பினேன்.

என் வீட்டு வாசலில் என் மூத்த மகன் அழுது கொண்டே நின்று கொண்டிருந்தான். நான் அவன் அழும் காரணத்தை விசாரித்தேன். தனக்குத் தாய் கொடுக்கப்பட்ட ஆப்பிள் பழத்தைத் தெருவில் சென்ற ஒரு நீக்ரோ அடிமை தட்டிப் பறித்துக்கொண்டு சென்று விட்டானென்றும் கூறி அழுதான். தான் எவ்வளவோ கெஞ்சியும், நோய்வாய்ப் பட்டிருக்கும் என் தாய்க்காக என் தந்தை சிரமப்பட்டு பாஸ்ரா நகர் சென்று மிகுந்த பொருள் செலவில் வாங்கி வந்த ஆப்பிள் என்றும் கூறியதாகவும், அப்போதும் அக் கொடிய நீக்ரோ அடிமை தன்னை அடித்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு ஆப்பிள் பழத்துடன் சென்று விட்டதாகவும் கூறித் தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

நான் மோசம் போய்விட்டேன் என்பதை அறிந்தேன். ஒரு பாவமும் அறியாத அன்பு மனைவியை அறியாயமாகக் கொலை செய்துவிட்டோமே என்று வருந்திக் கதறியழுதேன்.

'மாமன்னரே! ஆத்திரத்தால் அறிவிழந்து பெண்ணைக் கொன்றவன் நானேதான். இது சத்தியம்" என்று கூறினான் பெரியவர் என் மீதுள்ள பாசத்தால் தான் கொலை செய்ததாகக் கூறுகிறார். அது பொய். ஒரு பாவமும் அறியாத மந்திரியாரைக் கொல்ல வேண்டாம் என்னையே கொல்லுங்கள்" என்றான் வாலிபன்.

"நீக்ரோ அடிமை செய்த குறும்புத் தனத்தால் தான் இந்த விபரீதங்கள் நிகழ்ந்தன. ஆகவே இன்றிலிருந்து மூன்று நாள்களில் மந்திரி ஜபார் அவர்கள் நீக்ரோ அடிமையைக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். தவறினால் நான்காம் நாள் மந்திரி சிரச்சேதம் செய்யப்படுவார்" என்று ஆணையிட்டார் மன்னர் ஹரூன்

தன் விதியை நொந்து கொண்டே ஜபார் தம் மாளிகையை அடைந்தார். திரு அல்லாவின் சித்தப்படி நடக்கட்டும் என்று நினைத்து இரண்டு நாள்களையும் கழித்துவிட்டார்.

மூன்றாம் நாள் பழையபடி எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டார் மந்திரி ஜபார். தம் கடைசி மகனைப் பெற்று வாரி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டார். அப்போது ஏதோ உருண்டையாக ஒன்று தன் மகன் சட்டைப்பையில் இருப்பதைக் கண்டார். அது என்னவென்று பார்க்க வெண்ணி வெளியில் எடுத்தார். என்ன ஆச்சரியம். அது எங்கும் கிடைக்காத ஆப்பிள் பழம்

மகனுக்கு அப்பழம் கிடைத்த விவரத்தை விசாரித்தார். அவன் தனக்கு நம் வீட்டு நீக்ரோ அடிமைதான் கொடுத்தான் என்றான். நீக்ரோவை அழைத்து மந்திரி விசாரித்தார். நடந்த எல்லாவற்றையும் ஒளிக்காமல் கூறித் தானே தெருவில் ஒரு பையனிடம் அடித்துப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து சின்ன எஜமானனுக்கு பரிசாகக் கொடுத்ததாக உண்மையை ஒப்புக் கொண்டான்

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் ஜபார் நீக்ரோ அடிமையை மன்னர் ஹரூன் முன் கொண்டு நிறுத்தினார். விவரங்களையெல்லாம் விவரித்தார். இந்தக் கதை கேட்கச் சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறதே என்று மன்னர் ஹரூன் வியந்தார்.

இதைவிட ஆச்சர்யமான கதையொன்று இருக்கிறது. கூற அனுமதியளித்தால் சொல்கிறேன் என்று விநயமுடன் மன்னரைப் பார்த்து மந்திரி ஜபார் கேட்டார். மன்னர் ஹரூன் கதை கேட்கும் ஆவலில் கதையைக் கூறுக என்று பணித்தார்.

இதுவே தக்க தருணம் என்று நினைத்த மந்திரி ஜபார் 'மன்னாதி மன்னரே! நான் சொல்லப் போகும் கதை உங்களுக்குப் பிடித்திருந்தால் இறுதியில் என் நீக்ரோ அடிமையை மன்னிப்பீர்களா' என்று கேட்டார். மன்னரும் மன்னிப்பதாக வாக்களித்தார். மந்திரி ஜபார் கதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

மந்திரி குமாரர்களின் கதை

மந்திரி ஜபார் கதையைக் கூறத்தொடங்கினார்.

முன்னொரு காலத்தில் திரு அல்லாவின் பேரருளால் எகிப்து நாட்டை, கெய்ரோ நகரைத் தலைநகராகக் கொண்ட மன்னரொருவர் நீதி தவறாது ஆண்டு வந்தார். மிகவும் இரக்க சுபாவம் உடையவர் அவர். அவருடைய மந்திரி ஒரு நாள் இறந்து போனார். இறந்துபோன

மந்திரிக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். இருவரும் அழகர்கள் கல்வி கேள்விகளில் நிகரற்றவர்கள்; ஆகவே அவர்களையே தம் மந்திரிகளாக நியமித்துக் கொண்டார் மன்னர்.

இப்படியிருக்கும் நாளில் மந்திரியாயிருக்கும் இரண்டு சகோதர்களும் ஒரு நாள் வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள். மூத்தவன் சொல்ல ஆரம்பித்தான். நாமிருவரும் ஒரே நாளில் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். நம் மனைவியர் இருவரும் ஒரே நாளில் கருத்தரித்து, எனக்குப் பெண் குழந்தையும் உனக்கு ஆண் குழந்தையும் பிறப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். என் பெண்ணை உன் மகனுக்கு மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றான்.

உடனே இளையவன், என் மகன் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமானால் தங்கள் புதல்விக்காக கான் மகன் எவ்வளவு பொன் காணிக்கை செலுத்த வேண்டும் என்றான்

மூவாயிரம் தினார் பொன் மூன்று கிராமங்கள் ஆகியவை கொடுத்தாலொழிய என் மகளை உன் மகனுக்குத் தரமாட்டேன் என்றான் மூத்தவன்

கோபமடைந்த இளையவன் "நாம் இருவரும் சம அந்தஸ்தில் உள்ளவர்கள். அப்படியிருக்க உன் மகள் மட்டும் அப்படி என்ன உயர்ந்தவள். ஆகவே என் மகன் உங்கள் மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டான் இது நிச்சயம் என்றான். இருவருக்கும் வாக்குவாதம் நீண்டது. ஒருவரை ஒருவர் குறை கூறிக்கொண்டனர்

அதோடு அன்றைய பொழுது கழிந்தது.

மறுநாள் மன்னரோடு பிரமிட்டுக்களைக் காணவேண்டி சஹாரா பாலைவனத்துக்கு மூத்தவன் சென்று விட்டான் வீட்டிலிருந்த இளையவன் அண்ணன் கூறிய அகம்பாவமான மொழிகளினால் மனம் வெதும்பி யாரும் அறியாமல் வழிச்செலவுக்குச் சிறிது பணம் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு குதிரை மேலேறி, குதிரை எந்தப்பக்கம் போகிறதோ அதன் மனம் போலப் போகவிட்டான். வன வனாந்திரங்களையெல்லாம் கடந்து வெகுதூரம் சென்றுவிட்டான். பல நாட்கள் கழித்து ஒருநாள் பாஸ்ரா நகரையும் சென்றடைந்தான்.

ஒரு சத்திரத்தில் சென்று தங்கினான். சத்திரத்து வாயிலில் தன் அழகிய குதிரையைக் கட்டி வைத்தான்.

மேல்மாடியில் உலவிக்கொண்டிருந்த மந்திரி சத்திர வாயிலில் காட்டியிருந்த குதிரையைக் கண்டார். தயர் ரகக் குதிரையாய்

இருப்பதால் அது ஒரு மன்னருக்கோ அல்லது மந்திரிக்கோ சொந்தமானதாக இருக்கலாம் என்று யூகித்தார். பின்னர் விசாரித்ததில் கெய்ரோ நகரத்து மந்திரி குமாரன் என்பதை அறிந்தார். உடனே சத்திரத்துக்குச் சென்று சகல மரியாதைகளுடனும் மந்திரி குமாரனை வரவேற்றார். பின்னர் தன் மாளிகையிலேயே தங்கலாம் என்று கூறி அழைத்து சென்றுவிட்டார். சில நாள்கள் கழிந்ததும் மந்திரி குமாரனின் அழகையும், அறிவுத் திறனையும் கண்டு அவனுக்கே தன் ஒரே மகளை மணமுடித்து வைத்தார்.

கெய்ரோவில் மன்னரோடு சஹாரா சென்ற மூத்தவன் திரும்பி வந்தான். தன் தம்பியைக் காணாது வருந்தினான். விளையாட்டாகப் பேசியது விபரீதமாகப் போய்விட்டதே என்று வருந்தினான். தம்பியைத் தேடி அழைத்துவர நாலா திசைகளிலும் ஆட்களை அனுப்பினான். இளையவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தேடப்போனவர்கள் எல்லோரும் திரும்பினர்

சில நாட்களுக்குப் பிறகு கெய்ரோ நகரத்து பெரிய வியாபாரி ஒருவரின் மகளை மூத்தவன் மணந்து கொண்டான் எல்லாம் வல்ல இறைவனின் அருளால் பல அற்புதங்கள் நிகழ்கின்றன. அதே போலத்தான் இளையவனுக்கு என்று திருமணம் ஆனதோ அதே தினத்தில் தான் மூத்தவனுக்கும் நடந்தது. இருவர் மனைவிமார்களும் கர்ப்பமாயினர். ஒரே குறிப்பிட்ட நாளில் பிரசவமும் ஆனது. மூத்தவனுக்குப் பெண்ணும், இளையவனுக்கு மகனும் பிறந்தனர்.

மூத்தவன் தன் மகளுக்கு சிதுல் உஸன் என்று பெயரிட்டான். இளையவன் தன் மகனுக்கு பக்ருதீன் ஹாசன் என்று பெயரிட்டான்.

இளையவனுக்கு ஆண் மகன் பிறந்ததும், மந்திரியாகிய மாமனார் அவனையே மந்திரியாக்கிவிட்டுத் தான் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார். இருபது வருடங்கள்

இனிதே சுழித்தன. ஹாசன் பக்ருதீன் வளர்ந்து வாலிபனானான். தனக்கும் தன் அண்ணனுக்கும் நடந்த வாக்குவாதங்களையெல்லாம் கூறி அதை ஒரு காகிதத்தில் அப்படியே எழுதி தன் தலைப்பாகையில் வைத்துப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். ஒரு நாள் தகப்பன் மரிக்க இளைஞன் ஹாஸன் பக்ருதீன் அனாதையானான் தகப்பன் இறந்த துக்கம் தாளாது பல நாட்களாக ஹாஸன் அச்சபைக்கே போகவில்லை. கோபமடைந்த அந்நகர மன்னன் எல்லாச் சொத்துக்களையும் பறிமுதல் செய்து கொண்டுவிட்டான். தன் ஆஸ்தி முழுவதும் பறி போனதும் ஹாஸன் பக்ருதீன் இரவில் மயானம் சென்று தன் தகப்பனின்

கல்லறையின் மீது விழுந்து புரண்டு அழுது கொண்டிருந்தான் பின்னர் அயர்ச்சியினால் தூங்கிப் போனான்.

அந்த மயானம் பூதங்களின் உறைவிடம், இரவில் உலாவ வந்த ஒரு பெண் பூதம் அவனைக் கண்டது. அவனுடைய அழகைக் கண்டு அதிசயப்பாட்டு ஆண் பூதத்தையும் அழைத்து வந்து காட்டிற்று.

கல்லறையில் மயங்கி உறங்கிக் கொண்டிருப்பவனைக் கண்ட ஆண் பூதம், "நான் இப்போது தான் கெய்ரோ நகரிலிருந்து வருகிறேன். அங்கே இவனழகுக்கு ஏற்ற ஒரு பெண்ணைக் கண்டேன் அவள் அந்நகரத்து மந்திரியாரின் குமாரி. அந்த பேரழகியின் அழகில் மயங்காதவர்கள் கிடையாது. அந்நகரத்து மன்னனே அவளழகில் மயங்கி, தன் வயோதிகத்தையும் கருதாமல், தன் மந்திரியிடம் பெண் தருமாறு கேட்டார்.

மந்திரி அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அதனால் கோபம் கொண்ட அரசன் மந்திரியைச் சிறை பிடித்தான் தன்னை மணக்க மறுத்த மந்திரி குமாரியை அவமானப்படுத்த எண்ணி ஒரு கோரூபியான கூனனுக்கு அவளைத் திருமணம் செய்ய எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அவள் மாளிகையின் மேல் மாடத்தின் உட்கார்ந்து கொண்டு அழுது கொண்டிருக்கிறாள் பாவம்! அவள் அழகை அவமதிப்பது போல் ஒரு கூனனுக்கு அவளைக் கட்டிக்கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்று ஆண் பூதம் சொல்லியது.

"நீ அவளை என்னதான் வர்ணித்தாலும், இங்கு உறங்கும் இளைஞனின் அழகில் கால் தூசிக்கும் சமமாக மாட்டாள்" என்று பெண் பூதம் சவால் விட்டது. ரோஷமடைந்த ஆண் பூதம் 'அப்படியானால் இருவரையும் அருகருகே வைத்துப் பார்க்கலாம்' என்று கூறி ஹாஸனைத் தூக்கிக்கொண்டு கெய்ரோ நோக்கி வானத்தில் பறந்தது. பெண் பூதமும் பின்தொடர்ந்தது.

கெய்ரோ நகரத்துப் பூந்தோட்டத்தில் கொண்டுபோய் ஹாஸனை இறக்கிற்று. அவன் தூக்கம் தெளிந்து எழுந்து தான் எங்கிருக்கிறோம் என்று அறியாது விழித்தான். "மகனே! பயப்படாதே. உன் நன்மையைக் கோரியே உன்னை இங்குக் கொண்டு வத்திருக்கிறோம். நீ உடனே எழுந்திருந்து மந்திரியின் மாளிகைக்குப் போ. அங்கு மணவறை தென்படும். மணமகன் ஒரு கூனன், நீ போய் மணமகளின் அருகில் உட்கார்ந்து கொள் நாங்கள் உடனிருந்து கவனித்துக் கொள்கிறோம். மணப்பெண் பள்ளியறைக்குச் செல்லும் போது நீயும் அவளுடன் செல் எதற்கும் பயப்படாதே" என்று பூதங்கள் இரண்டும் கூறின.

இரு பூதங்களும் கூறியபடியே ஹாஸன் சென்று மணமகளின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டான் மணமகனான கூனனை ஆண்பூதம் தூக்கிச் சென்று வாயில் துணியை அடைத்து ஓர் அறையில் தள்ளிப் பூட்டியது. மணமகளாகிய சித்துல் உசேன் பள்ளியறையில் ஒரு அழகன் தன்னுடன் இருப்பது கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தாள். இருவரும் ஆரத் தழுவிக்கொண்டனர்

முத்தமிட்டுக்கொண்டனர். பின்னர் உணர்ச்சி மேலிட்டுக் கலவியில் ஆழ்ந்தனர். கலவி அயர்ச்சியினால் இருவரும் தூக்கத்திலாழ்ந்தனர்.

பொழுது புலரும் நேரம், பூதங்கள் இரண்டும் விடிந்தால் விபரீதம் ஏற்படும் என்று எண்ணி ஹாஸனைத் தூக்கிக்கொண்டு வான்வெளி வழியாகப் பறந்தன. பாஸ்ரா நகரை நோக்கி பூதங்கள் இரண்டும் பறந்து கொண்டிருந்தன. செல்லும் வழியில் ஒரு பெரிய எரித சாத்திரம் ஆண் பூதத்தைத் தாக்கிற்று. அதனால் ஆண் பூதம் செத்துத் தரையில் வீழ்ந்தது. இதனால் பயந்து போன பெண் பூதம் ஹாஸனை டமாஸ்கஸ் நகர அரண்மனைக்கருகில் இறக்கிவிட்டு மறைந்து போயிற்று.

தூக்கம் தெளிந்தெழுந்த ஹாஸன் ஒன்றும் புரியாமல் தவித்தான். நேற்றிரவு கெய்ரோ நகரத்து மந்திரி குமாரியுடன் இன்பம் அனுபவித்ததை நினைத்துக் கொண்டான் திடீரென்று பல காத தூரமுள்ள இப் புதிய இடத்தில் தான் இருப்பதையும் நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டான். விதியை நினைத்து சிரித்தான். நேரம் ஆக ஆக வயிற்றுப் பசி கிள்ளியது.

அந்தப் புதிய நகரத்தில் கால் போனபடி நடந்து கொண்டிருந்தான். வழியில் ஒரு பலகாரக் கடையைக் கண்டான். உண்பதற்கு ஏதேனும் தருமாறு கடைக்காரனை யாசித்தான் ஹாஸன். ஹாஸனின் அழகை கண்ட கடைக்காரன், இவன் யாரோ உயர்குலத்துப் பிள்ளையாய் இருப்பான்' என்று நினைத்து அவனைக் கடைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று உபசரித்து உணவளித்தான். தன் அவல நிலையை அழுது கொண்டே கடைக்காரனிடம் கூறினான்.

ஹாஸனின் வரலாற்றைக் கேட்ட கடைக்காரன் "தம்பி! இதையெல்லாம் யாரிடமும் சொல்லாதே. உனக்கு நல்ல காலம் பிறக்கும் வரை நீ என் கடையிலேயே இருந்து கொள்" என்று கூறி கடையிலேயே அமர்த்திக் கொண்டான். ஹாஸனின் கைத் திறத்தாலும், கல்லாவில் அவன் அமர்ந்திருக்கும் அழகிலும் அந்நகரத்து மக்கள் அந்தக் கடையில் ஏராளமாகத் தித்திப்புப் பலகாரங்களை வாங்க ஆரம்பித்தனர். அந்த வட்டாரம் முழுவதுமே அந்தப் பலகாரக்கடையின் புகழ் ஓங்கி

வியாபாரமும் பெருகிற்று. ஹாஸனும் உற்சாகமாகத் தினமும் புதிது புதிதான மிட்டாய் தினுசுகளையும், பலகாரங்களையும் செய்து விற்று வந்தான். மகன் இல்லாத பலகாரக் கடைக்காரன் இறுதியில் முறைப்படி ஹாஸனையே தன் மகனாகச் சுவீகாரம் எடுத்துக்கொண்டான்.

இப்படியே சில காலம் கழிந்தது

கெய்ரோவில் பள்ளியறையிலிருந்து ஹாஸனைப் பூதங்கள் தூக்கிக்கொண்டு போன பின்னர் மந்திரிகுமாரி விழித்தெழுந்தாள் அருகில் இருந்த அழகனைக் காணாமல் தவித்தாள். கடைசியில் இச்செய்தி அரசன் காதிலும் விழுந்தது. சிறையிலிருந்த மந்திரியை அரசன் அழைத்து

வரச் செய்தான்

மந்திரியும் மன்னரும் வீட்டுக்கு சென்று சித்துல் உஸேனை விசாரித்தனர் நடந்தது அனைத்தையும் ஒளிக்காமல் அவள் கூறினாள். அழகன் விட்டுச் சென்ற தலைப்பாகையையும் அங்கியையும் அங்கு கண்டனர் அதை எடுத்துப் பரிசோதித்தார் மந்திரி. தலைப்பாகையி விருந்து ஒரு கடிதம் கீழே விழுந்தது. அது தன் தம்பியின் கையெழுத்துப் போலிருந்ததால் ஆர்வமுடன் படிக்க லானார் மந்திரி. தன் தம்பியின் வரலாறு முழுவதும் அக்கடிதத்தில் அடங்கியிருந்தது. மகளுடன் முதலிரவைக் கழித்தவன் தன் தம்பியின் மகனே என்று கண்டு கொண்டார். இறைவனின் கருணையை எண்ணி வியந்தார் கெய்ரோ மன்னரும் இந்தப் பேரதிசயத்தைக் கண்டு வியந்து அனைவரையும் மன்னித்து இரவு வந்து காணமற்போன ஹாஸனைத் தேட நான்கு திக்குகளிலும் குதிரை வீரர்களை ஏவினார். எங்கும் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை .

மாதங்கள் கடந்தன. கர்ப்பமான சித்துல் உலேபன் ஓர் ஆண்மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அக் குழந்தை தகப்பனைப் போலவே அழகுடன் திகழ்ந்தது. நாளொரு மேனியாய் வளர்ந்து பதினொரு பிராயமடைந்தான் அவனுக்கு அஜீப் என்று பெயரிட்டனர். அவன் பள்ளிக்குச் சென்று படித்து வந்தான்

பள்ளிப் பிள்ளைகள் அஜீப்பைத் தகப்பனில்லாத பிள்ளையென்று கேலி செய்ய ஆரம்பித்தனர். கேலியைத் தாங்க மாட்டாது அஜீப் தன் தாயிடம் வந்து அழுதான். அவள் தன் தந்தையிடம் இதுபற்றிப் பேசினாள். இதைக் கேட்-- வயோதிக மந்திரி மகளையும், பேரனையும், மற்றும் பரிவாரங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் தம்பி மகனைத் தேட பாஸ்ரா நோக்கிப் பயணம்

செய்தான்.

பாஸ்ரா போகும் வழியில் டமாஸ்கஸ் நகரில் ஒருநாள் தங்கினர். குழந்தை அஜீப் வேலைக்காரனுடன் கடைத் தெருவைச் சுற்றிப் பார்த்து வந்தான். கடைத் தெருவில் ஹாசனின் பலகாரக் கடையெதிரில் சிறுவன் அஜீப் சென்று நின்றான். அவர்கள் கண்ட ஹாஸன் அவர்களைக் கடைக்குள்ளே அழைத்து "நீங்கள் நகரத்துக்குப் புதியவர்களாக இருக்கிறீர்களே, யார் நீங்கள்" என்று வினவினான்.

வேலைக்காரன் எல்லா விவரங்களையும் கூறினான் சிறுவன் அஜீப் தன் மகன்தான் என்பதை அப்போதும் ஹாஸனால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனினும் இருவருக்கும் நல்ல புதிய இனிப்புகளை உண்ணக் கொடுத்து கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு போகக் கட்டியும் கொடுத்தான். அவர்கள் கடையை விட்டுப் போனதும், கடந்து போன தன் வாழ்க்கை ரகசியங்களை எண்ணி வருந்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஹாஸன் கொடுத்தனுப்பிய மாதுளம் பழ இனிப்புப் பலகாரம் அந்த வட்டாரத்திலேயே மிகவும் புகழ் வாய்ந்தது. அதைக் கொண்டு சென்று உடன் வந்திருந்த தன் பாட்டியாரிடம் கொடுத்தான். அதைப் பிரித்துப் பார்த்த கிழவி இந்த மாதிரியான மாதுளம் பழ இனிப்பு செய்ய எனக்கும், என் இளைய மகனுக்கு மட்டுமே தெரியும். அப்படியிருக்க இப்போது இந்த இனிப்பைச் செய்தவன் யாராய் இருக்கக்கூடும் என்று சிந்தித்துத் தன் மூத்த மகனாகிய மந்திரியை அழைத்து இந்த விவரத்தை சொன்னாள்.

உடனே மந்திரி தன் மகள், தாய், பேரன், உட்பட ஹாஸனின் கடைக்கு வந்தார். கடையில் இருந்த ஹாசனின் உருவம் கம்பீரமான தன் தம்பியின் உருவத்தை ஞாபகப்படுத்தியது. மகள் சித்துல் உளேன் இவனே இரவில் வந்த ஆணழகன் என்று கண்டுகொண்டாள் கடையெதிரில் அவர்கள் ஒன்றும் கூறவில்லை. எல்லோரையும் அழைத்துக்கொண்டு மந்திரியார் கெய்ரோ திரும்பினார் கெய்ரோ சென்றதும் டமாஸ்கஸ் நகரத்துப் பலகாரக் கடைக்காரன் ஹாஸனைக் கைது செய்து கொண்டு வருமாறு ஆட்களை அனுப்பினார்.

ஹாஸன் கைதியாக கெய்ரோ வந்தடைந்தான். முன்னர் படுக்கையறையில் ஹாஸன் விட்டுப் போன பொருள்களை எல்லாம் முன் மாதிரியே வைக்கச் செய்தார்.

மந்திரி அன்றிரவு ஹாஸனை அந்தப் படுக்கையறைக்குள் அனுப்பிவைத்தனர். உள்ளே சென்ற ஹாஸன் தான் விட்டுச் சென்ற

பொருள்களைப் பார்த்தும் தன் தாய் தந்தையரையும் நினைத்து வருந்தினான். அருகில் இருந்த சித்துல் உஸேன் திருமணத்தன்று இரவு நடந்த அனைத்தையும் நினைவுபடுத்தினான். ஹாஸன் உண்மையத்தனையும் தெரிந்து கொண்டான். தன்னோடு முதலிரவைக் கழித்தவன் தன் பெரியப்பாவின் மகளேயென்றும். சிறுவன் தன் மகன்தானென்றும் தெரிந்து கொண்டான் பிரிந்தவர் யாவரும் ஒன்று கூடினர் மகிழ்ச்சி எங்கும் கரைபுரண்டோடியது.

மந்திரி சகோதரர்கள் விளையாட்டாகப் பேசிக்கொண்டதின் விபரீத விளைவுகளினால் எல்லோரும் கஷ்டப்பட நேர்ந்தது. எல்லாம் இறைவனின் விளையாட்டே

"இதே போன்று விபரீத புத்தியினால் நீக்ரோ அடிமை சொன்ன பொய்யினால், அழகி இறந்து போக நேர்ந்தது. மனைவியை இழந்த வாலிபனுக்கு வேறு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வைத்து விடலாம். ஆகவே கலீபா அவர்கள் மனமிரங்கி நீக்ரோ அடிமையை மன்னித்துவிட வேண்டுமென்று மன்றாடினார்" மந்திரி ஜபார் கலீபா அனைவரையும் மன்னித்தார்

பொழுது விடியும் நேரம் நெருங்கியது. கதை கூறிவந்த ஷகர்ஜாத் இந்தக் கதையை விடக் கூனன் இறந்த கதை மிகவும் வேடிக்கையாய் இருக்கும். மன்னர் அனுமதித்தால் நாளையிரவு அதைக் கூறுகிறேன் என்றாள் மாமன்னர் ஷாரியர் கதை கேட்கும் ஆவலால் அப்படியே ஆகட்டும்" என்றார்

கூனன் இறந்த கதை

பாஸ்ரா நகரத்தில் தையற்காரன் ஒருவன் இருந்தான் அவனும் அவனுடைய மனைவியும் வேடிக்கை வினோதங்களில் ஈடுபாடு மிக்கவர்கள். அவர்கள் கடைத்தெரு வழியாகப் போய்க்கொண்டு இருக்கையில் கூனன் ஒருவனைக் கண்டார்கள். அவனைப் பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையாய் இருந்தது. அவனை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பினார்கள். அவனுடன் பேசிப் பொழுது

போக்க விரும்பினார்கள்.

கூனனுக்குத் தையற்காரனுடைய வீட்டில் விருந்து அளித்தனர். அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவனை வேடிக்கைக்காக ஒரு மீனை முழுதாக அப்படியே விழுங்கச் சொன்னார்கள். அந்த மீனின் முள் அவனது தொண்டையில் குத்த அவன் ஆ என்று அலறிக் கீழே விழுந்து இறந்து விட்டான்.

அவன் இறந்ததைக் கண்டு இருவரும் பயந்து அவனது உடலை ஒரு வைத்தியனுடைய வீட்டின் மாடிப்படியில் கிடத்தி விட்டு வந்துவிட்டனர். இருட்டில் தட்டுத்தடுமாறிக்கொண்டு வைத்தியன் மாடிப் படிகளில் இறங்கி வரும் பொழுது அந்தக் கூனனுடைய உடல் அவரது கால்களில் பட்டு, கீழே உருண்டு விழுந்ததைக் கண்டார். தன்னைப் பார்க்க வந்த நோயாளி நோய் அதிகமாயிருப்பதால் கீழே விழுந்து இறந்து இருக்கிறான் என்று நினைத்தார். இந்த விஷயம் வெளியில் தெரியுமுன் அந்த உடலை அப்புறப்படுத்த முயன்றார். அடுத்த வீட்டுச் சமையலறையில் கொண்டு போய் வைத்துவிட்டார். அந்த வீட்டில் இருப்பவன் அரண்மனை மடப்பள்ளி அதிகாரி தன் வீட்டிற்கு வந்த அவன் சமையல் அறையைப் பார்த்தபோது அங்குள்ள மனித உருவைக் கண்டதும் திருடன் என்று நினைத்து அவனைத் தன் கையிலிருந்த தடியினால் தாக்கினான் அந்த உடலில் தடியடிப்பட்டது. அது கீழே விழுந்ததைக் கண்டனர். தான் அடித்த அடியில் தான் அவன் இறந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துப் பயந்தான்

அந்த மடப்பள்ளி அதிகாரி இச்சம்பவத்தை யாரும் அறியாமல் இருக்கும் போதே பிணத்தை அப்புறப்படுத்தி விட நினைத்தான். உடனே கூனன் உடலைக் கடைத்தெருவைச் சேர்ந்த ஒரு சந்து முனையில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

அந்த வழியில் ஒரு குடிகாரன் சென்றான். அவன் அந்தக் கூனனின் உடலைக் கண்டான். அவன் திருடன் என்று நினைத்து அவனைத் தன் கையிலிருந்த தடியில் அடிக்கப்பிணம் கீழே சாய்ந்துவிட்டது. தான் அடித்த அடியில் தான் அவன் இறந்திருப்பான் என்று நினைத்து பயந்து போய் நின்று கொண்டிருந்தான். அங்கிருந்த காவவாளி அந்தக் குடிகாரனின் தோளில் அந்தப் பிணத்தை தூக்கிக் கொள்ளச் செய்து அவனை நீதிபதியிடம் அழைத்துச் செல்ல, குடிகாரன் நடந்ததைச் சொல்ல நீதிபதி அவனுக்கு மரண தண்டனை விதித்தார்.

மரண தண்டனை பெற்ற குடிகாரனை தூக்கிலிடும் நாள் வந்தது.

அனைவரும் கூடினர். சிறிது நேரத்தில் அங்கு கூட்டம் கூடியது. அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒருவன் ஓடிவந்து அவனைக் கொல்லாதீர்கள் அந்தக் கூனனைக் கொன்றது. நானே" என்று கூற, பின் தொடர்ந்து வைத்தியனும், தையற்காரனும் தாங்களே கொலை காரர்கள் என்றனர்.

தூக்கு மேடையிலிருந்த குடிகாரன் விழித்தான் மரணதண்டனை விதித்து அதிகாரி என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்தார். எனவே அனைவரும் அரசரிடம் முறையிடச் சென்றனர். அரசன் விசாரணை செய்தார். பின் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் வியப்புடன் அனைவரையும் நோக்கினார்.

"சபையில் அமர்ந்திருப்பவர்களே இதைப் போன்ற வேடிக்கையான வரலாற்றை நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை" என்று அரண்மனையே அதிரும்படி சிரித்தார் உடனே குடிகாரன், 'வேந்தனே! நீங்கள் விரும்பினால் இதைவிட அருமையான கதைகளை நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்" என்றான்.

உடனே அரசனும் கதையைக் கேட்கும் விருப்பத்தால் அதனைச் சொல்லும்படி ஆணையிட குடிகாரனும் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

வாலிபன் கையிழந்த கதை

என்னுடைய தந்தையார் தரகுத் தொழில் செய்து. அதிக செல்வங்களை ஈட்டிப் புகழுடன் வாழ்ந்தார். அவர் இறந்ததும் நானும் அத்தொழிலைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன்,

ஒரு நாள் ஓர் அழகிய வாலிபன் என்னுடைய வீட்டிற்கு வந்தான். அவனிடம் ஆயிரம் எள் மூட்டை. இருப்பதாக கூறி அதை விற்றுத் தருமாறு கூற, நான் என் தரகு நிபந்தனைகளைக் கூறினேன். அவனும் சம்மதித்தான்

பிறகு, நான் எள் மூட்டைகளை ஒருவனுக்கு விற்றுவிட்டேன் என்னுடைய லாபம் போக மீதியை அந்த இளைஞனிடம் கொடுத்தேன் அந்தப் பணத்தை என்னிடம் வைத்துக்கொள்ளும்படியும் அதைப் பிறகு வாங்கிக் கொள்வதாகவும் கூறிச் சென்றான். இப்படியே பலமுறை வந்து பணம் பெற்றுக்கொள்ளாமல் பிறகு பெற்றுக் கொள்வதாகவே சொல்லிச்

சென்றான்.

சில நாள்கள் கழித்து அவன் என் வீட்டிற்கு வந்தான் பணத்தைப் பெற்றான். அவன் செல்லும் முன் அவனை உணவு உண்ணும்படிக் கூறினேன். இருவரும் சாப்பிட அமர்ந்தோம். அந்த இளைஞன் இடது கரத்தால் சாப்பிடுவதைக் கண்டு வியந்தேன். காரணம் கேட்டேன் உடனே தன் வலது கையை இழந்த கதையை மிக உருக்கத்துடன் கூறினேன்

அவன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"என்னுடைய சொத்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு நான் கப்பலில் சென்று வெளிநாடுகளில் இருந்து பட்டுத் துணிகளை வாங்கி வந்து, அதை விற்று அளவற்ற லாபம் சம்பாதித்தேன்"

என்னிடம் சரக்கு வாங்குபவர்களிடம் மாதம் ஒருமுறை நேரில் சென்று பணம் வசூலித்து வந்தேன்

அப்படி சில நாள்கள் சென்றன. நான் ஒரு நாள் ஒருவனுடைய கடைக்குப் பணம் வசூல் செய்யச் சென்றேன். அங்கே ஓர் அழகிய பெண்ணொருத்தியைக் கண்டேன் விலை மிகுந்த ஒரு பட்டுத் துணியை எடுத்து வைத்தாள் அதற்குப் பணம் மறுநாள் தருவதாக கூறினாள். அதற்கு ஒப்புக் கொள்ளவில்லை அந்த கடைக்காரன்.

அதை அவளிடம் கொடுக்கும்படியும், அதற்கான பணத்தை என் கணக்கில் கழித்துக் கொள்வதாகவும் கூறினேன். ஆனால் அதற்கு அவன் சம்மதிக்கவில்லை நாளை அவள் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைத் தன்னிடம்

கொடுத்துவிடுமாறு கூறினேன் பின் ஒப்புக்கொண்டு அவள் தேர்ந்தெடுத்த துணிகளை கொண்டு சென்றாள் மறுநாள் காத்திருந்து அவள் கொடுத்த பணத்தை நான் பெற்றுக்கொண்டேன்

அந்தப் பெண்ணின் வரலாற்றைக் கடைக்காரனிடம் விசாரித்தேன். அந்த நகரத்தில் ஒரு பிரபல வர்த்தகரின் மகள் அவள் என்பதை அறிந்தேன். அவளுடைய அழகில் நான் சொக்கிப் போயிருந்தேன். சற்று நேரத்தில் கடைக்காரரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு நான் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு திரும்பினேன். வழியில் அப்பெண்ணின் வேலைக்காரி ஒருத்தி என்னைச் சந்தித்தாள் தன் எஜமானி என்னைக் காண விரும்புவதாகச் சொல்லி முகவரியையும் கொடுத்தாள்.

மறுநாள் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சென்று அழகியைச் சந்தித்தேன்.

என்னை மனமாரப் பாராட்டினாள். என்னுடைய பெருந்தன்மை தன்னைக் கவர்ந்ததாகக் கூறினாள். அவளுடைய இனிய மொழியும், பண்பும் என்னைக் கவர்ந்தன. மெதுவாக என்னுடைய காதலை தெரிவித்தேன். அவளும் தன் சம்மதத்தை ஜாடையால் உணர்த்தினாள்.

அன்றிலிருந்து நாங்கள் இருவரும் மாலைப் பொழுதில் சந்திக்க ஆரம்பித்தோம். அளவில்லாத இன்பத்தை நுகர்ந்தோம். நான் இரவு அவளுடன் இன்பம் அனுபவித்து விடியுமுன் திரும்புவது வழக்கம். திரும்பும் போது அவளறியாது தலையணைக்கடியில் நிறைய பணத்தை வைத்துவிட்டு வருவது வழக்கம். தினமும் இரவில் கேளிக்கைகள் அனுபவிப்பதும் திரும்பும் போது அவளுக்குத் தெரியாமல் தலையணைக்கடியில் பெரும்பொருள் வைத்து விட்டுத் திரும்புவதுமாக நாங்கள் கழிந்தன.

காதல் போதையால் என்னை மறந்தேன். இப்படியே இருபது நாள்களும் கழிந்தன. இருபத்தோராம் நாள் மாலையில் அழகியின் வீட்டிற்குச் செல்லும் நேரம் நெருங்கியதும் பணப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன் அதில் போதிய அளவு பணம் இல்லை. தினமும் கணக்கின்றி செலவு செய்ததால் பணம் இல்லாது போயிற்று. குறைந்த அளவு பணத்தோடு அவள் வீட்டிற்குச் செல்லவே எனக்கு மனம் வரவில்லை. தனியாக இன்றிரவை எப்படிக் கழிப்பதென்று தெரியாமல் மனம் நொந்து அவள் மாளிகையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

அந்நகரம் கோட்டை வாயிலைத் தாண்டித்தான் அழகியின் வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். கோட்டை வாயிலையடைந்தேன். அங்குப் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு செல்வது மிகச் சிரமமாயிருந்தது. கூட்டத்தை விவக்கிக் கொண்டு சிறிது தூரம் செல்லும்போது கூட்டத்தில் ஒருவன் நெரிசல் தாளாது என் மீது மோதினான் அவனுடைய பெரிய பணப்பை என்மீது மோதிற்று எனக்கும் திடீரென ஒரு சபல புத்தி தோன்றிற்று. அந்த பணப்பையைப் பறித்துக் கொண்டால் என்ன என்ற விபரீத எண்ணம் தோன்றியது. அழகியின் மீது இருந்த மோகவெறியில் என்ன செய்கிறோம் கான்று எண்ணாமலேயே அவனுடைய பணப்பையை அவ னறியாமல் திருடி விட்டேன். உடனே திடுக்கிட்ட அவன் "ஐயையோ! என் பணப் பையை திருடிவிட்டானே" என்று கூக்குரலிட்டான். உடனே நான் அந்த பணப்பையை யாருமறியாமல் இடுப்பில் திணித்து மறைத்துக் கொண்டேன்

அந்த வழியே வந்த நகரக் காவலர்கள் வட்டமாய் நின்று

அங்கிருந்தர்களை வளைத்துக் கொண்டனர். பின்னர் ஒவ்வொருவராக நிற்க வைத்துச் சோதனையிட்டனர்.

நான் என் விதியை நொந்து கொண்டேன். சேவகர்கள் என்னைச் சோதிக்கும் முன்பாக நானே சென்று பணமுடிப்பைக் கொடுத்து விட்டேன் அனைவரும் என்னைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டனர். இளைஞனாயும் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை போன்றும் இருக்கும் இவனா திருடன் என்று ஆச்சரியப்பட்டனர். இவன் திருடனாய் இருக்க முடியாது என்றும் பேசினர். எனினும் நான் திருடன்தானே!

நானே நகரக் கொத்தவாலிடம் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டேன். எனினும் அந் நகரத்துச் சட்டப்படி என் வலது கையின் மணிக்கட்டை வெட்டிவிட உத்தர விட்டனர். அதன்படி நான் என் வலது கை மணிக்கட்டை இழந்தேன் மனம் நெகிழ்ந்த பண்ப்பையைத் திருட்டுக் கொடுத்தவன் என் வெட்டுண்ட கைக்கு மருந்திட்டுக் கட்டி அந்த பண்ப்பையையும் எனக்கே கொடுத்து விட்டுச் சென்றான். அவனுடைய பெருந்தன்மைக்கு நான் வெட்கித் தலை குனிந்தேன்

என்னுடைய விதியை நினைத்து மிகவும் துக்கத்துடன் வெட்டுண்ட கையை நீண்ட பெரிய அங்கியில் மறைத்துக்கொண்டே அழகியின் வீட்டிற்குச் சென்றேன் அழகி வழக்கம் போல் என்னை வரவேற்று உபசரித்தாள் நான் துண்டித்த கையின் வேதனை தாங்காது சோர்ந்தும் மனநிம்மதியின்றியும் இருந்தேன் நான் வழக்கம் போல் உற்சாகமின்றி இருப்பதைக் கண்ட அழகி காரணத்தைக் கூறுமாறு வற்புருத்தினாள். எனினும் நான் ஒன்றும் கூறவில்லை. என்னை உற்சாகப்படுத்த எண்ணிய அவள் தங்கக் கோப்பையில் மதுவை ஊற்றி அருந்துமாறு நீட்டினாள் வலது கை மணிக்கட்டோடு இழந்த நான் அந்த மதுக்கோப்பையை எப்படி கைநீட்டி வாங்க முடியும்.

ஆகவே கண்ணே ! நீயே உன் கையால் ஊட்டி விடேன்" என்றேன். அவளும் என்னை அணைத்தவாறே மதுவைப் புகட்டினாள் வெட்டுண்ட கையுடன் வேதனையிலிருந்த எனக்கு சற்று ஆறுதலையும், மன அமைதியையும் தந்தது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மதுவின் காரணமாக மயக்கத்திலாழ்ந்தேன். நான் மயக்கத்தில் கிடக்கும் போது எனது மேலங்கி விலகியிருக்கிறது. வலது கை மணிக்கட்டு வெட்டுப்பட்டு இருப்பதை அழகி கவனித்திருக்கிறாள்

நெடு நேரத்திற்குப் பிறகு நான் கண் விழித்தேன் அழகி என்னை அணைத்தவாறே தூக்கி உட்கார வைத்தாள். பின்னர் கைவெட்டப்பட்டிருப்பதின் காரணத்தைக் கூறுமாறு அழுது கொண்டே

கேட்டாள் நானும் விதியின் வினையால், நான் புத்தி தடுமாறி நேற்று
உனக்கு - உன்னையறியாமல் தலையணைக்கடியில் வைக்க பணம்
இல்லாததால் திருடினேன். என்றும், அதற்காக தண்டனையாக வலது
கையை மணிக்கட்டோடு இழந்தேன் என்றும் கூறினேன்

அழகிக்கு அளவிட முடியாத துக்கம். ஒவெனக் கதறியழுதாள். என்
மீதுள்ள காதலால்தானே நீங்கள் கையை இழந்தீர்கள் என்று கூறி
மிகவும் துக்கித்தாள் எனக்கு பல வகைகளில் ஆறுதல் கூறினாள்.
என்னை அணைத்தவாறே பக்கத்து அறைக்கு அழைத்துச் சென்று
ஒருபொடியைத் திறந்து காட்டினாள். அதனுள்ளே நான் இதுவரை என்
கைக்குட்டைகளில் முடிந்து வைத்த அத்தனை பொன்னும் அந்தப்
பெட்டியில் இருக்கக் கண்டு வியந்தேன்.

விடிந்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நான் புறப்பட ஆயத்தமானேன். அந்த
அழகி இனி என்னை எங்கும் போகக் கூடாது என்று என்னைத்
தடுத்தாள். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் முல்லாக்கள்
வரவழைக்கப்பட்டனர் முறைப்படி எங்கள் இருவருக்கும் நிஹா
நிகழ்ந்தது. அன்றைய பொழுதில் ஏராளமான பொன்னை ஏழைகளுக்கு
வாரி வழங்கினாள் அழகி, அவளுடைய அளவற்ற செல்வங்களையும்,
சொத்தையும் என் பெயருக்கு மாற்றிக் கொடுத்துவிட்டாள் நாங்கள்
இருவரும் கணவன் மனைவியாக ஆனந்தத்தில் திளைத்தோம்.

இரண்டு மாதங்கள் கடந்தன. என் மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டாள்.
எவ்வளவோ வைத்தியம் செய்தும் பயனில்லை. முடிவில் இறந்தே
போனாள். நான் மீளாத் துயரில் ஆழ்ந்தேன். என்னை எங்கும்
நிம்மதியில்லாமல் துரத்துவதே விதியின் விளையாட்டாயிற்று. அழகிக்கு
சொந்தமான ஏழு எள் கிடங்குகள் இருந்தன. அதன் ஒரு கிடங்கில்
இருந்த எள்ளைத்தான் நான் முதன் முதலில் விற்பது. மன விரக்தியால்
இருந்த எல்லாப் பொருளையும் தான தர்மம் செய்தேன். இறந்த என்
மனைவிக்குப் பளிங்கால் ஒரு ஞாபகார்த்த மண்டபம் கட்டினேன் நான்
தினமும் அந்த மண்டபத்தில் அமர்ந்து அவளின் அன்பை நினைத்து
மனங்கசிந்து அவளுக்காக பிரார்த்திப்பேன்

இவ்வாறு இடது கையால் உணவு உண்ட அழகன் தன் கதையைக்
கூறினான்.

கடைசியில் எள் விற்ப அத்தனை பணத்தையும் எனக்கே பரிசாகத்
தந்துவிட்டான். பின்னர் அவன்தான் கெய்ரோவிலும்,
அலெக்ஸாண்டிரியாவிலும் சரக்குகள் கொள்முதல் செய்திருப்பதாகவும்,
அவற்றை விற்கத்தான் போவதாகவும் கூறினான். சம்மதமானால்

என்னையும் தன்னுடன் வருமாறு அழைத்தான் தன் வியாபார லாபத்தில் எனக்குச் சரிபாதி பங்கு தருவதாகவும் வாக்களித்தான்.

நானும் அவனுடன் புறப்பட்டுவிட்டேன் பலவிதங்களில் வியாபாரப் பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு உங்கள் தேசத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம் கொண்டு வந்த பண்டங்களை உங்கள் நகரத்தில் நல்ல விலைக்கு விற்போம். பின்னர் சரக்குகள் கொள்முதல் செய்ய அந்த அழகன் எகிப்து நாட்டுக்குச் சென்றான். இங்கே தங்கியிருந்த நான் விதிவசத்தால் இந்தக் கூனன் விவகாரத்தில் மாட்டிக்கொண்டேன்.

தரகன் சுதையைக் கூறி முடித்தான். "மாமன்னரே! கூனன் கதையைவிட நான் கூறிய கதை அதிசயம் மிக்கதாக இல்லையா? தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விடுதலை வழங்குங்கள்" என்று வேண்டினான்.

தரகன் கூறிய கதையைக் கேட்ட மன்னன் முகம் சுளித்து நீங்கள் சொன்ன கதை ரசிக்கத் தக்கதாய் இல்லை ஆகவே உங்கள் அனைவரையும் தூக்கிலிடப்போகிறேன் என்றான் சுல்தான்

அதைக் கேட்ட மடப்பள்ளி அதிகாரி, மன்னாதி மன்னரே நான் ஒரு கதை சொல்கிறேன். கேட்ட கதையை விட நான் சொல்லும் கதை சுவாரச்யமாக இருந்தால் எங்களை மன்னிப்பீர்களா? என்றான். சுல்தானும் சரி எனவே அவன் கதை சொல்லத் தொடங்கினான்

கட்டைவிரல்களை இழந்தவன் கதை

வல்லமை மிக்க மாமன்னரே! நேற்றிரவு திருக் குரானை ஓதும் ஒரு கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தேன் திருக்குரானைத் தெளிவுறக் கற்ற பண்டிதர்களும், மதத்தலைவர்களும், அறிஞர்களும் கூடியிருந்த கூட்டமது. கூட்டத்தின் இறுதியில் பெரிய விருந்து வைபவம் நடந்தது. எல்லோருமாக உணவருந்த உட்கார்ந்தோம்.

பலவகை உணவு வகைகளைப் பரிமாறினார்கள். எல்லோரும் ஆவலுடன் சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். ஆனால் எங்களுடன் சாப்பிட உட்கார்ந்த ஒருவன் மட்டும் சாப்பிடாமல் உட்கார்ந்திருந்தான் அவனைச் சாப்பிடுமாறு நாங்கள் எல்லோரும் வற்புறுத்தினோம். அவன் பிடிவாதமாகச் சாப்பிட மறுத்தான்

எங்கள் வற்புறுத்தலுக்கு இறுதியில் இணங்கினான். என்னை நீங்கள் வற்புறுத்தி உபசரிக்கிறீர்கள், நான் உண்ண மறுப்பதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அது மிகவும் துக்கமானது. எனினும் உங்களிடம் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்" என்றான்.

வெள்ளைப் பூண்டுகள் சேர்த்து செய்யப்பட்ட ஒரு வடையைக் காண்பித்து " இதனால்தான் நான் மறக்க முடியாத வேதனையை அனுபவிப்பவன். இதை உண்பதானால் நான் என் கையை சுத்த நீரால் நூற்றிருபது முறை அலம்பிக்கொள்ள வேண்டும். கையலம்பிய பிறகே சாப்பிடுவேன்" என்றான்

உடனே கையலம்ப நீரும் தரப்பட்டது. அவன் தன் கைகளை நூற்றிருபது முறை சுத்தம் செய்து கொண்டு வந்து உணவருந்த அமர்ந்தான். வெள்ளைப் பூண்டு சேர்த்து செய்திருந்த வடையை எடுக்கும்போது அவன் தேகமே நடங்கிற்று. மேலும் அவனது வலது கையில் கட்டை விரலையும் காணோம்.

இதைக் கண்ட நாங்கள் அன்பரே! இந்த வடையை எடுக்கும் போது ஏன் உங்கள் உடல் நடுக்கம் கண்டது? மேலும் வலது கையில் கட்டைவிரலும் வெட்டப் பட்டிருக்கிறதே என்றோம்.

இதைக் கண்டதும் அவன் துக்கம் தொண்டை யடைக்க நண்பர்களே! என் வலது கையில் மட்டுமா கட்டை விரல் இல்லை. இதோ பாருங்கள் என் இடது கையை, என் கால்களை" என்று காட்டினான். இடது கையிலும், இரண்டு கால்களிலும் கட்டை விரல்கள் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தன. கைகளையும், கால்களையும் காட்டியதும் அவன் துக்கத்தால் விம்மினான். நாங்கள் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றி அவன் வரலாற்றைக் கேட்டோம். அவனும் பின்னர் மனந்தேறி தன் வரலாற்றைக் கூறலானான்.

அன்புமிக்க நண்பர்களே! உங்கள் உபசரிப்புக்கும் அன்புக்கும் நன்றி. பாக்தாத் நகரத்தை கலீபா ஹரூன் அல் ரஷீத் அவர்கள் ஆண்ட காலத்தில் பிறந்தவன் நான் என் தந்தையார் பிரபலமான வணிகராயும் செல்வராயும் இருந்தார். என் தந்தையார் மது அருந்துவதிலும் கேளிக்கைகளிலும் பெரும் நாட்டம் கொண்டவர். எங்கள் மாளிகையில் எப்போதும் விருந்தும், கேளிக்கைகளும் நடந்து கொண்டே இருக்கும். அங்கு மது வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்தோடும். இப்படியே தன் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் விரயமாக்கினார். இறுதியில் மடிந்தும் போனார்.

நான் என் தந்தைக்கு இறுதிக் கடன்களைத் தக்க முறையில் ஒரு

குறைவுமின்றி நடத்தி வந்தேன். துக்க நாள்கள் முடிந்ததும் அவர் நடத்திவந்த கடையைச் சென்று திறந்தேன். அங்கு மிகச் சொற்ப அளவே சரக்குகள் இருந்தன. கணக்குகளைப் புரட்டிப் பார்த்ததில் இருப்பதைவிட அவர் பட்ட கடன்களே அதிகமாயிருக்கக் கண்டேன். எனினும் மனந்தளராது உள்ளதைக் கொண்டு வாணிபம் செய்தேன். நாளடைவில் என் தந்தையார் பட்ட கடன்களையெல்லாம் அடைத்து, நான் நல்ல நிலைமைக்கு வந்தேன் வியாபாரமும் பெருகி நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் பகற்பொழுதில் கடையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். மிக்க ஆடம்பரமான ஆடையணி களோடு ஒரு பேரழகி, தன் வேலைக்காரனோடு என் கடைக்கு வந்தாள். முறைப்படி எனக்கு சலாம் சொல்லி என்னெதிரில் உள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள். அந்த அழகியின் சுந்தர முகமும் அவள் மேனியில் வீசிய நறுமணமும் என்னை சொக்க வைத்தன.

என் கடையில் உள்ள சரக்குகளை நோட்ட பமிட்டாள். பின்னர் என் கடையில் இல்லாத சரக்குகளாகக் கேட்க ஆரம்பித்தாள். அவளின் இனிய மொழிகளில் மயங்கிப்போன நான் உடனே அவள் கேட்ட சரக்குகளை அக்கம் பக்கம் சுடைகளிலிருந்து வரவழைத்துக் கொடுத்தேன். சரக்குகளின் விலை ஐயாயிரம் பொன் மதிப்பாகும். "சரக்குகள் மிகவும் நன்றாக இருக்கின்றன நான் சென்று வருகிறேன்" என்று மதுர மொழியில் கூறி தன்னுடன் வந்த வேலைக்காரனோடு சரக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவளழகில் மயங்கிப் போயிருந்த நான் பணம் வாங்க மறந்து அவள் சென்ற திசையை வெறித்து. அவள் உருவம் மறையும் வரைப்பார்த்திருந்தேன். அவள் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகே சரக்கின் விலையை வாங்காமற் போனது என் நினைவுக்கு வந்தது. அவளோ போய் விட்டாள். அவள் யாரென்றும் எனக்குத் தெரியாது. சரி ஆனது ஆகட்டும் என்று கடையை மூடிக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றேன்

காதல் போதையில் மூழ்கித் தத்தளித்த எனக்கு உணவும் கொள்ளவில்லை உறக்கம் பிடிக்கவில்லை எந்நேரமும் அவள் அழகு முகமே என் எதிரில் தெரிந்து கொண்டிருந்தது. இப்படியே ஒரு வாரகால மாயிற்று.

ஒரு நாள் மீண்டும் அந்தப் பேரழகி தன் வேலைக்காரனோடு என் கடைக்கு வந்தாள். அன்பரே. நான் வா சில நாட்களாகி விட்டன அல்லவா? நீங்கள் கொடுத்த சரக்கின் விலை ஐயாயிரம் பொன்னும்

இந்தப் பையில் இருக்கிறது. எண்ணிப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் " என்று ஒரு பண முடிப்பை என்னிடம் தந்தாள். என் வேலைக்காரர்கள் ஐயாயிரம் பொற்காசுகளையும் எண்ணி முடித்தனர். அவள் மீண்டும் பலவிதமான சரக்குகளை முன்னிலும் பல மடங்கு கேட்டாள். நான் மீண்டும் அக்கம் பக்கத்துக் கடைகளில் கடனாக அவள் கேட்ட பொருள்களையெல்லாம் வாங்கிவரச் செய்தேன் அவற்றின் மதிப்பு சுமார் பத்தாயிரம் பொன் இருக்கும். விலைகளைப் பற்றியோ, பணத்தைப் பற்றியோ, எதுவும் கூறாமல், சென்று வருவதாக என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வாங்கிய சரக்குகளை வேலைக்காரனை எடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லிவிட்டு முன்னே சென்று விட்டாள். வேலைக்காரனும் சரக்குகளை ஒரு கோவேறு கழுதையின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றுவிட்டான் இந்தத் தடவையும் நான் அவளை யாரென்று தெரிந்து கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டேன் அவளும் சென்று மறைந்தாள் பின்னரே என் மடமையை நினைத்து வருந்தினேன். ஊர் பேர் தெரியாதவளிடம் பத்தாயிரம் பொன் மதிக்கத்தக்க சரக்குகளைக் கொடுத்து விட்டோமே, திரும்ப வந்து அவள் பணம் தராது போனால் நம் கதி என்னவென்று எண்ண ஆரம்பித்தேன்

நாள்கள் பல ஓடின. வாரங்கள் கடந்தன. மாதம் ஒன்றாயிற்று. அவளோ வரவேயில்லை. அக்கப் பக்கத்துக் கடைக்காரர்கள் தாங்கள் கொடுத்த சரக்குப் பணம் கேட்டு நச்சரித்தனர். நான் என் முட்டாள் தனத்திற்கு வருந்தி உள்ள சொத்துக்களையாவது விற்று, கடன்களை யடைப்பது என்று தீர்மானித்திருந்தேன்.

ஒரு நாள் நான் துக்கத்துடன் கடையில் அமர்ந்தேன் திடீரென அப் பெண் என் கடைக்குள் நுழைந்தாள்

அவளைக் கண்டதும் என் துக்கமெல்லாம் பறந்தோடிப் போயிற்று. அவள் இருக்கையில் அமர்ந்ததும் தான் ஒரு மாதத்திற்கு முன் வாங்கிய சரக்குகளுக்கான பத்தாயிரம் பொன்னையும் கொடுத்தாள். நான் அண்டைக் கடைக் காரர்களுக்குச் சேரவேண்டிய எல்லாக் காடன்களையும் கொடுத்து முடித்தேன். அதுவரை அமைதியாய் அழகே உருவாய் அமர்ந்திருந்த அவள் தான் சென்று வருவதாக விடை கேட்டாள்.

கடைச் சிப்பந்திகளோ, மற்றும் யாருமே இல்லாத அந்த நேரத்தில் என் காதலை அவளிடம் மெல்லப் பிரஸ்தாபித்தேன் உனக்கு மணமாகிவிட்டதா' என்று கேட்டாள். நான் இல்லை என்றேன். அவளும் நாணத்துடன், என் காதலை அங்கீகரித்தாள். பின்னர் அவள் தன்

வேலைக்காரனை என் கடைக்கு அனுப்புவதாகவும் அவள் அவனிருக்குமிடத்திற்கு என்னை அழைத்துச் செல்வான் என்றும் கூறி விடை பெற்றுச் சென்றாள்.

சில நாட்கள் கழித்து அழகியின் வேலைக்காரன் என் கடைக்கு வந்தான். கடைக்கு வந்த அழகி கலிபா ஹுருன் அல் ரஷீத் அவர்களின் ராணி சுபைதாவின் அடிமை பெண் என்று கூறினான். அழகி என்னை மணந்து கொள்ள விரும்புவதாகவும், இன்றிரவு டைக்ரீஸ் ஆற்றின் கரையில் உள்ள பள்ளி வாசலுக்குப் பின்புறம் காத்திருக்குமாறும் சொன்னான். ராணி சுபைதாவிடம் என்னைக் காட்டி அவர்களின் அனுமதியின் பேரில்தான் திருமணம் நடக்கும் என்றும் கூறினான். யாரும் அறியாமல் அரண்மனைக்குள் செல்ல வேண்டியிருப்பதால் முன்னிரவில் ஆற்றங்கரைக்கு வருமாறும் சொல்லிச் சென்றான்.

வேலைக்காரன் சொல்லியபடியே ஆற்றங்கரையில் பள்ளிவாசல் பின்புறமாக இருளில் நின்றிருந்தேன் ஆற்றில் என்னை நோக்கி ஒரு படகு, சத்தம் செய்யாமல் வந்து கரையருகே நின்றது. அழகியின் வேலைக்காரன் கரையிறங்கி வந்து என்னைப் படகிற்குள் அழைத்துச் சென்றான். படகில் என்னைக் கவர்ந்த அழகி அமர்ந்திருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் ஓடி வந்து என்னைக் கட்டியணைத்து முத்தமாரி பொழிந்தாள் சற்றுநேரம் இருவரும் ஆனந்தக் களிப்பில், போதையில் மிதந்தோம்.

படகில் பல பெரிய பெட்டிகள் பூட்டப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அழகி ஒரு பெட்டியைத் திறந்தாள் அரண்மனை அந்தப்புரம் செல்லும் வரை பெட்டியுள் ஒளிந்து கொள்ளுமாறு வேண்டினாள் நான் பெட்டியில் முடங்கிக் கொண்டேன். பெட்டி மூடப்பட்டு பூட்டவும் பட்டது. பின்னர் படகு ஆற்றின் வழியே நீரில் செல்லும் சலசலப்பு பெட்டியினுள் விருந்த எனக்குக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. படகு கரையோரம் நிறுத்தப்பட்டுப் பெட்டிகள் இறக்கப்பட்டன.

பல அடிமைகள் ஓடி வந்து பெட்டிகளைச் சுமந்து கொண்டு ராணி சுபைதாவின் அந்தப்புர அரண்மனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அந்தப்புர வாயிலின் காவல்காரன் அழகியையும் பெட்டிகளையும் நிறுத்தினான். பெட்டிக்குள் என்ன இருக்கிறது என்று திறந்து காட்டினாலொழிய உள்ளே அனுமதிக்க மாட்டேன் என்றான். அழகியோ மிக்க தைரியமாய் பெட்டிகளெல்லாம் அரசியாருடையது தடுத்து நிறுத்தினால் அரசியின் கோபத்துக்கு ஆளாவதுடன் தண்டனையும் பெறுவாய் என்று வாயிற்காப்போனை மிரட்டினாள்.

அந்த நேரம் பார்த்து கலீபா அவர்களும் அங்கே யதேச்சையாக வந்துவிட்டார். பல பெட்டிகள் அடிமைகள் சுமக்க வரிசையாய் நிற்பதையும் வாயிற்காப் போனோடு ஒரு பெண் வாதாடுவதையும் கண்டு அருகில் வந்தார். என்னவென விசாரித்தார். பெட்டிகள் அனைத்தையும் என்முன்னே திறந்து காட்டியே ஆகவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டார். மன்னர் ஆணைக்குமேல் என்ன இருக்கிறது. பெட்டியினுள்ளே இருந்த நான் சிறு துவாரத்தின் மூலம் இதையெல்லாம் பார்த்தும் கேட்டும் நடுநடுங்கினேன். இன்றோடு நம் உயிர் போயிற்று என்றே நினைத்தேன்.

அழகி சிறிதும் சலனப்படாமல் பெட்டியில் உள்ளவை ராணியின் உடைகள் என்றும், அவை அழுக்கு வெளுக்க வெளியே சென்று வருவதாகவும் கூறி ஒவ்வொரு பெட்டியாகத் திறந்து மன்னருக்குக் காட்டி வந்தாள், கடைசியாக நான் உள்ளேயிருக்கும் பெட்டியின் அருகே வந்து மன்னரே! இந்த பெட்டியில் ராணி அவர்களின் விசேஷ உடைகள் இருக்கின்றன. இதை வாசலில் வைத்து திறக்கக் கூடாது. அந்தப்புரத்துக்கு உள்ளே வாருங்கள்; அங்கே திறந்து காட்டுகிறேன் என்று கூறினாள். கலீபா அவர்களும் சம்மதிக்கவே பெட்டிகள் அனைத்தும் அந்தப்புரம் சென்றன; நான் பயத்தால் நடுங்கிச் செத்துக் கொண்டிருந்தேன்

அந்தப்புரம் சென்றதும், ராணி சுபைதா மன்னரையும், அழகியையும் வரவேற்றாள். ராணியோடு மன்னர் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் ரகசியமாய்ப் பெட்டியைத் திறந்து என்னை இருளில் ஓரிடத்தில் மறைந்து கொள்ளச் சொன்னாள். எல்லாம் நொடி நேரத்தில் நடந்து விட்டது கலீபா அவர்களும் ராணியுடன் பேசிக் கொண்டே வந்ததை மறந்து உள்ளே சென்றுவிட்டார்.

கொஞ்ச நேரம் சென்றதும் மன்னர் அவர்கள் அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியேறினார். அதன் பின் இருளில் ஒளிந்திருந்த என்னை ராணியார் முன்னிலையில் அழகி கொண்டு போய் நிறுத்தினாள். ராணியாருக்கு முறைப்படி வணங்கி சலாம் சொன்னேன். என் பணியையும் அழகையும் ராணியார் மெச்சி என் வரலாற்றைக் கேட்டார்கள். நானும் சொன்னேன் ராணி சுபைதா அவர்கள் தன் சம்மதத்தை தெரிவித்து அழகியை மணம் புரிந்து கொள்ள அனுமதித்தார்.

அழகியும் நானும் தரையளவு மும்முறை ராணியாரை வணங்கினோம். அவர்களுக்கு எங்களை மனப்பூர்வமாக ஆசீர்வதித்து அந்தப்புரத்திலேயே பத்துத் தினங்கள் தங்கி வெளியே செல்லலாம்

என்று உத்தரவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள். பத்துத் தினங்களும் கோலாகலமாய் இருவரும் இன்பம் அனுபவித்தோம். பதினோராம் நாள் ராணி சுபைதா அவர்கள் மாமன்னரிடம் அனுமதி பெற்று எங்களுக்கு முறைப்படி காஜீயையும் சாட்சிகளையும் வரவழைத்து மன்னர் முன்னிலையிலேயே திருமணம் செய்வித்தார்கள் கலீபா அவர்களும் எங்களுக்கு இருபதினாயிரம் தினார்கள் பரிசளித்தார்கள்.

அன்றிரவு எங்களுக்குப் பெரும் விருந்து நடைபெற்றது. அந்த விருந்தில் வெள்ளைப் பூண்டு கலந்து செய்த வடைகள் பரிமாறப்பட்டன. ருசியாய் இருந்ததால் நான் நிறையச் சாப்பிட்டுவிட்டேன் அழகியைச் சந்திக்கப் போகும் அவசரத்தில் நான் கையை அலம்பாமல் ஒரு துணியினால் துடைத்துக்கொண்டேன் வாயையும் நீரால் கொப்பளித்துச் சுத்தம் செய்து கொள்ளவில்லை அப்படியே அழகியிருக்கும் படுக்கையறைக்குச் சென்றேன் அடிமைப்பெண்கள் கீதமிசைத்து பரிசுகள் பெற்றுக்கொண்டபின் நான் அறைக்குள் சென்றேன். அந்தப் பேரழகி என் மனைவி அங்கே காத்திருந்தாள். உள்ளே சென்ற நான் அவளை என் கைகளால் இறுக அனைத்துப் பவளவாயில் முத்தமிட்டேன், என் கையிலிருந்தும், வாயிலிருந்தும் குப்பென்று வீசிய வெள்ளைப் பூண்டின் நெடி தாளாத என் மனைவி ஓவென்று பெருங்கூச்சலிட்டாள். எனக்கொன்றும் புரியாமல் திகைத்தேன்.

உடனே நான்கு பக்க அறைகளிலிருந்தும் அடிமைகள் ஓடி வந்தனர். வெள்ளைப் பூண்டு சாப்பிட்டு கையலம்பாத ஆபாசமான இவனை இழுத்துப் போங்கள் நூரு சவுக்கடிகள் கொடுத்து நாளை நீதிபதியிடம் இந்தப் பழகத் தெரியாத மூடனைக் கொண்டு சென்று தண்டனை வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று உத்தரவிட்டாள். அடிமைகள்

என் மேல் பாய்ந்து பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் நூறு சவுக்கடி கொடுத்தனர். நான் வலி தாளாது கதறி மூர்ச்சித்துப் போனேன்,

என் கதறலைக் கேட்ட அடிமைகள் என்னை மன்னித்து விடுமாறு என் மனையிடம் வேண்டினர். அவளோ மேலும் கோபமடைந்து இவனைத் தண்டிக்காமல் விடக்கூடாது என்று கத்திக் கொண்டே என்னருகில் வந்து என் கைகளையும் கால்களையும் துணியினால் இறுகக் கட்டினாள். ஒரு கூரிய வாளைக் கொண்டு வந்து நான் துடிக்கத் துடிக்க என் கை, கால்களில் கட்டை விரல்களை வெட்டி யெறிந்தாள். தான் வலிதாளாது ஓவெனக் கூவினேன். அவளோ சிறிதும் மனமிறங்காது உன்னை இதோடு விட்டேனா பாய்! வெள்ளைப் பூண்டு தின்ற வாயையும் கையையும் நூற்றிருபது முறை நீரால் கழுவி சுத்தி செய்து

கொள்வேன் என்று சத்தியம் செய்ய வேண்டும். இல்லையேல் உன்னை கொன்றே விடுவேன்" என்று பெண் புலி போல சீறினாள் கட்டை விரல்களைத் துண்டித்தவள் என்னைக் கொன்றாலும் கொல்வாள் என்ற அச்சத்தினால் நான் அவள் கேட்டபடியே சத்தியம் செய்து கொடுத்தேன் பின்னர் அவளும் என்னை மன்னித்தாள். மறுநாள் அவளையும் என்னையும் ஏராளமான வெகுமதிகளோடு அரண்மனைக்கு வெளியே அனுப்பி வைத்தனர். நாங்களும் அதிலிருந்து இன்பமாய் வாழ்க்கையை அனுபவித்து வருகிறோம்.

இதுவே என் வரலாறு என்று கட்டை விரல்களை இழந்தவன் விருந்தில் உபசரித்த என்னிடமும் மற்றவர்களிடமும் கூறினான் விருந்து முடிந்ததும் அவனும் நானும் வீடு திரும்பும் போது தான் இந்தக் கூனன் விவகாரத்தில் நான் மாட்டிக்கொள்ள நேர்ந்தது என்று மடைப்பள்ளிச் சமையல்காரன் தன் கதையைச் சொல்லி முடித்தான்.

கூனன் கதையைக் காட்டிலும் உன் கதை மிக மட்டமானது. ஆகவே உங்கள் அனைவரையும் சிரச்சேதம் செய்யப்போகிறேன் என்றார் சுல்தான்.

இதைக் கேட்ட யூத வைத்தியன் சுல்தானைத் தரையளவு தாழ்ந்து மும்முறை வணங்கி, "மாமன்னரே! நான் ஒரு சுவையான கதையைக் கூறுகிறேன். கதை நன்றாக இருந்தால் எங்கள் அனைவரையும் மன்னித்தருள வேண்டும் என்றான். மன்னரும் சம்மதித்தார்.

வலதுகை துண்டிக்கப்பட்டவன் கதை

மாமன்னரே! நான் என் இளமைப் பிராயத்தில் டமாஸ்கஸ் நகரில் வாழ்ந்தேன். அங்குதான் வைத்தியக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்று தொழிலில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கினேன்.

ஒரு நாள்.... மாஸ்கஸ் நகர அதிகாரி தன் மாளிகைக்கு என்னை அழைத்தார். நானும் சென்றேன். மாளிகையில் பெரிய கூடத்தில் ஒரு கட்டிலில் ஒரு வாலிபன் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டிருந்தான், நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் அவனுக்கே வைத்தியம் செய்ய நான் அழைக்கப் பட்டிருந்தேன் என்பதை அறிந்தேன். கட்டிலின் மீது சாய்ந்திருந்த வாலிபனைப் பார்த்தேன். நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தும்

அவன் வதனம் அழகாய் பிரகாசித்தது. நான் அவனருகே அமர்ந்து, "எல்லாம் வல்ல அல்லாவின் அருளால் உங்கள் வியாதி சீக்கிரம் குணமாகும்" என்றேன் அவன் புன்னகைத்தான்

அவன் நாடிகளைப் பரீக்ஷிக்க எண்ணிக்கையை நீட்டுமாறு கூறினேன். அவன் உடனே தனது இடது கையை நீட்டினான். நான் அவன் அகம்பாவம் பிடித்து அலட்சியமாக இடது கையை நீட்டுகிறானே என்று நினைத்தேன் பிறகு ஒன்றும் பேசாமல் இடது கையைப் பிடித்தே நாடியைப் பார்த்து மருந்தும் கொடுத்தேன் இரண்டொரு தினங்களில் வாலிபன் சுகமடைந்தான். நகர அதிகாரி என் திறமையை மெச்சிப் பட்டு அங்கி ஒன்றைப் பரிசளித்ததோடு நகர வைத்திய சாலைக்கு என்னைக் கௌரவ அதிகாரியாக நியமித்தார்.

நோய் நீங்கிய இளைஞனைக் குளித்து விட்டுப் புத்தாடை அணிந்து கொள்ளுமாறு பணித்தேன் அவன் என்னெதிரே உடுத்தியிருந்த பழைய துணிகளைக் களைந்தான்.

ஐயோ பாவம் ! அவன் வலது கை துண்டிக்கப் பட்டிருந்தது. உடலெங்கும் சவுக்கடி பட்ட தழும்புகள் வரிவரியாகத் தெரிந்தன. ஆச்சரியப்பட்ட நான் இளைஞனைப் பார்த்து "வலது கை ஏன் துண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உடலெங்கும் சவுக்கடித் தழும்புகள் எப்படி ஏற்பட்டன என்றேன். குளித்து விட்டு வந்து, சாப்பிடும் போது உங்களுக்கு என் கதையைக் கூறுகிறேன் என்றான் இளைஞன் அவன் குளித்துவிட்டு வந்ததும் இருவரும் அமர்ந்து சாப்பிடலானோம் அப்போது அவன் தன் துன்பக் கதையைக் கூற ஆரம்பித்தான்.

வைத்திய சிரோன்மணியே! நான் மோஸில் நகரவாசி என் தந்தை வழிப் பாட்டனார் பெரும் தனவந்தர்.

அவருக்குப் பத்து புதல்வர்கள். அவர்களில் என் தந்தை யாரே மூத்தவர். என் பாட்டனார் காலமானபோது

மூத்தவரான என் தந்தை ஒருவருக்கு மட்டுமே நான் ஒரே புதல்வனாய்ப் பிறந்திருந்தேன். என் ஒன்பது சிற்றப்பன் மார்களுக்கும் மணமாகியும் குழந்தைகள் இல்லை. பத்து சகோதரர்களுக்கும் நான் ஒருவனே மகனாய் இருந்தேன் ஆகவே எல்லோரும் என்னை மிகவும் பிரியமாக வளர்த்து வந்தனர். நானும் வளர்ந்து வாலிபனானேன்

ஒருநாள் என் தகப்பனாரும், ஒன்பது சிற்றப்பன் மார்களுமாக தொழுகைக்காக மசூதிக்குப் போனோம். தொழுகை முடிந்து வெளியே வந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். உலக அதிசயங்களைப் பற்றியெல்லாம்

பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பேச்சுவாக்கில் எகிப்து நாட்டைப் பற்றியும் அதன் செல்வ வளங்களைப் பற்றியும் நைல் நதியின் அழகைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எனக்கு வாழ்நாளில் எப்படியும் எகிப்து நாட்டுக்குச் சென்று எல்லாவற்றையும் பார்த்து வரவேண்டும் என்ற பேரவா என்னுள் எழுந்தது.

சில வருடங்கள் கடந்தன. என் சிற்றப்பன்மார்கள் அனைவரும் வர்த்தகம் செய்ய எகிப்து நாட்டிற்குக் கிளம்பினர். நானும் அவர்களுடன் சென்று வர வேண்டும் என்று என் தந்தையிடம் மன்றாடினேன். அவரும் அனுமதித்தார். ஏராளமான விற்பனைப் பண்டங்களை ஓட்டகங்களின் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு சிற்றப்பன் மார்களோடு கிளம்பினேன்.

நீண்ட வழிப்பயணத்துக்குப் பிறகு டமாஸ்கஸ் நகரை அடைந்தோம். எல்லாம் வளமும் பெற்றிருக்கும் டமாஸ்கஸ் நகரம் வானுலகம் போல் திகழ்ந்தது. நாங்கள் கொண்டு வந்த வர்த்தகப் பொருள்கள் எல்லாம் அங்கேயே ஒன்றுக்குப் பத்தாக விலைபோயிற்று. அபரிமிதமான லாபம் கிடைத்தது. விற்பனைக்காக டமாஸ்கஸ் நகரிலேயே கிடைத்தவற்றை என் சிற்றப்பன்மார்கள் வாங்கிக் கொண்டு எகிப்து நோக்கிப் பயணமாயினர். டமாஸ்கஸ் நகர கோலாகலங்கள் என்னைக் கவர்ந்தன. நான் மட்டும் என் சிற்றப்பன்மார்களை எகிப்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, அவர்கள் திரும்பி வரும் வரை டமாஸ்கஸ் நகரிலேயே தங்கி இருப்பதாகக் கூறினேன்.

பின்னர் நான் ஒரு அழகிய மாளிகையை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டேன். என்னுடைய கைப்பொருளையெல்லாம் குடியிலும், கேளிக்கைகளிலும் கண்மூடித்தனமாகச் செலவு செய்து கொண்டிருந்தேன்.

ஒருநாள் மாலையில் நான் மாளிகையின் வெளிவாசலில் நின்றிருந்தேன். வீதி வழியே ஓர் அழகிய இளம் பெண் சென்றவள் என்னைக் கண்டதும் தயங்கி நின்றாள். நான் அவளை உள்ளே வருமாறு ஜாடை செய்தேன். அவள் விடுவிடுவென்று தயக்கமின்றி என்னறைக்கு வந்து விட்டாள். நான் அவளை மிக்க ஆடம்பரமாக உபசரித்தேன். என்னுடனேயே இரவு உணவும் உண்டாள். அன்றிரவுப் பொழுதை என்னுடன் கழிக்குமாறு வேண்டினேன். அவளும் சம்மதித்தாள் அன்றிரவு முழுவதும் இருவரும் தூங்காமல் இன்ப சுகத்தில் ஆழ்ந்தோம். நான் வற்புறுத்திக் கேட்டும் தன்னைப்பற்றி எதுவுமே கூற மறுத்துவிட்டாள். நானும் அதற்குமேல் அவளைப் பற்றி ஏதும் கேட்கவில்லை.

பொழுது விடிவதற்குச் சற்று முன்னரே அவள் கிளம்பி விட்டாள். நான்

அவளுக்குப் பரிசாக ஒரு பொன் முடிப்பைக் கொடுத்தேன். அவள் அதை வாங்க மறுத்து இன்னும் மூன்று நாள்கள் கழித்து இரவு வருவதாக கூறி விடை பெற்று சென்று விட்டாள். அவளுடைய அன்புக் காகவும், பெருந்தன்மைக்காகவும் நான் மிக மகிழ்ந்தேன்.

மூன்று நாள்களும் கழிந்தன. மூன்றாம் நாளிரவு அந்தப் பேரழகி முன்னிலும் விலைமதிப்புடைய ஆடையா பரணங்கள் பூண்டு ஜெகஜ்ஜோதியாய் என் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். நான் அவளைக் கட்டித் தழுவி முத்தமாரி பொழிந்து வரவேற்றேன். உணவு அருந்தி முடிந்ததும் மதுவுண்டோம். முந்தின இரவைப் போலவே இன்பக் கேளிக்கையிலாழ்ந்தோம். அன்றைய தினம் போலவே பரிக ஏதும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் விடை பெற்றுக் கொண்டாள். வாசல்வரை வழிவிட கூடவே சென்றேன்.

வெளிவாசலருகில் தயங்கி நின்று காதலரே! நீங்கள் சம்மதித்தால், அடுத்த மூன்றாம் நாளிரவு நான் வரும்போது இன்னுமொருத்தியை என்னுடன் அழைத்து வருகிறேன். என்னிலும் இளமையான அவள் மிகவும் அழகு வாய்ந்தவள் " என்றாள் நானும் அழைத்து வருமாறு என் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தேன்.

அடுத்த மூன்றாம் நாளிரவு அவள் சொல்லிய படியே இளமையும் அழகுமிக்க ஒருத்தியுடன் வந்து சேர்ந்தாள் முன்னவளைக் காட்டிலும் இன்று வந்த இளையவளின் அழகு என்னைக் கவர்ந்தது. மூவருமாக விருந்து சாப்பிட்டோம். நான் இளையவளையே அதிகம் உபசரித்தேன். அவளுடனேயே இன்பம் தூய்த்தேன். மது மயக்கத்தில் நான் இளையவளையே அணைத்தவாறு சாய்ந்திருந்தேன். இளையவளே என் மனதுக்குகந்த சொர்க்கராணி என்றெல்லாம் உளறினேன் என் முன்னாள்

காதலியான அவள் எரிச்சலுடன் இதையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். எனினும் நான் மூத்தவளை அலட்சியப்படுத்தி இளையவளுடனேயே இருந்தேன்.

இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பிறகு மூவரும் படுக்கைக்குப் போனோம். அளவு கடந்த சிற்றின்ப நுகர்ச்சியாலும் மதுவாலும் அயர்ந்து போன நான் படுக்கையில் படுத்த மாத்திரத்தில் தூங்கிப்போனேன் தூக்கத்திலும் இளையவளை அணைத்துக் கொண்டே தூங்கினேன்.

பொழுது விடிய இரண்டு நாழிகையிருக்கும் போது என் கைகளில் ஏதோ சில்லென்று பட்டது. விழித்துப் பார்த்தேன். என் கைகளிலெல்லாம்

ரத்தம். இளையவள் கழுத்தறுபட்டு என்னருகே கிடந்தாள். மூத்தவளைக் காணவில்லை. நான் உடனே எழுந்து மாளிகையெங்கும் தேடினேன். மூத்தவளை எங்கும் காணவில்லை. பயத்தால் நடு நடுங்கினேன். இளையவள் யாரால் எப்படி கொலை செய்யப்பட்டாள் என்றே தெரியவில்லை. இது வெளியே தெரிந்தால் என் தலைக்கே ஆபத்தாய் முடியும்

ஒன்றும் புரியாது சிறிது நேரம் இருந்தேன். பின்னர் ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன் என்னறையில் பதிக்கப்பட்டிருந்த சலவைக் கற்களைப் பெயர்த்தெடுத்து விட்டு, தரையில் குழி பறித்தேன். கொலையுண்டவளை அக்குழியில் கிடத்தி, மண்ணால் மூடி, சலவைக் கற்களை முன்பிருந்தபடியே சரியாகப் பொருத்தினேன். நானே தரையெல்லாம் சுத்தமாக ரத்தக் கறைகள் இல்லாமல் கழுவினேன் என்னுடைய கைகளையும் சுத்தம் செய்தேன் மேலும் இங்கிருந்தால் ஆபத்து என்று எண்ணினேன்.

பொழுது விடிந்ததும் , மாளிகையின் சொந்தக் காரனிடம் சென்று, மேலும் ஒரு வருடத்திற்கான வாடகையைக் கொடுத்து விட்டு, நான் எகிப்து சென்று வருவதாகக் கூறிக்கொண்டு, மீதமிருந்த ரொக்கத்துடன் எகிப்துக்குப் பயணமானேன்

எகிப்தில் என் சிற்றப்பன்மார்களைத் தேடி கெய்ரோ நகரில் கண்டுபிடித்தேன். டமாஸ்கஸ் நகரிலிருந்து என் வந்துவிட்டாய் என்று அவர்கள் கேட்டனர். மேலும் அந்நகரிலேயே தங்கினால் கைப்பொருள் அத்தனையும் செலவாகிவிடும் என்று அஞ்சியே உங்களைத் தேடி வந்துவிட்டதாகப் பொய் சொன்னேன். பின்னர் என் சிற்றப்பன்மார்களுடனேயே தங்கி வியாபாரம் செய்தேன் பெரும் பொருள் ஈட்டினேன். எகிப்தும் தலைநகர் கெய்ரோவும், நைல் நதியும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன என் சிற்றப்பன்மார்கள் எங்கள் சொந்த ஊருக்குச் செல்ல ஆயத்தப்பட்டனர். நானோ அவர்களுடன் மன்றாடி மேலும் சிறிது காலம் கழித்து ஊர் திரும்புவதாக அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டேன். அவர்கள் என்னைத் தனியே விட்டு ஊர் திரும்பி விட்டனர்.

மூன்று வருடங்கள் கெய்ரோவில் கோலாகலமாய் மனம் போனபடியெல்லாம் வாழ்ந்தேன். ஒவ்வொரு வருமும் தவறாமல் டமாஸ்கஸ் நகரில் நான் முன்னர் வாடகைக்கு எடுத்திருந்த வீட்டிற்கு வாடகையை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன் நாலாம் வருடம் தொடங்கியது. நான் கெட்ட வழிகளில் வீண் செலவுகள் செய்ததால் என்

செல்வம் கரைந்தது.

மீந்த கொஞ்சம் பணத்துடன் மீண்டும் - மாஸ்கஸ் நகரை அடைந்தேன். வீட்டுக்காரரைச் சென்று பார்த்தேன் வருடம் தவறாது அதிக வாடகையைத் தரும் என்னை வரவேற்று நான் முன்பு குடியிருந்த மாளிகையின் சாவியை என்னிடம் கொடுத்தான் நேரே மாளிகையை அடைந்தேன். என் படுக்கையறையைத் திறந்தேன். எல்லாம் வைத்தது வைத்தபடியே இருந்தன. பொறாமை மிகுதியால் மூத்தவளால் மர்மமாகக் கொலையுண்ட இளையவளுக் காக இரு சொட்டு கண்ணீர் விட்டேன். புதைத்த இடத்தில் மண்டியிட்டு அவளுக்காகவும் தனக்காகவும் ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டேன்

நீண்ட பிரயாணத்தின் காரணமாகச் சோர்ந்திருந்த நான் சுற்றிக் கட்டியிருந்த என் பழைய படுக்கையை காடுத்து அவிழ்த்து விரித்தேன். படுக்கையின் தலையணிக் கூடியிலிருந்து தரையில் ஏதோ நழுவி விழுந்தது. அது ஒரு வைரமாலை, கொலையுண்டு போன அந்த அப்பாவிப் பெண்ணுடையது. தூங்கப் போவதற்கு முன் அதைக் கழட்டித் தலையனையின் கீழே வைத்திருக்கிறாள் போலும், அதையெடுத்துப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டேன்,

நாள்கள் கடந்தன. கையிலிருந்த பொருளெல்லாம் போயிற்று. ஜீவனத்திற்கே வழியில்லை. என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, படுக்கையில் கண்டெடுத்த கொலையுண்டவனின் வைரமாலை நினைவுக்கு வந்தது.

வைர மாலையை விற்று அந்தப் பொருளைக் கொண்டு கொஞ்ச நாள்கள் தள்ளலாம் என்று நினைத்து அதை எடுத்துக்கொண்டு கடைவீதிக்குச் சென்றேன். நகை வியாபாரிகளிடம் அதைக் காட்டினேன். வைர மாலையைக் கண்ட ஒரு வியாபாரி இது திருட்டு நகை என்று சொல்லி என்னைக் காவலர்களிடம் ஒப்படைத்தான் காவல்காரர்கள் நீதிபதியிடம் கொண்டுபோயினர். விசாரணையில் நான் எதையும் கூற மறுத்தேன். என்னைச் சவுக்கால் நையப்புடைத்தார்கள் வலி பொறுக்க முடியாமல் கதறினேன் பெண் கொலையுண்ட விவரத்தையும் , யாருமறியாமல் நான் புதைத்ததையும் கூறினால் மரண தண்டனையே கிடைக்கும். அதற்குப் பதிலாகத் திருடியதாகப் போய்விடும் என்று நினைத்து

இந்த வைரமாலை என்னால் திருடப்பட்ட துதான் என்று நீதிபதியிடம் கூறினேன். அடித்து நொருக்கியதில் திருடியதை ஒப்புக்கொண்டதாக நீதிபதி, திருடியதற்குத் தண்டனையாக எனது வலக்கரத்தை வெட்டி விடுமாறு கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே என் வலக்கரம்

துண்டிக்கப்பட்டது

வெட்டுண்ட கையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன் நான் திருடன் என்றும், தண்டணையாக வலது கையை இழந்தவன் என்றும் கூறி மாளிகையின் சொந்தக்காரன் என்னை வெளியே துரத்திவிட்டான் வீட்டுக்காரனை நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டதில், மூன்று தினங்கள் மட்டும் தங்க அனுமதி கொடுத்தான். கை வெட்டுண்டதால் வலி தாளாது எனக்கு ஜூரம் வந்து விட்டது. படுக்கையில் படுத்தவன் இரண்டு நாட்கள் வரை அன்ன ஆகாரமின்றிக் கிடந்தேன்.

மூன்றாம் நாள் காலையில் மீண்டும் காவலர்கள் வந்தனர். என்னைக் கைது செய்து நகரக் காவலரிடம் கொண்டு போய் நிறுத்தினர். ஏற்கெனவே எனக்குத் தண்டனை தந்த நீதிபதியும், என்னைக் கள்வனென்று கூறிய நகை வியாபாரியும் அங்கிருந்தனர். அந்த வைர மாலை ஒரு மேஜையின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

நகரக் காவலர் மிக கண்ணியமாகத் தோற்ற மளித்தார் என்னைப் பரிவுடன் பார்த்து. இந்த வைரமாலை கிடைத்த வரலாற்றை உண்மையாகச் சொல்லும்படி கேட்டார். நான் நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற விரக்தியுடன் நடந்த எல்லா விவரங்களையும் அவரிடம் கூறினேன். துக்கம் தாளாது அழுது மூர்ச்சையானேன். எனக்கு நினைவு திரும்பியதும், நகர காவலர். 'அன்பரே! நீர் அநியாயமாகத் தண்டனை யடைந்திருக்கிறீர்கள். இந்த நகையை அணிந்து கொண்டிருந்தவள் என் இளைய மகளே. பொறாமை மிகுதியால் என் மூத்த மகளே இளையவளைக் கொன்றிருக்கிறாள்' என்றார்.

நடந்து போனதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார் நகர காவலர். பின்னர் தன் கடைசி மகளையே எனக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்துத் தன் மாளிகையிலேயே என்னை வைத்துக்கொண்டார். இதுவே என் வரலாறு என்று கூறி முடித்தான்.

மன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னரோ கன்னின் கதைகளை விட நான் கூறிய கதை நன்றாக இல்லையா? ஆகவே எங்கள் அனைவரையும் மன்னித்துவிட வேண்டுகிறேன்" என்றான் யூதவைத்தியன் ஆனால் மன்னார் ஒப்புக் கொள்ள வில்லை. உங்கள் அனைவரையும் தூக்கிலிடத்தான் போகிறேன். உங்களுக்கு மன்னிப்பு என்பது கிடையாது என்று கர்ஜித்தார்.

அதைக் கேட்ட தையற்காரன், தான் ஒரு கதை கூறுவதாகவும், அது நன்றாக இருந்தால் எல்லோரையும் மன்னிக்க வேண்டும் என்றும்

மன்னரிடம் பிராத்தித்தான். மன்னரும் சரி அப்படியே ஆகட்டும் என்று
கம்பீரமாகக் கூறினார். தையற்காரனும் கதை சொல்ல ஆரம்பித்தான்...

இதன் தொடர்ச்சி **1001** இரவுகள் 3-ம் பாகத்தில் (**Amazon**) படியுங்கள்
(இன்னும் பல சுவாரசியமான கதைகள் காத்து கிடக்கின்றது
உங்களுக்காக)

இந்த கதை உங்களுக்கு பிடித்து இருந்தால் இதற்கு அமேசானில் 5
நட்சத்திரததுடன் கருத்து கொடுக்கவும். நன்றி...